

ZOOZOO-OZ
của
HIGASHI-AKEMEN

TANIGAWA NAGARU

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Kết

NỖI SẦU MUỘN CỦA SUZUMIYA HARUHI

Nagaru Tanigawa
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Tự khi nào tôi đã ngừng tin vào Ông già Noel? Thực ra thì những câu hỏi thuộc dạng tầm phào ấy chẳng có chút ý nghĩa nào với tôi. Tuy nhiên, nếu bạn hỏi về thời điểm khi tôi cho rằng ông già mang trang phục màu đỏ không có thật thì tôi sẽ tự tin mà nói: "Tôi chưa bao giờ tin vào Ông già Noel, chưa bao giờ."

Tôi thừa biết Ông già xuất hiện tại buổi lễ Giáng Sinh trong trường mẫu giáo ngày xưa là hàng lờm, và giờ nghĩ lại mới thấy, bất kì đứa nào trong lớp cũng nhận ra rằng "Ông già mạo" chính là thầy của chúng tôi.

Mặc dù tôi chưa từng thấy mẹ hôn Ông già Noel, tôi khi ấy đã đủ sáng suốt để hoài nghi về sự tồn tại của một ông già chỉ làm việc vào đêm Giáng Sinh. Bất quá, tôi phải tốn thêm một khoảng thời gian nho nhỏ nữa để có thể phủ nhận sự hiện diện của người ngoài hành tinh, du hành gia vượt thời gian, ma quỷ, quái vật và những nhà ngoại cảm cùng với đồng hoạt hình đầy hiệu ứng như "người tốt chống kẻ xấu".

À không, có thể tôi đã nhận ra, chỉ là không muốn chấp nhận thôi. Đâu đó trong tâm hồn tôi vẫn khao khát những tồn tại như thế xuất hiện.

Tính ra thì cái cuộc sống bình thường, tẻ ngắt này sao bằng được cái thế giới đầy màu sắc ấy.

Tôi muốn được sống trong đó!

Tôi muốn được giải cứu mỹ nhân bị lũ ngoài hành tinh bắt cóc và nhốt trong đĩa bay. Tôi muốn được lang bạt cùng với khẩu laser thân thuộc, cùng chống lại tập đoàn tà ác đến từ tương lai đang cố thay đổi quá khứ để trục lợi. Tôi muốn trở thành đại pháp sư có thể đánh bại bọn quỷ quái chỉ với câu thần chú đơn giản, hay so găng cùng những tên đột biến và những siêu linh thuộc thể lực bóng tối trong những trận chiến thần giao cách cảm!

Từ từ, chờ chút! Nếu tôi thực sự bị lũ ấy hội đồng thì làm sao chống trả nổi? Thậm chí, tôi còn chẳng có năng lực đặc biệt nào!

Còn như thế này thì sao: vào một ngày đẹp trời, lớp tôi bỗng xuất hiện một học sinh bí ẩn vừa chuyển tới. Ngoại trừ việc cậu ta là sinh vật ngoài hành tinh hoặc từ tương lai đến, học sinh bí ẩn này còn có thể sử dụng khả năng ngoại cảm nữa. Việc duy nhất tôi cần làm là tìm cách can thiệp vào trận chiến giữa cậu ta và những kẻ xấu. "Vị bí ẩn" sẽ lãnh hết những trò đánh đấm, còn phần tôi thì chỉ cần rung đùi mà làm trợ thủ đắc lực. Tuyệt! Sao mình thông minh thế nhỉ?

Hoặc là như vậy, nếu điều ấy không xảy ra: một sức mạnh tiềm ẩn trong người tôi bộc phát, chẳng hạn như dịch chuyển tức thời hay khu vật bằng ý niệm. Tôi sẽ phát hiện ra rằng không chỉ mình tôi, mà còn rất nhiều người trong thế giới này cũng sở hữu siêu năng lực, và sau đó một tổ chức huyền bí sẽ mời tôi gia nhập. Tôi sẽ trở thành một phần của tổ chức này trong việc bảo vệ hòa bình - công lý của nhân loại.

Mĩa mai thay, sự thật luôn luôn tàn khốc... Chẳng có mống nào chuyển đến lớp tôi. Tôi chưa từng được tận mắt chứng kiến một cái UFO. Khi đến những nơi nổi tiếng vì bị ám, tôi cũng chẳng thấy ma nào hiện ra cả. Dù tôi có bỏ ra hai tiếng đồng hồ nhìn một cách điên cuồng vào cây bút chì thì cũng chẳng khiến nó nhúc nhích dù chỉ một mi-li-mét, hay việc nhìn chăm chăm vào đầu thẳng bạn cùng lớp cũng chẳng khiến tôi có thể đọc được suy nghĩ của nó.

Tôi phát chán về sự tầm thường của những định luật vật lý. Tôi bắt đầu ngưng mò mẫm trên bầu trời để tìm UFO và đón xem những chương trình dạng như "Những điều huyền bí", "Có thể em chưa biết" bởi tôi tự thuyết phục rằng những điều ấy không có thực. Năm 1999 không hề phát sinh chuyện gì, mặc dù tôi vẫn mong ước, một cách nhỏ nhen, rằng chuyện gì đó sẽ xảy ra; rằng loài người sẽ không quay trở lại mặt trăng và đã dọn đến những hành tinh còn xa hơn nữa. Theo quan niệm thường tình thì tôi đã "thăng" từ lâu trước khi có được vé đi từ Trái Đất đến chòm sao Nhân Mã.

Với những ý nghĩ tẻ ngắt trong tâm trí, tôi trở thành một học sinh trung học phổ thông vô tư, yêu đời.

Cơ bản là vậy, cho đến khi tôi gặp Suzumiya Haruhi.

NỖI SẦU MUỘN CỦA SUZUMIYA

HARUHI

Nagaru Tanigawa
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Sau khi đăng kí vào học ở một trường gần nhà, tôi bắt đầu thấy hối hận, vì ngôi trường này nằm ở trên một ngọn đồi dốc. Và mặc dù vẫn đang là mùa xuân, nhưng khi trèo lên đến được cổng trường thì người tôi cũng ướt nhẹ mồ hôi. Mỗi lần nghĩ tới cái cảnh sáng nào cũng phải làm việc này trong suốt ba năm tới cũng khiến tôi muốn bỏ học rồi. Sáng nay tôi ngủ dậy trễ, có lẽ vì thế cho nên hôm nay tôi cố đi nhanh hơn, hay có lẽ đó cũng là lí do khiến tôi mệt thế này. Tôi có thể ngủ dậy sớm hơn mười phút, nhưng ai cũng biết rằng, người ta ngủ ngon nhất ngay lúc trước khi thức dậy. Đương nhiên tôi không muốn mất mười phút quý giá đó. Tôi biết mình sẽ không dậy sớm nổi, vì thế cũng có nghĩa là tôi sẽ phải tập thể dục kiểu này suốt ba năm trời. Thật đáng thương.

Đó là lí do khiến tôi trông như người chết rồi suốt buổi khai giảng trong khi ai trong hội trường đều có vẻ mặt kiểu như 'bắt đầu một hành trình mới'. Bạn biết đấy, vẻ mặt độc nhất vô nhị: hi vọng nhưng cũng đầy lo lắng mà mỗi học sinh mới đều thể hiện khi vào một ngôi trường lạ lẫm. Với tôi thì không như vậy, nhiều gương mặt mốc từ hồi lớp dưới cũng vào trường này. Vì thế, tôi chả có gì phải vui mừng hay lo lắng như người khác.

Đám con trai mặc áo sơ mi trắng, thêm một cái áo khoác màu xanh, và bọn con gái mặc đồng phục thủy thủ. Phối hợp kiểu gì lạ lùng. Có lẽ ông hiệu trưởng đang đọc thao thao bất tuyệt kia có những sở thích kì lạ như là đồng phục thủy thủ. Trong lúc tôi đang nghĩ mấy thứ vớ vẩn thì buổi khai

giảng chán ngắt này cuối cùng cũng chấm dứt. Tôi cùng với mấy đứa bạn học mới bước vào phòng 1-5.

Giáo viên chủ nhiệm của tôi, thầy Okabe, với nụ cười nửa-tiếng-tập-luyện-trước-gương, bước vào giữa lớp và tự giới thiệu. Đầu tiên thầy nói thầy là giáo viên thể dục, cũng là huấn luyện viên môn bóng ném. Rồi thầy ôn lại những kỉ niệm xa xưa, khi thầy còn học đại học, tham gia vào đội bóng ném của trường, thắng luôn giải vô địch...khi ấy trường rất thiếu cầu thủ, cho nên ai đăng kí đều được làm cầu thủ chính thức. Thầy tiếp tục nói về bóng ném hấp dẫn thế nào, cứ tiếp tục, tiếp tục, tiếp tục theo công thức dài cộng dài...Ngay khi tôi bắt đầu nghĩ thầy sẽ không bao giờ ngừng nói, thầy đột ngột thốt ra.

"Sao các em không lần lượt tự giới thiệu nào?"

Những việc thế này thì tôi quá quen rồi.

Tùng đưa con trai dãy phía bên trái bắt đầu nói. Tụi nó giơ tay lên, nêu tên và tên trường cũ và những thứ vật vãnh khác, như sở thích hay món ăn. Một số thì lăm bắm cái gì đó, vài đứa cũng làm được những đoạn giới thiệu hay hay, số còn lại cố gắng kể mấy cái truyện hài dở hơi. Đến lượt tôi rồi. Tôi bắt đầu run đây này!! Các bạn hiểu mà, phải không?

Sau khi suy nghĩ kĩ càng, tôi giới thiệu một cách ngắn gọn, trôi chảy hết sức có thể. Xong việc, tôi ngồi xuống thoải mái, cái cảm giác làm xong một việc khó chịu nhưng không thể tránh khỏi. Người phía sau tôi đứng dậy - chắc chắn hết cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ quên được những câu nói ấy - một câu nói sẽ đi vào truyền thuyết.

"Tôi tên là Suzumiya Haruhi. Tôi tốt nghiệp trường cấp hai Phương Đông."

Đến thời điểm này thì phần giới thiệu của cô ấy vẫn bình thường, cho nên tôi cũng không buồn quay lại. Tôi cứ nhìn thẳng phía trước và lắng

nghe giọng nói mạnh mẽ đó.

"Tôi không quan tâm tới người bình thường. Nếu có ai ở đây là sinh vật ngoài hành tinh, người du hành thời gian, hay nhà ngoại cảm thì đến gặp tôi. Thế thôi."

Sau khi nghe những điều đó, tôi không thể không quay lại.

Cô ấy có mái tóc đen dài với gương mặt dễ thương đầy tự tin. Với đôi mắt sáng và cặp lông mày dài, cô nhìn một cách thách thức khi mọi người bắt đầu chăm chăm nhìn cô. Miệng cô ấy đóng chặt lại. Nghiêm túc, quyết đoán. Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi.

Tôi vẫn nhớ cái cổ trắng của cô ấy sáng lên như thế nào - Đẹp mê li.

Haruhi đảo đôi mắt hút hồn của mình từ từ khắp lớp học. Cuối cùng cô ấy nhìn trừng trừng vào tôi (Miệng tôi vẫn đang há rộng), rồi ngồi xuống, không có vẻ như cô ấy sắp phá lên cười.

Tôi cho rằng điều vừa rồi hài hước mà?

Ngay lúc tôi dám chắc trong đầu ai cũng đầy thắc mắc, và mọi người đang bối rối không biết phản ứng thế nào. "Tôi có nên cười không?" - Không ai biết cả.

Thôi, kết luận lại là đây không phải là trò đùa gây cười, vì Haruhi chẳng nói gì hết.

Cô ấy luôn nghiêm túc như vậy.

Điều này dựa trên kinh nghiệm của tôi - Không thể sai được.

Sau khi sự yên lặng chết chóc đó kéo dài trong ba mươi giây thì thầy chủ nhiệm ngập ngừng ra hiệu cho học sinh kế tiếp tiếp tục. Không khí lớp học giờ có trở lại bình thường một chút.

Chúng tôi gặp nhau như thế.

Tôi trang trọng thề rằng: Đây chỉ là sự trùng hợp.

Sau khi gây sự chú ý của mọi người trong ngày đầu tiên, Haruhi trở lại thành một nữ sinh cấp ba ngây thơ.

Thì ra đây là khoảng lặng trước khi trời có bão. Cuối cùng tôi cũng hiểu điều đó.

Dù gì đi nữa, mọi người trong ngôi trường này đều đến từ một trong bốn trường cấp hai trong thành phố - những người có điểm thi không tệ lắm. Đương nhiên, trong số đó có trường Phương Đông, vì thế, chắc hẳn rằng trong lớp cũng có người tốt nghiệp cùng với Haruhi và biết được trầm lặng là biểu tượng của cô ấy. Nhưng không may, tôi không quen bất kì ai ở trường Phương Đông cả, cho nên cũng không có ai giải thích cho tôi biết sự việc nghiêm trọng tới mức nào. Vì vậy, vài ngày sau màn giới thiệu hài hước đó, tôi đã làm một việc cực kì ngu ngốc - nói chuyện với cô ấy ngay giữa lớp.

Đúng là họa vô đơn chí.

Các bạn thấy đấy, Haruhi ngồi yên lặng suốt ngày, nên trông cô ấy cũng như một cô gái bình thường, dễ thương thôi. Tôi ngồi bàn trước, và tôi nghĩ tôi có thể làm quen với cô ấy. Tôi nghĩ rằng chắc cũng không sao đâu. Khờ thật. Ai đó đập vào đầu tôi một cái nào.

Đương nhiên là tôi gọi chuyện để nói bằng sự kiện hôm ấy.

"Này."

Tôi quay lại và cười như thường lệ.

"Bạn có nghiêm túc về vụ hôm bữa không?"

Suzumiya Haruhi khoanh tay lại trước ngực, miệng đóng chặt, nhìn chăm chăm thẳng vào mắt của tôi.

"Vụ gì chứ?"

"Về sinh vật ngoài hành tinh và mấy thứ tương tự vậy."

"Cậu có phải là người ngoài hành tinh không?"

Cô ấy khá nghiêm túc.

"..Không. Nhưng mà..."

"Nếu không phải thì cậu cần gì ở tôi nào?"

"Không...Không có gì"

"Vậy thì đừng có nói chuyện với tôi. Cậu đang lãng phí thời gian của tôi đấy"

Cái nhìn lạnh lùng của cô ấy khiến tôi tự nhiên phản ứng thốt lên "xin lỗi", ngay cả trước khi tự nhận ra việc đó. Rồi Suzumiya Haruhi rời mắt khỏi tôi và nghiêm nghị nhìn lên bảng.

Tôi định đáp lại lại một hay hai câu, nhưng tôi không thể nào nghĩ ra cái gì hay ho được. Ổn trời ngay lúc đó thầy chủ nhiệm bước vào.

Cảm thấy bị thua trận, tôi xoay người lại. Tôi để ý thấy một vài đứa đang nhìn tôi với vẻ mặt hớn hờ. Bọn nó đều ra một cử chỉ kiểu "chuyện đương nhiên thế". Một số thì gật đầu ra vẻ thông cảm.

Tôi cảm thấy bực mình! Nhưng sau đó tôi cũng biết rằng mấy đứa đó tốt nghiệp từ trường Phương Đông.

Cuộc trò chuyện đầu tiên của tôi với Haruhi kết thúc một cách vô ích. Tôi nhận ra rằng tôi nên giữ khoảng cách với cô ấy, vì an toàn thôi mà. Với ý nghĩ đó trong đầu, một tuần trôi qua.

Dù vậy, cũng có những đứa ngốc nghếch muốn nói chuyện với Haruhi - người luôn chau mày và mím chặt môi mình lại.

Hầu hết những đứa đó là những đứa om sòm nhiều chuyện, muốn giúp "một bạn nữ lẻ loi" một tay. Điều đó tốt thôi, nhưng trước hết nên tìm hiểu kỹ mục tiêu của mình đã.

"Bạn có xem vở kịch lúc 9 giờ tối qua không?"

"Không."

"Sao thế?"

"Ai quan tâm chứ."

"Bạn nên thử xem đi cho biết. Ngay cả khi bạn xem ngay khúc giữa thì vẫn hiểu thôi. Bạn cần nghe nội dung tập trước không?"

"Thôi biến giùm đi. Mấy bạn làm tôi khó chịu quá."

Chuyện diễn ra thế đó.

Bất lịch sự và cũng không biểu lộ cảm xúc của mình, cô ấy đáng lẽ cũng phải có một chút phép tắc chứ. Điều này chỉ làm cho những nạn nhân của cô ta cảm thấy như mình vừa làm sai một việc gì đó. Và cuối cùng, họ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài câu nói "Tôi biết rồi...Tôi chỉ...", và tự hỏi mình rằng "Mình làm sai chỗ nào vậy kìa?" rồi chạy biến mất.

Đừng buồn, các bạn không làm sai chỗ nào hết. Đầu óc của Suzumiya Haruhi có vấn đề, không phải các bạn đâu.

Đối với tôi, ăn trưa một mình cũng không sao, nhưng tôi không muốn mọi người nghĩ tôi không có bạn để ăn cùng. Đó là lí do tại sao tôi ăn chung với Kunikida-bạn của tôi hồi cấp hai và Taniguchi-người lúc trước học trường Phương Đông.

Cuối cùng thì chúng tôi lại bàn về Haruhi.

"Cậu đang cố nói chuyện với Haruhi phải không?" - Taniguchi bất ngờ hỏi. Tôi gật đầu.

"Rồi cô ấy nói mấy chuyện kì lạ rồi lạnh lùng gạt cậu ra?"

Còn hỏi nữa à?

Taniguchi bỏ cái trứng luộc vào miệng, vừa ăn vừa nói:

"Nếu cậu quan tâm đến cô ta, thì tớ cũng nói thẳng...'Quên đi'. Cậu biết rồi đấy. Nhỏ đó bị điên."

Taniguchi cũng nói thêm rằng cậu từng học chung với Haruhi suốt ba năm, rồi bắt đầu kể lể nhiều giai thoại về cô ấy.

"Hành động của Haruhi khác hẳn với người bình thường. Tớ cứ tưởng lên cấp ba cô ta sẽ cố gắng tự kiềm chế nhưng tớ đã lầm. Cậu nghe bài giới thiệu đó rồi phải không?"

"Vụ người ngoài hành tinh hả?"

Kunikida sau khi lấy xương cá ra, nhảy hòng vào.

"Chính nó. Ngay cả khi học cấp hai, Haruhi nói và làm nhiều thứ quái lắm. Nhắc mới nhớ, sự kiện phá hoại."

"Là sao?"

"Cậu biết cái đồ để kẻ đường thẳng bằng bột phấn không? Không biết nó gọi là gì nữa. Mà thôi, điều quan trọng là cô ta lên vào trường vào buổi tối, và vẽ một hình thù kì lạ bằng cái đồ đó ngay giữa sân điền kinh"

Taniguchi bắt đầu cười - Có lẽ như cậu ấy giờ mới nhớ ra.

"Tớ vào trường lúc sáng sớm. Hết hồn. Những hình tròn và tam giác. Tớ không biết nó có ý nghĩa gì cho nên tớ lên tầng bốn để xem cho rõ, nhưng cuối cùng nhìn vẫn không ra."

"Hình như lúc trước báo chí có đăng về vụ rùm beng này thì phải. Cái biểu tượng đó trông giống như những đường Nazca."

(Ghi chú: đường Nazca là những đường kì lạ ở sa mạc Nazca, khi nhìn từ trên máy bay xuống nó giống hình vẽ động vật.)

"Tớ chưa từng nghe thấy việc này bao giờ."

"Phải rồi, cái tiêu đề bài báo đó là 'Những đường thẳng kì lạ ở sân điền kinh trong một trường cấp hai'. Ai bày trò hay thật."

"Đừng nói với tớ là cô ấy."

"Cô ta tự nhận mà. Đương nhiên chuyện đó cũng bay tới phòng giáo viên. Thầy hiệu trưởng gọi lên, rồi cả hội đồng xúm vào hỏi han, chất vấn nó."

"Rút cuộc Haruhi làm vậy có lí do gì?"

"Biết chết liền." - Taniguchi trả lời trong lúc cố gắng nuốt một muỗng cơm đầy nhóc.

"Tớ nghe người ta kể là Haruhi không nói gì hết. Khi cô ta nhìn thẳng vào mặt cậu, cậu chắc chắn quên luôn mình đang định hỏi gì. Một số người cho rằng cô ấy đang cố gắng gọi UFO, mấy đứa khác thì cho đó là biểu

tượng để gọi hồn hay mở một cánh cổng qua một thế giới song song. Đủ trò cả. Nhưng một khi đĩa bày trò cứ im im, thì tin đồn cứ vẫn là tin đồn. Và đến bây giờ vụ đó vẫn là một bí ẩn."

Vì một số lí do nào đó, cái cảnh tượng Haruhi hiện lên trong đầu tôi với vẻ mặt nghiêm túc, và vẽ mấy đường thẳng ở sân trường ngay giữa tối. Chắc hẳn cô ấy lấy dụng cụ vẽ và phấn từ trong kho dụng cụ trước đó; có thể còn thêm cây đèn pin nữa. Dưới cái ánh sáng vàng lờ mờ đó, Suzumiya Haruhi nhìn như cô hồn...Được rồi, tôi tưởng tượng nhiều quá.

Nhưng thực sự thì có vẻ như Haruhi đang trông chờ UFO, ma quỷ hay cổng không gian xuất hiện. Tôi nghĩ rằng cô ấy làm việc suốt đêm, và nhất định cũng thất vọng lắm.

"Chưa hết đâu."

Sau khi ăn xong bữa trưa, Taniguchi tiếp tục nói:

"Một lần tớ vào lớp và phát hiện mọi bàn ghế đều được chuyển ra hành lang, hoặc một hình vẽ ngôi sao trên sân thượng. Lần khác thì tớ bắt gặp cô ta để bùa may mắn khắp nơi. Khó hiểu thật."

Đúng vậy, vì Suzumiya Haruhi không có mặt ở đây, cho nên chúng tôi mới dám nói như vậy được. Mà nếu như cô ấy có ở đây, thì cô ấy cũng chẳng quan tâm. Suzumiya Haruhi thường thường ra khỏi lớp học vào tiết bốn và quay trở lại ngay trước tiết năm. Cô ấy không mang theo hộp cơm, nên tôi nghĩ chắc cô ấy xuống căn tin, nhưng ăn cái gì mà mất cả tiếng đồng hồ? Ngoài ra, cuối mỗi tiết học, cô ấy cũng biến mất. Không biết là đi đâu nữa...?

"Đám con trai khoái cô ta lắm!"

Taniguchi thêm vào.

"Dễ thương, năng động, thông minh. Khác người một chút, chỉ cần đừng nói câu nào, thì Haruhi không tồi đâu."

"Cậu lấy đâu ra thông tin đó vậy?" - Kunikida hỏi, trên tay cầm hộp cơm lớn gấp đôi hộp cơm của Taniguchi.

"Có một thời gian mà Haruhi đổi bạn trai liên tục. Theo tớ được biết thì mỗi mối quan hệ đó dài nhất là một tuần, còn ngắn nhất là năm phút ngay sau khi tỏ tình. Cô ta 'đá' chỉ vì cái lí do: 'Tôi không có thời gian để chơi với người bình thường.'"

Taniguchi hình như có kinh nghiệm với vụ này rồi. Cậu ấy có chút bối rối khi bắt gặp tôi nhìn cậu ta.

"Ê, cái này là tớ nghe người ta nói, đừng có hiểu bậy bạ. Vì cái lí do gì đó, cô ta chả bao giờ từ chối người khác. Đến năm thứ ba thì ai cũng hiểu; nên cũng không còn ai dám tỏ tình với cô ta nữa. Hehe, tớ có cảm giác lịch sử sẽ lặp lại ở cấp ba đấy. Cho nên tớ khuyên cậu: bỏ đi. Đây là lời vàng ngọc của một người đã từng học chung lớp với Haruhi."

Nói gì thì nói, tôi không có hứng thú với Haruhi kiểu như vậy.

Taniguchi cất hộp cơm vào trong túi rồi cười gian xảo.

"Nếu được, tớ sẽ chọn Asakura Ryouko."

Taniguchi hất mặt về đám con gái ngồi cách đây mấy dãy.

"Theo phân tích của tớ, Asakura chắc chắn lọt vào danh sách 'Top ba nữ sinh năm nhất dễ thương nhất.'"

"Tớ chia bọn con gái từ loại D đến A, tin tớ đi, tớ chỉ nhớ tên ai trong loại A thôi. Thời học sinh chỉ có một lần trong đời, cho nên tớ muốn làm sao càng vui vẻ càng tốt."

"VẬY Asakura Ryouko loại A à?" - Kunikida hỏi.

"AA+ chứ! Nhìn mặt cô ấy là tớ biết tính tình cũng tốt rồi."

Không cần Taniguchi nhận xét mấy câu linh tinh cũng thấy rõ Asakura Ryouko dễ thương theo cách khác hẳn với Suzumiya Haruhi.

Thứ nhất, Asakura thật tuyệt vời, cộng thêm nụ cười lúc nào cũng gây ấn tượng đặc biệt. Thứ hai, tính cách cô ấy cũng giống như những gì Taniguchi đã nói. Đạo gần đây không ai dám nói chuyện với Suzumiya Haruhi nữa, ngoại trừ Asakura Ryouko. Mặc kệ Haruhi khó chịu cỡ nào, Asakura vẫn cố gắng từ lần này tới lần khác. Nhiệt tình tới nỗi ai cũng tưởng cô ấy là lớp trưởng. Thứ ba, từ cách cô trả lời câu hỏi của giáo viên, có thể thấy Asakura thông minh như thế nào. Mọi giáo viên đều thích cô ấy. Quan trọng nhất là Asakura như là trung tâm của bọn con gái dù chỉ mới học được một tuần. Cứ như Asakura có sức hấp dẫn tự nhiên vậy!

So với một đứa lúc nào cũng cau có và nhảm mấy cái khoa học viễn tưởng như Suzumiya Haruhi, việc lựa chọn ai rõ ràng quá rồi. Cả hai đều là những ứng cử viên sáng giá cho người anh hùng của chúng ta - Taniguchi. Nhưng xem ra Taniguchi chả bao giờ với tới được.

Bây giờ đã là tháng tư, thực ra đến thời điểm này, Haruhi cư xử có chút dễ chịu hơn. Đối với tôi, điều này thật thoải mái. Nhưng xét cho cùng, thì cũng chỉ còn một tháng nữa là Haruhi bắt đầu làm mấy chuyện lạ đời.

Ngay cả trong lúc này, tôi quan sát thấy vài hành động khác người của cô ấy.

Tại sao tôi lại nói vậy à?

Lí do thứ nhất: Cô ấy thay đổi kiểu tóc mỗi ngày. Ngoài ra, hình như nó còn theo một quy luật nào đó nữa. Vào thứ hai, Haruhi sẽ để tóc dài thẳng xuống, không cột bất cứ thứ gì. Ngày kế tiếp, cô ấy sẽ cột một đuôi

gà. Tôi phải thừa nhận rằng cô ta trông quá tuyệt với kiểu tóc này. Ngày tiếp theo sẽ có hai đuôi ở hai bên và ngày sau đó nữa là ba; đến thứ sáu, con số đó tăng lên thành bốn. Đúng là khó hiểu!

Thứ hai = 0, thứ ba = 1, thứ tư = 2...

Cứ mỗi ngày trôi qua thì số đuôi càng tăng; tới thứ hai tuần sau, nó sẽ quay trở lại từ đầu. Tôi không biết tại sao Haruhi lại làm như vậy. Và theo suy luận của tôi, cô ấy sẽ có sáu cái đuôi gà vào chủ nhật...Bỗng dưng tôi lại muốn thấy cái kiểu tóc ấy.

Lí do thứ hai: Vào giờ thể dục, lớp 1-5 và 1-6 sẽ trộn lại, nhưng nam và nữ lại được chia ra học riêng. Khi thay đồ, bọn con gái sẽ đến phòng 1-5 và đám con trai sẽ vào phòng 1-6; có nghĩa là đám con trai lớp tôi (1-5) sẽ phải qua phòng khác.

Vậy mà Haruhi hoàn toàn không quan tâm và thay đồ ngay cả khi tụi nó chưa ra hết.

Chắc là đối với cô ấy, con trai không khác gì hơn củ khoai, và cứ mặc kệ bọn chúng nó. Haruhi không biểu lộ bất kì điều gì cả, cứ lảng lảng để bộ đồng phục thúi thủ lên bàn rồi thay đồ thể dục.

Ngay lúc đó, Asakura Ryouko đui hết những cặp mắt tò mò của đám con trai, kể cả tôi, ra khỏi lớp.

Có tin đồn rằng Asakura đã nói chuyện với Haruhi về việc này, nhưng không có tác dụng. Cứ mỗi lần đến tiết thể dục, cô ta không ngần ngại cởi bộ đồng phục, không hề quan tâm đến bất kì ai. Cuối cùng, Asakura đề nghị tụi con trai ra khỏi lớp trước khi chuông reng chuyển tiết.

Thực sự là vóc dáng của Haruhi cũng rất tuyệt vời...Ồi, đây không phải là lúc nói chuyện này!

Lí do thứ ba: Cứ hết mỗi tiết, Haruhi lại lần đi đâu mất. Khi chuông reng, cô ấy lại xách cặp chạy biến. Tôi nghĩ rằng cô ta đi thẳng một mạch về nhà; nhưng tôi không thể tưởng tượng nổi rằng Haruhi lại tham gia tất cả các câu lạc bộ trong trường. Một ngày, bạn có thể thấy cô ấy chuyền banh trong câu lạc bộ bóng rổ. Ngày khác, bạn lại thấy cô đang may áo gối. Vào ngày tiếp theo bạn bắt gặp Haruhi đang vung cây gậy hockey. Chắc cô ấy tham gia câu lạc bộ bóng chày luôn rồi. Cơ bản là cô ấy tham gia hết tất cả mọi câu lạc bộ thể thao trong trường. Mọi câu lạc bộ đều muốn cô ta tham gia lâu dài nhưng đều bị từ chối. Cô giải thích rằng: "Tôi ghét phải làm những việc tương tự nhau từ ngày này qua ngày khác." Cuối cùng, cô ấy không tham gia một câu lạc bộ nào hết.

Cô ấy đang làm cái quái gì vậy?

Chỉ việc đó không thôi, tin tức về 'học sinh năm nhất kì lạ' nhanh chóng lan rộng. Trong vòng một tháng, không ai là không biết đến Suzumiya Haruhi. Đến tháng năm, vẫn còn có đứa trên trời nào đó chưa biết tên hiệu trường, nhưng cái tên Haruhi lại rất quen thuộc.

Những thứ vớ vẩn cứ tiếp diễn - mà Haruhi chính là nguyên nhân. Tháng năm đã tới.

Cá nhân tôi nghĩ rằng số phận còn khó tin hơn quái vật hồ Lochness, nhưng nếu số phận là có thật, thì cái vòng quay định mệnh của tôi bắt đầu chuyển động rồi. Cứ tin đi, ở ngọn núi hẻo lánh nào đó có một ông già khú để đang viết về số phận của tôi.

Cuối kì nghỉ Tuần lễ Vàng, tôi đến trường, không chắc chắn hôm nay là thứ mấy. Cái nắng kì lạ của tháng năm rọi thẳng vào người tôi và làm tôi đổ mồ hôi đầm đìa - ngọn đồi tưởng như không có kết thúc. Ông trời muốn gì? Muốn tôi bị cảm sốt chắc?

"Này, Kyon."

Một người đập vào vai tôi từ đằng sau. Đó là Taniguchi.

Cậu ấy ăn mặc cực kì lôi thôi, cà vạt nhăn nheo và xiên hần về một bên.

"Cậu có đi đâu chơi không?"

"Tớ dắt em gái về thăm bà ở dưới quê."

"Điên quá."

"Vậy cậu làm cái gì hả?"

"Chăm chỉ làm thêm."

"Tin mới sợ. Cậu mà cũng đi làm thêm à."

"Nè Kyon, cậu là học sinh cấp ba đấy. Ra dáng một chút đi. Hết chuyện dẫn em gái đi về quê."

À, Kyon là tôi đấy. Dì tôi là người đầu tiên gọi như vậy. Vài năm trước, người dì-đã-lâu-không-gặp bất ngờ nói: "Trời đất, Kyon lớn vậy rồi sao." Em của tôi thấy cũng hay hay nên cũng bắt đầu kêu tôi như vậy luôn. Sau đó, bạn bè tôi bắt chước nó. Và thế là tôi chết tên Kyon. Khi thật, lúc trước em tôi toàn gọi là "Anh hai"!

"Gia đình của tớ luôn luôn đi thăm họ hàng vào Tuần lễ Vàng." - Tôi vừa trả lời vừa đi tiếp.

Người nhể nhại mồ hôi làm tôi khó chịu.

Taniguchi lúc nào cũng dài dòng lê thê, nhắc đi nhắc lại việc cậu ta gặp một cô gái xinh đẹp ở chỗ làm như thế nào, rồi kế hoạch xài tiền tiết kiệm để hẹn hò, cửa sổ hay mấy thứ đại loại vậy. Trong từ điển của tôi, chủ

đề "Ước mơ của ai đó" hay "Thú cưng của bạn dễ thương ra sao" là những chủ đề ngu nhất từng thấy.

Tôi cứ nghe Taniguchi huyên thuyên về cái lịch hẹn hò suốt quãng đường (hình như cậu ấy không quan tâm tới việc lỡ như chả ai đi cùng) cho đến khi chúng tôi có mặt trước cổng trường.

Khi tôi bước vào lớp, Suzumiya Haruhi đã có mặt từ lúc nào rồi, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. Trên đầu cô ấy có hai búi tóc; tôi đoán hôm nay là thứ tư. Sau khi ngồi xuống - vì cái lí do điên khùng nào đó mà chính tôi cũng không biết - tôi bắt chuyện với Haruhi.

"Cậu thay đổi kiểu tóc mỗi ngày vì người ngoài hành tinh à?"

Haruhi từ từ xoay mặt lại như một con robot, nhìn tôi cực kì trầm trọng. Sợ thật đấy!

"Cậu để ý từ lúc nào?"

Giọng cô ấy lạnh lùng như đang nói chuyện với cục đá bên đường.

Tôi dừng lại suy nghĩ một chút.

"Hmm...cũng lâu rồi."

"Thật không?"

Haruhi chống cằm, trông có vẻ hơi khó chịu.

"Tôi nghĩ mỗi ngày trong tuần đều mang những ý nghĩa khác nhau."

Đây là lần đầu tiên chúng tôi có một cuộc nói chuyện thực sự!

"Về màu sắc: thứ hai là vàng chanh, thứ ba là đỏ, thứ tư là xanh dương, thứ năm là xanh lá, thứ sáu là vàng kim, thứ bảy là nâu còn chủ

nhật là trắng."

Tôi có thể hiểu được cô ấy nói về cái gì.

"Vậy có nghĩa là, nếu sử dụng số thay vì màu, thì thứ hai là 0 còn chủ nhật là 6 phải không?"

"Đúng đấy."

"Tại sao thứ hai không phải là 1?"

"Ai hỏi cậu hả?"

"...Ờ"

Haruhi cau có, hình như không thỏa mãn với câu trả lời của tôi. Tôi chỉ ngồi đó một cách khó chịu và để thời gian trôi qua.

"Mình có gặp cậu bao giờ chưa? Từ hồi lâu lắm rồi?"

"Đương nhiên là chưa."

Sau khi trả lời xong, thầy Okabe nhẹ nhàng vào lớp, cuộc nói chuyện đầu tiên của tôi kết thúc.

Mặc dù cuộc nói chuyện ấy chả có gì hấp dẫn cả, nhưng đây có thể là điểm chuyển biến mà tôi đã chờ đợi từ lâu!

Cơ hội duy nhất để nói chuyện với Haruhi là ngay giờ chủ nhiệm, vì tôi thường không gặp cô ấy trong giờ giải lao. Nhưng vì tôi ngồi trước mặt cô ấy, cho nên cơ hội nói chuyện thì cao hơn hẳn mấy đứa khác.

Điều làm tôi thấy bất ngờ nhất là Haruhi trả lời tôi một cách bình thường. Tôi từng nghĩ cô ấy sẽ nói kiểu như: "Đồ ngốc!" "Im đi!" hay "Sao

cũng được!" Tôi đoán là tôi cũng điên điên như cô ấy, cho nên mới "cả gan" nói chuyện như vậy.

Vì thế, hôm sau, khi thấy Haruhi thay vì cột ba đuôi gà mà cắt luôn mái tóc dài của mình, tôi thấy hơi thất vọng.

Tóc của Haruhi lúc trước dài ngang ngực, nay được cắt ngắn lên ngang vai. Ý của tôi là, mặc dù cô ấy rất hợp với kiểu tóc này, nhưng cô cắt ngay sau ngày tôi nói chuyện. Có mục đích đấy, phải không?

Khi tôi nói với Haruhi về điều này,

"Không hẳn."

Haruhi trả lời với giọng cau có như mọi khi, nhưng không biểu lộ gì đặc biệt cả. Cô ấy sẽ không bao giờ nói cho tôi biết lí do đâu.

Tôi cũng không mong đợi gì nhiều, nên vậy cũng chẳng sao.

"Cậu cố gắng tham gia hết tất cả các câu lạc bộ phải không?"

Kể từ đó, nói chuyện với Haruhi trong giờ truy bài là thói quen hàng ngày của tôi. Đương nhiên, nếu tôi không bắt chuyện trước thì cô ấy cũng không phản ứng. Một điều khác nữa là nếu tôi nói về chương trình TV hôm qua hay thời tiết ra sao - những "chủ đề ngớ ngẩn" - Haruhi cũng không thèm nói lấy một lời. Cho nên tôi luôn chọn những chủ đề một cách kĩ lưỡng.

"Không có câu lạc bộ nào hay hết à? Mình cũng muốn tham gia vào cho biết."

"Không có đâu." - Haruhi trả lời dứt khoát - "Tuyệt đối không."

Cô ấy nhấn mạnh lại điều này rồi thở dài.

"Tôi nghĩ rằng trường cấp ba sẽ khác. Rút cuộc nó y chang mấy cái giáo dục bắt buộc. Không khác gì. Có vẻ như tôi vào nhầm trường rồi."

Chị ơi là chị, chị nộp đơn vào học vì tiêu chí gì vậy?

"Câu lạc bộ thể thao và câu lạc bộ văn hóa giống nhau như đúc. Chỉ cần có những câu lạc bộ khác thường một chút thôi..."

"À, cậu lấy đâu ra cái quyền để quyết định mấy câu lạc bộ đó bình thường hay không vậy?"

"Thôi im đi. Nếu tôi thích câu lạc bộ nào đó, thì nó phải khác người đã, còn ngược lại thì nó là bình thường."

"Thật hả? Biết quá mà..."

"Hừm..."

Cô ấy tức tối quay mặt đi, cuộc nói chuyện trong ngày kết thúc.

Một ngày khác.

"Mình cũng có nghe rằng...Cũng không quan trọng đâu...Cậu đá hết đám bạn trai của cậu à?"

"Hỏi làm gì?"

Cô ấy vén mái tóc của mình, và nhìn chăm chăm vào tôi với đôi mắt đen trong. Cái vẻ tức giận này cũng thường xuất hiện...

"Taniguchi nói với cậu à? Tôi không thể tin rằng đồ ngốc đó lại tiếp tục học chung với tôi sau khi tốt nghiệp cấp hai. Cậu ta cũng bình thường, phải không?"

"Hình như là không." - Tôi nghĩ

"Tôi không biết cậu nghe được ở đâu, nhưng cũng không có vấn đề gì, hầu hết là sự thật."

"Không có ai mà cậu muốn có quan hệ lâu dài à?"

"Chắc chắn không!"

Phủ nhận hoàn toàn có vẻ là phong cách của cô ấy.

"Đứa nào cũng ngốc, cho nên tôi không thể có mối quan hệ lâu dài được. Tụi nó sẽ hẹn ở nhà ga vào ngày chủ nhật, rồi chắc chắn sẽ đi coi phim, sau đó là tới công viên. Lần đầu tiên ăn chung luôn luôn là bữa trưa, tiếp theo đó là đi uống trà. Cuối ngày, bọn nó sẽ nói 'hẹn gặp lại ngày mai!'"

"Mình chả thấy sai chỗ nào cả!" - Tôi nghĩ thầm; nhưng tôi không dám nói ra. Nếu Haruhi nói đó là không tốt, thì đó có nghĩa là không tốt cho cô ấy.

"Chúng nó rồi cũng sẽ tỏ tình qua điện thoại. Cái quái gì thế!! Đây là một chủ đề nghiêm túc. Ít nhất cũng phải nói trước mặt tôi chứ!!"

Tôi thông cảm với bọn họ. Tỏ tình với một người lúc nào cũng xem bạn như con sâu, con kiến đương nhiên làm bạn cảm thấy không thoải mái. Họ mất hết cả dũng cảm chỉ cần nhìn vào biểu hiện của cậu đấy, Haruhi!! Cứ thử tưởng tượng đám con trai nói gì khi tôi trả lời cô ấy.

"Ừ, đúng đấy. Mình sẽ nói thẳng trực tiếp với cô ấy."

"Ai quan tâm tới cậu chứ!!"

Gì thế này...Tôi nói sai gì à?

"Vấn đề ở đây là...con trai là sinh vật chậm tiêu phải không? Tôi cứ thắc mắc suốt từ hồi cấp hai."

Không có gì khác hơn!

"Vậy cậu muốn như thế nào mới gọi là 'thú vị' được? Phải là người ngoài hành tinh à?"

"Tôi lúc nào cũng hứng thú với người ngoài hành tinh hay mấy thứ tương tự vậy, bất kể giới tính."

"Tại sao nhất định phải khác người thường?"

Khi tôi nói điều đó ra, Haruhi nhìn tôi với thái độ khinh thường.

"Bởi vì con người không vui chút nào hết."

"Điều đó thì...cũng đúng."

Tôi không thể phản đối ý kiến của Haruhi; nếu cô bạn mới chuyển trường dễ thương này là nửa người, nửa yêu, tôi nghĩ điều đó cũng hay. Nếu Taniguchi, người ngồi kế bên tôi, rình mò tôi và Haruhi, lại là một thám tử đến từ tương lai thì còn hay hơn nữa. Nếu Asakura Ryouko, người vì lí do nào đó cứ mỉm cười với tôi, có năng lực siêu nhiên thì cuộc đời học sinh này sẽ trở nên cực kì hấp dẫn mà chỉ mình tôi có được.

Nhưng điều đó là không thể - không có sinh vật ngoài hành tinh, không có người du hành thời gian, không có siêu năng lực hiện hữu ở thế giới này. Hoặc nếu có, họ cũng sẽ không tuyên bố với toàn thế giới "Xin chào, tôi là người ngoài hành tinh".

"ĐÓ LÀ LÍ DO!!!"

Haruhi đột ngột đứng dậy, khiến mọi người nhìn vào cô.

"ĐÓ LÀ LÍ DO TẠI SAO TÔI LÀM VIỆC NÀY KHÔNG NGỪNG NGHỈ!!!"

"Xin lỗi thầy đến trễ."

Thầy Okabe, người lúc nào cũng lạc quan, vội vã vào lớp. Khi thầy thấy cả lớp nhìn Haruhi, với bàn tay nắm chặt, mắt nhìn lên trời, thầy cũng đứng trân trân ngạc nhiên.

"...Giờ chủ nhiệm bắt đầu rồi."

Haruhi lập tức ngồi xuống, liếc nhìn góc bàn. Phù!

Tôi xoay người, cả lớp cũng ngay lập tức quay đầu lại. Thầy Okabe bị bất ngờ, loạng choạng bước đến bục giảng và ho húng hắng.

"Thầy xin lỗi vì đến trễ...Bắt đầu thôi."

Thầy lập lại, không khí của lớp trở lại bình thường - mặc dù đây là kiểu không khí mà Haruhi ghét nhất!

Có lẽ đời chỉ như vậy sao?

Tuy nhiên, trong thực tâm, tôi ghen tị với Haruhi vì thái độ của cô ấy đối với cuộc sống này.

Haruhi vẫn còn khát khao gặp một người nào đó đến từ một thế giới khác, một ước mơ mà tôi đã từ bỏ từ lâu. Và cô ấy cố gắng hết sức để đạt được ước mơ đó. Ngồi đợi một chỗ sẽ không bao giờ đạt được bất kì điều gì. Đó là lí do tại sao Haruhi vẽ những đường thẳng trên sân trường, những kí hiệu trên sân thượng và dán những lá bùa khắp mọi nơi.

Chậc!

Tôi không biết Haruhi bắt đầu làm những việc lạ lùng, những việc khiến cho cô ấy trở thành một đứa khùng khùng điên điên trong mắt mọi người khi nào. Chờ đợi không có kết quả, vậy tại sao không làm những buổi lễ kì bí để gọi chúng lên? Tuy vậy, vào cuối ngày, không có gì xảy ra.

Có thể đó là lí do tại sao Haruhi lúc nào cũng mang vẻ mặt 'thế-giới-chết-tiết' không...?

"Ê, Kyon."

Sau giờ học, thằng Taniguchi ra vẻ bí ẩn và cố chặn đầu tôi. Này Taniguchi, cái mặt đó giống mấy thằng bệnh lâm biết không hả!

"Đừng có nói, tớ không nghe đâu. Cậu đã ám bùa gì lên Haruhi vậy?"

"Bùa quái gì chứ?"

Công nghệ tiến bộ cao thì giống như phép thuật. Tôi chợt nhớ đến câu châm ngôn này khi tôi hỏi lại Taniguchi. Sau đó cậu ta chỉ tay tới chỗ ngồi của Haruhi.

"Đây là lần đầu tiên tớ thấy Haruhi nói chuyện với một người lâu vậy! Hai đứa nói cái gì thế hả?"

Bọn tôi... Nói thật là tôi cũng không nhớ nổi là chúng tôi nói chuyện gì, có lẽ chỉ là những chuyện phiếm thông thường

Thế thôi.

"Một hiện tượng đấy!"

Thằng Taniguchi ra vẻ thán phục một cách châm biếm khiến tự nhiên tôi muốn táng vỡ mặt nó, rồi Kunikida từ phía sau đập vào vai Taniguchi.

"Kyon lúc nào cũng chơi với mấy đứa con gái kì lạ."

Này, đừng nói kiểu gây hiểu lầm thế.

"Kyon thích mấy đứa kì lạ cũng chả sao. Nhưng tớ không hiểu tại sao Suzumiya lại nói chuyện với cậu?"

"Có thể Kyon cũng lập dị như cô ta?"

"Đương nhiên. Ý của tớ là một người có biệt danh là Kyon không thể là người bình thường được."

Đừng có gọi tớ Kyon suốt ngày được không! Gọi tên thật của tớ chứ! Ít nhất tớ muốn nghe em của mình gọi: "Onii-chann(Anh haiii)!"

"Mình cũng muốn biết nữa."

Giọng nói vui vẻ của một cô gái phát ra từ nơi nào đó. Tôi ngẩng mặt lên, và thấy Asakura Ryouko đang nở một nụ cười hồn nhiên.

"Mình đã cố gắng nói chuyện với Suzumiya-san nhưng không được. Bạn có thể chỉ cho mình bí quyết được không?"

Tôi tỏ vẻ đang suy nghĩ, nhưng thực ra, tôi chả nghĩ gì hết.

"Ai mà biết!?"

Sau khi nghe, Asakura mỉm cười.

"Mình yên tâm rồi. Bạn ấy không thể tiếp tục bị cô lập như thế được, vì thế, thật tốt khi bạn ấy có được một người bạn."

Asakura Ryouko quan tâm tới thành viên trong lớp như lớp trưởng vậy, à, cô ấy là lớp trưởng rồi. Asakura được bầu làm lớp trưởng vào tiết chủ nhiệm dài dòng lần trước.

"Hả, bạn à?"

Tôi lắc đầu. Mỗi lần tôi nói chuyện với cô ta đều chỉ nhận được sự cau có.

"Bạn có thể tiếp tục giúp đỡ Suzumiya-san để bạn ấy có thể hòa nhập với lớp chứ? Chúng ta đều chung một lớp nên mình trông cậy vào bạn!"

Hự...ngay cả khi cậu ta nói thế, tôi cũng không biết tôi phải làm gì!

"Nếu có việc gì cần nói với Suzumiya-san, mình sẽ nhờ bạn giúp."

Từ từ! Tôi không phải là người phát ngôn của cậu.

"Được chứ?" - Cô ấy hỏi một cách chân thành, chắp hai bàn tay lại với nhau.

Đối mặt với lời đề nghị của cô ấy, tôi chỉ có thể trả lời mập mờ kiểu "ừ..." hay "à...". Asakura coi đó là đồng ý và tươi cười như những bông hoa tulip vàng, rồi quay lại với tụi con gái. Sau khi thấy bọn nó nhìn tôi, trái tim của tôi rơi thẳng xuống vực sâu.

"Kyon, chúng ta là bạn tốt phải không?..." - Taniguchi nhìn tôi một cách ngờ vực.

"Cái quái gì vậy?"

Ngay cả Kunikida cũng nhắm mắt, khoanh tay lại và gật đầu.

Trời ơi là trời! Sao tôi lại bị bọn ngốc này vây quanh chứ?

Hình như có một người nào đó quyết định cứ một tháng đổi chỗ ngồi một lần. Vì thế lớp trưởng Asakura viết hết số của từng ghế vào mẫu giấy nhỏ, rồi cho từng người bốc thăm. Cuối cùng tôi ngồi bàn thứ hai từ dưới đếm lên, ngay cạnh cửa sổ nhìn xuống sân trường.

Tuyệt vời, tạm biệt nhé Haruhi, Forever!!!

Niềm vui của tôi còn chưa kịp nhen lên thì đoán xem ai lại được ngồi phía sau tôi? Đúng đấy. Người lúc nào cũng chống cằm tỏ vẻ khó chịu,

Suzumiya Haruhi!

"Sao vẫn chưa có gì xảy ra vậy? Kiểu như một đám học sinh tiểu học biến mất từng đứa, từng đứa một, hoặc một vài giáo viên bị giết trong một căn phòng đóng kín?"

"Đừng nói mấy chuyện kinh dị như vậy."

"Tôi đã tham gia nhóm Khám phá điều kì bí."

"Ờ, rồi sao?"

"Ngớ ngẩn. Không có gì hay ho xuất hiện! Ngoài ra, thành viên nhóm chỉ là một đám mê truyện trinh thám nhưng không có lấy một đứa xem ra giống thám tử."

"Chuyện bình thường mà?"

"Tôi thực sự có hi vọng với câu lạc bộ Siêu nhiên."

"Thật à?"

"Nhưng cuối cùng chỉ là một bọn dở dở ương ương. Cậu vui lắm hả?"

"Không hẳn."

"Trời ơi chán quá! Tại sao trường này không có tới nổi một câu lạc bộ hay ho chứ?"

"Cậu có nói cũng chả có ích lợi gì đâu."

"Tôi cứ nghĩ sau khi tốt nghiệp cấp hai tôi có thể tham gia mấy câu lạc bộ hấp dẫn rồi chứ! Đây giống như là cậu muốn vô địch Cúp bóng chày toàn quốc, nhưng rồi cậu phát hiện ra rằng trường không có một câu lạc bộ bóng chày nào."

Lúc này tôi cảm thấy Haruhi giống như mấy con quỷ đi đến chùa để học phép hại người. Cô ấy nhìn lên trời rồi thở dài.

Tôi có nên thấy tội nghiệp cho cô ấy không?

Tôi không biết Haruhi thích câu lạc bộ kiểu gì. Có thể cô ấy cũng không biết nữa. Cô chỉ muốn 'làm những điều thú vị'. 'Làm những điều thú vị' là làm cái gì? Phá án à? Tìm UFO? Hay đọc thần chú? Tôi nghĩ cô ấy cũng không có ý kiến.

"Tôi nghĩ nếu không có thì thôi."

Tôi quyết định bày tỏ ý kiến của mình.

"Một cái sự thật hiển nhiên là con người thích thú khi được sống yên ổn. Đương nhiên cũng có những người muốn tìm kiếm, muốn phát minh một cái gì đó để giúp thế giới tiến bộ hơn. Ai đó muốn bay, vì thế họ tạo ra máy bay. Một người khác muốn di chuyển dễ dàng, vì thế xe hơi và xe lửa ra đời. Nhưng chỉ có thiên tài mới biến trí tưởng tượng trở thành sự thật thôi. Người thường như chúng ta nên sống trọn vẹn với gì mình có. Chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ chỉ vì muốn mạo hiểm."

"Im đi!"

Haruhi cắt ngang bài đọc xuất sắc của tôi, ít nhất là tôi nghĩ vậy và ngoảnh mặt đi. Cô ấy trông thực sự cau có. Nhưng lúc nào cô ấy chả thế. Tôi quen rồi.

Cô gái này không quan tâm đến bất kì cái gì hết - trừ khi nó có liên quan tới những thứ siêu nhiên vượt ra khỏi thực tế. Thế giới này không có điều đó đâu. Thực sự không có.

Định luật vật lý muôn năm!! Vì nó mà loài người có thể sống yên bình. Mặc dù Haruhi chắc chắn không thích điều này.

Tôi là người bình thường mà, phải không?

Có một thứ gì đó đã khơi nguồn cho việc này.

Tại cuộc nói chuyện vừa rồi à?

Bởi vì tôi chưa bao giờ thấy nó đến!

Thời tiết ấm áp làm mọi người cảm thấy buồn ngủ. Tôi gật gù mơ ngủ một cách thoải mái. Đột nhiên, một lực níu mạnh cổ áo tôi về phía sau. Nó mạnh đến nỗi tôi đập đầu vào góc bàn. Đau đến mức chần chẫn sẽ làm tôi tỉnh ngủ đến cuối buổi học!

"Cậu nghĩ cậu đang làm trò gì vậy?"

Tôi tức giận quay đầu lại và thấy Haruhi, một tay nắm cổ áo của tôi, miệng thì cười tươi như ánh mặt trời chói chang. Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy cười! Nếu những nụ cười được đo theo thang nhiệt độ, thì đây phải là mặt trời nơi sa mạc Sahara.

"Tôi biết rồi!"

Này, đừng có phun sương chưa đến mùa xuân đâu chứ!

"Tại sao tôi không nghĩ ra điều này sớm hơn?"

Mắt Haruhi sáng như sao Albireo Alpha. Cô ấy nhìn vào mắt tôi. Tôi do dự hỏi.

(Ghi chú: Albireo Alpha là ngôi sao lớn thứ ba trong chòm sao Cygnus, cách trái đất 385 năm ánh sáng.)

"Cậu lại nghĩ ra cái gì vậy?"

"Nếu không có, chúng ta sẽ tự làm một cái!"

"Làm cái gì chứ?"

"Một CÂU LẠC BỘ!"

Đầu tôi bỗng nhiên đau nhói và tôi không nghĩ rằng đó là do tôi bị đập đầu vào bàn.

"Vậy à? Ý kiến hay đấy. Buông mình ra được chưa nào?"

"Thái độ thế là sao hả? Cậu phải tỏ ra vui sướng chứ!!"

"Về ý kiến đó, mình sẽ xem xét lại sau. Còn bây giờ phải xem chúng ta đang ở đâu đã, RỒI cậu có thể chia sẻ niềm vui với mình. Nhưng bình tĩnh lại trước đã, được không?"

"Cậu nói vậy là sao?"

"Đang giữa giờ học đó! "

Cuối cùng, Haruhi cũng buông tôi ra. Tôi xoa cái đầu tê cứng tội nghiệp của mình rồi quay lại. Cả lớp nhìn chúng tôi chăm chăm. Cô giáo Anh vẫn mới ra trường thì nhìn như muốn khóc tới nơi.

Tôi ra hiệu cho Haruhi ngồi xuống và nhún vai với cô giáo tội nghiệp.

Cô giáo lại tiếp tục ghi chép lên bảng...

Còn Haruhi lăm bằm thứ gì đó và miễn cưỡng ngồi xuống.

Lập một câu lạc bộ à?

Hừmmmm....

Gì mà chúng ta chứ, đừng nghĩ là tôi sẽ hợp tác.

Cái đầu đau nhói càng khiến tôi không thoải mái.

NỖI SẦU MUỘN CỦA SUZUMIYA

HARUHI

Nagaru Tanigawa
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Linh tính của tôi đã trở thành sự thật.

Sau tiết học, Haruhi không biến mất ngay lập tức như mọi khi. Lần này cô ấy nắm tay tôi rồi kéo ra khỏi lớp, qua những hành lang, lên cầu thang, cuối cùng dừng lại trước cánh cửa mở ra sân thượng.

Cánh cửa đó thường xuyên bị khóa và cái gác trên tầng bốn từng được sử dụng làm nhà kho của câu lạc bộ mỹ thuật. Những tấm vải lớn, gần đó là mấy khung tranh gầy cùng với tượng thần chiến tranh thiếu mũi đặt lung tung trong căn phòng khiến căn phòng vốn đã nhỏ đã nhỏ nay còn nhỏ hơn.

Cô ấy kéo tôi lên đây để làm gì?

"Tôi cần cậu giúp."

Haruhi vừa nói vừa nắm lấy cà vạt của tôi. Với ánh mắt sắc nhọn hướng thẳng vào mặt tôi, tôi có cảm giác rằng mạng sống mình đang bị đe dọa.

"Giúp cậu cái gì?"

Tôi giả bộ không biết.

"Giúp tôi lập câu lạc bộ mới."

"Được rồi. Vậy cậu nói cho tôi biết tại sao tôi phải giúp cậu hoàn tất những việc cậu chỉ chọt nghĩ qua thôi?"

"Tôi cần phải kiếm một căn phòng để duy trì câu lạc bộ cũng như các thành viên, cho nên cậu phải đi tìm hiểu những thứ giấy tờ, đơn từ cần thiết để đưa cho trường."

Haruhi không thèm nghe tôi. Tôi đẩy bàn tay của cô ấy ra.

"Cậu định lập câu lạc bộ gì?"

"Không quan trọng. Điều quan trọng bây giờ là lập một cái trước đã."

Tôi nghi ngờ việc trường sẽ để chúng tôi làm một câu lạc bộ mà không hề biết về những hoạt động của câu lạc bộ đó.

"Nghe đây! Sau giờ học hôm nay, cậu đi tìm hiểu những gì cần làm, còn tôi sẽ kiếm phòng trống cho câu lạc bộ."

'Không'

Nếu tôi trả lời như vậy, tôi chết là cái chắc. Trong khi tôi đang lưỡng lự, Haruhi đã bước xuống cầu thang, bỏ rơi một nam sinh bị xoay mòng mòng đứng giữa cái gác đầy bụi bặm.

"...Tôi còn chưa đồng ý giúp cậu..."

Chắc...Nói điều này với bức tượng không có ý nghĩa gì hết. Tôi chỉ có thể lê chân bước xuống và nghĩ cách giải thích điều này cho đám bạn học tò mò tọc mạch.

Tiêu chuẩn thành lập một "Hội".

Năm thành viên trở lên. Một giáo viên chịu trách nhiệm, tên câu lạc bộ, trưởng hội và bản tóm tắt hoạt động/mục tiêu của hội - những tiêu

chuẩn trên phải có sự xác nhận của Hội Học sinh. Hoạt động của hội phải mang tính sáng tạo và sôi nổi. Dựa trên thành tích và kết quả của những hoạt động, Hội Học sinh sẽ xem xét để thăng cấp cho hội thành "câu lạc bộ". Ngoài ra, vì là một hội, trường sẽ không cung cấp bất cứ kinh phí nào.

Tôi không cần phải tìm kiếm đâu xa bởi vì các tiêu chuẩn này được ghi ở trang cuối của sổ tay học sinh.

Thành viên thì dễ rồi, kiểm đại vài người lấp vào là xong. Một giáo viên chịu trách nhiệm thì có khó hơn, nhưng tôi nghĩ tôi lo liệu được. Tên đặt sao cũng chả chết ai, miễn là nó không quá đáng. Và hội trưởng, chắc chắn là Haruhi.

Nhưng tôi cá rằng, hoạt động/mục tiêu của hội đương nhiên sẽ không "sáng tạo và sôi nổi" được.

Nói vậy thôi, Haruhi đâu phải kiểu người quan tâm tới luật lệ.

Ngay khi chuông reo ra về, Haruhi cho thấy sức mạnh khó tin của cô ấy bằng cách kẹp tay tôi rồi kéo ra khỏi lớp với tốc độ của máy tên bắt cóc. Cũng phải cố gắng lắm để chắc chắn rằng tôi không để quên cái gì ở lớp.

"Đi đâu đây?"

Tôi hỏi, bởi vì, dù sao tôi cũng là một người bình thường.

"Phòng của câu lạc bộ."

Haruhi đi nhanh đến nỗi cô đẩy mấy đứa chậm chạp sang cả hai bên, trả lời đơn giản, ngắn gọn rồi ngậm miệng lại tiếp tục đi. Cậu ít nhất cũng bỏ tay tôi ra đi chứ?

Sau khi ra khỏi hội trường tầng trệt, chúng tôi đến một khu lớp học khác và đi lên cầu thang. Một hành lang tối. Khi đến giữa hành lang,

Haruhi dừng lại. Tất nhiên tôi cũng dừng theo.

Trước mặt tôi là một cánh cửa gỗ cũ.

Có một mảnh giấy dán trên cánh cửa đó.

"Câu Lạc Bộ Văn Học"

"Đây rồi."

Haruhi mở cửa bước vào mà không thềm gõ cửa. Dĩ nhiên tôi đi theo cô ấy.

Căn phòng rộng một cách đáng ngạc nhiên, hoặc tại vì nó chỉ có một cái bàn hình chữ nhật, mấy cái ghế sắt và một kệ sách. Một vài vết nứt trên trần nhà cho biết căn phòng này cũ mèm tới mức nào.

Một cô gái đang ngồi trên ghế, đọc một quyển sách dày cộm từ lúc nào rồi.

"Kể từ bây giờ, đây là phòng của câu lạc bộ."

Haruhi dang tay ra và trịnh trọng tuyên bố. Gương mặt cô ấy sáng lên với nụ cười đầy sức sống. 'Chỉ cần Haruhi cười như vậy trong lớp thôi...'. Tuy nhiên, tôi chả dại gì nói ra những gì tôi đang nghĩ.

"Chờ một chút, chỗ này là chỗ nào?"

"Đây nhà dành cho câu lạc bộ Văn hóa và Nghệ thuật. Đây nhà này có phòng hội họa và âm nhạc cho câu lạc bộ Hội họa và câu lạc bộ Hòa nhạc. Những câu lạc bộ và hội chưa có phòng họp thường xuyên thì tổ chức các hoạt động ở đây - được biết đến như Khu nhà Cũ. Và phòng này thuộc về câu lạc bộ Văn học."

"Rồi còn câu lạc bộ Văn học thì sao?"

"Sau khi những học sinh năm cuối đều đã ra trường vào mùa xuân vừa rồi, câu lạc bộ không có thành viên nào hết. Vì không có thành viên mới, nên nó này sắp bị xóa sổ rồi. À, cô học sinh năm nhất ấy là thành viên mới duy nhất của họ đấy."

"Thế thì nó vẫn chưa bị xóa sổ!!!"

"Thì cứ coi là như vậy đi!"

Ồng gộc! Cậu định chiếm lấy phòng của người ta một cách trắng trợn vậy à? Tôi nhìn nhanh về phía cô gái của câu lạc bộ Văn học.

Cô ấy cắt tóc ngắn và mang mắt kính.

Haruhi làm óm tôi này giờ. Thế nhưng, cô gái này chưa một lần ngẩng đầu lên. Cô ấy lật từng trang sách, ngồi lặng thinh, hoàn toàn phớt lờ sự hiện diện của chúng tôi. Có vẻ như cô gái này cũng thuộc dạng kì lạ!

Tôi hỏi nhỏ Haruhi.

"Rồi còn cái bạn đang ngồi đó thì sao?"

"Cậu ấy nói chả sao hết."

"Thật hả?"

"Giờ ăn trưa tôi đã hỏi cậu ấy rồi. Tôi nói rằng cho tôi mượn phòng học và cậu ấy nói là 'cứ tự nhiên', miễn là được để yên đọc sách. Cậu nói tôi mới để ý, cậu ấy trông cũng lạ lùng thật."

Cậu không có quyền nói câu đó đâu!

Tôi quan sát kĩ cô gái câu lạc bộ Văn học lạ lùng này.

Cô ấy hơi nhợt nhạt với gương mặt vô cảm. Những ngón tay chuyên động theo nhịp điệu như là robot vậy. Mái tóc ngắn ôm sát vào mặt khiến người ta muốn gỡ bỏ cái mắt kính ra để thấy rõ khuôn mặt hơn. Cô ấy gây ấn tượng kiểu như một con búp bê rụt rè. Nói cách khác, một đứa bé ẩn không cảm xúc.

Có lẽ biết được cái nhìn không thân thiện của tôi, cô gái ngẩng mặt và đẩy cái mắt kính trên sống mũi.

Tôi thấy cặp mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt tôi qua cặp kính. Cặp mắt ấy cùng đôi môi không thể hiện điều gì cả, như một cái mặt nạ vậy. Cô ấy khác với Haruhi - khuôn mặt về cơ bản không để lộ bất kì cảm xúc nào.

"Nagato Yuki."

Giọng nói của cô ấy như thể rằng cái tên này sẽ bị mọi người quên ngay chỉ sau ba giây.

Nagato Yuki nhìn tôi một chút, rồi thấy tôi chắc cũng không thú vị gì, cô ấy quay trở lại đọc sách.

"Nè, Nagato-san." - Tôi nói - "Bạn nữ này muốn sử dụng căn phòng cho một câu lạc bộ có-trời-mới-biết-là-gì. Bạn thấy sao?"

"Ừ."

Nagato không rời mắt khỏi quyển sách.

"Nó sẽ gây rắc rối cho bạn đấy."

"Không sao hết."

"Có thể thậm chí bạn sẽ bị đá ra đấy?"

"Cứ tự nhiên."

Ngay cả khi cô ấy trả lời nhanh như vậy, cô vẫn không thể hiện điều gì ra bên ngoài cả. Tôi nghĩ có vẻ như cô ấy không hề quan tâm quá gì về việc này.

"Được rồi. Quyết định thế nhé."

Haruhi bất ngờ xen vào.

Cô ấy phấn khích thật sự, làm tôi có cảm giác sắp có chuyện chẳng lành.

"Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ họp ngay sau giờ học. Cậu chắc chắn phải đến đây! Không thì coi chừng!!"

Cô ấy nở một nụ cười như những đóa hoa anh đào nở rộ. Tôi miễn cưỡng gật đầu.

Tôi vẫn chưa muốn chết đâu!!!

Giờ thì chúng tôi đã có phòng câu lạc bộ, nhưng mấy cái đơn từ xin phép vẫn chưa có tiến triển gì. Chúng tôi vẫn chưa quyết định được cả tên lẫn các hoạt động của nhóm. Tôi đã hỏi Haruhi về việc này, nhưng cô ấy có ý kiến khác.

"Chúng ta có thể quyết định nó sau." - Haruhi đồng dục tuyên bố - "Bây giờ điều quan trọng là kiếm thêm thành viên. Chúng ta cần ít nhất hai người nữa."

Vậy là cậu tính luôn cô gái ở câu lạc bộ Văn học rồi à? Cậu không thể xem Nagato Yuki là đồ vật trong phòng như vậy được, đúng không?

"Đừng lo. Tôi sẽ kiếm vài người nữa nhanh thôi; tôi nghĩ ra mấy người rồi."

Không lo mới lạ! Tôi còn cảm thấy hoàn toàn bất ổn nữa là khác.

Cuối giờ học ngày tiếp theo, tôi vác cái xác của mình tới phòng của câu lạc bộ sau khi từ chối đi về chung với Kunikida và Taniguchi.

Haruhi chỉ nói: "Cậu tới đó trước đi!" rồi chạy thẳng ra khỏi lớp với tốc độ mà bất kì thành viên câu lạc bộ Điền kinh đều mong muốn. Tôi tự hỏi rằng cô ấy có gắn tên lửa vào giày không...Tôi cũng không biết Haruhi vội vàng như vậy là vì cô ấy muốn kiếm thành viên mới nhanh chóng, hay là vì cô tiến thêm một bước nữa trong việc tìm kiếm những thứ ngoài trái đất.

Nói vậy, tôi chỉ có thể xách cặp đi từ từ tới câu lạc bộ Văn học.

Tôi vào phòng, phát hiện ra Nagato Yuki đã có mặt ở đó, vẫn chỗ cũ, và đọc sách. Tôi lại gần, nhưng cũng như hôm qua, mắt Nagato dán chặt vào quyển sách và sự hiện diện của tôi như là con số 0. Câu lạc bộ Văn học đơn thuần chỉ đọc sách thôi à? Tại sao cô ấy lại suốt ngày đọc như vậy?

Yên lặng.

"...Cậu đang đọc gì vậy?"

Tôi hỏi, vì không thể chịu được sự yên lặng này. Nagato Yuki trả lời bằng cách giơ bìa sách cho tôi. Tôi nhìn thấy một đám chữ nước ngoài, và trông có vẻ nó là một quyển khoa học viễn tưởng.

"Hay không?"

Nagato Yuki đẩy mắt kính lên và trả lời với cái giọng trống rỗng.

"Khá đặc biệt."

Có vẻ như cô ấy sẽ trả lời mọi thứ tôi hỏi.

"Phần nào vậy?"

"Tất cả."

"Cậu thích đọc sách à?"

"Rất thích."

"Vậy à..."

"..."

Yên lặng đáng sợ.

Tôi về nhà được chưa?

Tôi nghĩ đến điều này khi đặt chiếc cặp lên bàn. Ngay khi tôi vừa ngồi xuống, cánh cửa mở tung như thể bị ai đá vào vậy.

"Xin lỗi, tôi đến trễ! Tóm cô bé này mất khá nhiều thời gian đấy."

Cuối cùng Haruhi cũng đến. Tay của cô nắm lấy cổ tay của ai đó - cô ấy lại bắt cóc một nạn nhân vô tội nữa rồi!! Khi Haruhi vào phòng, vì lí do nào đó, cô ấy khóa luôn cửa phòng lại. Tách! Nghe thấy tiếng động đó, cô gái nhỏ nhẩn kia rùng mình sợ hãi.

Chà, cô ấy dễ thương quá.

"B...Bạn đang làm gì vậy?"

Cô ấy nói như sắp khóc đến nơi.

"Đ...đây là đâu? Tại sao bạn lại đưa mình đến đây? Và t..tại sao bạn lại khóa cửa? Bạn muốn gì vậy?"

"Im lặng."

Haruhi lạnh lùng nói làm cô gái đó chết điếng người. Rồi bất ngờ Haruhi nhảy vào ôm lấy cô gái đang run rẩy với một niềm vui đáng sợ.

"Để tôi giới thiệu. Đây là Asahina Mikuru-chan."

Chỉ có bấy nhiêu thôi ư!?

Sự yên lặng một lần nữa bao trùm khắp căn phòng. Haruhi trông rất thỏa mãn khi "hoàn thành tốt công việc". Nagato Yuki vẫn chú tâm đọc sách như thường lệ, không có bất kì phản ứng nào; và cô gái tên Asahina Mikuru thì đang sợ khiếp đảm. Này, sao không ai nói gì vậy? Vậy tôi lại phải người bắt đầu sao.

"Cậu bắt cóc chị ấy ở đâu vậy?"

"Đây không phải bắt cóc! Tôi chỉ là cố tình tạm giữ thôi!"

Vậy thì có gì khác nhau cơ chứ!!

"Tôi bắt gặp chị ấy đang mơ màng trong dãy phòng học của học sinh năm hai, giờ nghỉ nào tôi chả đi lòng sục khắp trường nên sau mấy lần thấy thoáng qua thì phải nhớ chứ."

Vậy đây, cậu biến mất tăm trong giờ nghỉ là để làm việc này à. Mà bây giờ cũng không phải là lúc suy nghĩ về chuyện đấy.

"Vậy thì chị ấy lớn hơn chúng ta!!"

"Thì sao?"

Tôi nhìn cô ấy một cách hoài nghi. Trời ơi, cái con bé này còn không thèm suy nghĩ cô ta đang làm gì nữa!!

"Được rồi..., etou...Asahina-senpai, phải không? Tại sao lại chọn chị ấy?"

"Này, nhìn đi."

Haruhi bất chợt chỉ vào Asahina Mikuru, làm cô ấy giật mình lùi về phía sau.

"Chị ấy không phải rất dễ thương sao?"

Tôi có cảm giác rằng mình đang nói chuyện với một tên bắt cóc vô cùng nguy hiểm.

"Tôi tin rằng những nhân vật mớ rất quan trọng." - Haruhi nói tiếp.

"Hả...Cậu nói cái gì?"

"Tôi nói là mớ! Nhân tố khiến mọi người phấn khích lên! Thông thường, hầu hết các tiểu thuyết trinh thám đều có nhân vật khiến người ta phấn khích và thấy đáng thương."

Tôi chợt sang nhìn Asahina Mikuru: chị ấy nhỏ nhắn với khuôn mặt có thể làm mọi người lầm tưởng chị là học sinh tiểu học. Mái tóc nâu gợn sóng, dài ngang lưng. Đôi mắt long lanh như muốn nói "xin hãy bảo vệ tôi". Đôi môi để lộ hàm răng trắng tinh cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn, tạo nên sự kết hợp hoàn hảo. Nếu chị ấy có một cây gậy phép cùng mấy món trang sức sáng bóng, chị ý có thể lột xác thành một nàng tiên bé nhỏ! Aaaahh~, tôi đang nghĩ cái quái gì vậy chứ!?

"Chưa hết đâu!!"

Haruhi mỉm cười tự tin, rồi sau đó ôm Asahina Mikuru từ đằng sau.

"Kya!!!"

Asahina lập tức thét lên. Nhưng Haruhi không chuyển động, chộp lấy ngực Asahina qua lớp đồng phục.

"Á..á..á.aaa!"

"Chị ấy nhỏ con thật, nhưng ngực của chị lớn hơn tôi! Một gương mặt dễ thương cùng bộ ngực lớn cũng là nhân tố quan trọng để thu hút mọi người!"

Trời đất ơi, tôi muốn xiu quá.

"Oa, lớn thật đấy!!"

Haruhi đưa tay vào trong bộ đồng phục của Asahina và bắt đầu sờ soạng. Dừng lại đi, đồ biến thái!

"Bực mình quá! Gương mặt của chị dễ thương vậy rồi mà ngực còn lớn hơn tôi nữa!"

"C..cứu!!"

Asahina đỏ bừng mặt. Chị ấy cố gắng kháng cự nhưng không thể chống đỡ nổi kẻ quấy rối. Cuối cùng, tôi không thể chịu nổi và kéo cô ta ấy ra khỏi Asahina.

"Cậu là trẻ con hả??"

"Nhưng nó thực sự rất lớn mà. Tại sao cậu không thử đi?"

Asahina thút thít yếu ớt vội lùi ra xa.

"Thôi khỏi, cảm ơn."

Đó là những gì mà tôi có thể nói.

Điều làm tôi ngạc nhiên là khi căn phòng náo loạn đến như vậy, Nagato Yuki vẫn đọc sách, không ngẩng mặt lên dù chỉ một lần. Cô ấy có bị sao không nhỉ?

Tôi chợt nghĩ ra:

"Này, đừng nói là...lí do chính cậu mang Asahina-senpai tới đây là vì chị ấy dễ thương và có bộ ngực lớn à?"

"Còn phải hỏi?"

Tôi nghĩ có lẽ cô ta bị đần bầm sinh rồi!!

"Mẫu người làm linh vật như chị ấy là cần thiết!"

Cần thiết cái đầu cậu ý! Có ai nói thế không hả?

Asahina chỉnh sửa lại bộ đồng phục của mình rồi ngược nhìn tôi. Đừng có nhìn em như vậy chứ! Chị đang đặt em vào tình huống khó xử đấy!

"Mikuru-chan." - Haruhi hỏi - "Chị có tham gia câu lạc bộ nào không?"

"C...có...câu lạc bộ Thư pháp."

"Thế thì nghỉ đi! Nó sẽ cản trở hoạt động của câu lạc bộ này."

Haruhi! Chính xác thì cậu đang nghĩ cái quái gì vậy?

Asahina như là nạn nhân trong một vụ giết người kì bí, nhìn tôi cầu mong một sự giúp đỡ. Rồi sau đó cô ấy để ý đến sự hiện diện của Nagato Yuki. Mắt cô mở to ra, ngập ngừng. Một chút sau, chị ấy thở dài và thì thầm nhỏ nhẹ:

"Mình hiểu rồi..."

Chị vừa hiểu cái gì vậy chứ?

"Mình sẽ bỏ câu lạc bộ Thư pháp và tham gia câu lạc bộ này..."

Giọng của chị ấy đầy buồn rầu.

"Nhưng mình không biết câu lạc bộ Văn học làm cái gì."

"Chúng tôi không phải là câu lạc bộ Văn học." - Haruhi đính chính.

Thấy Asahina vẫn ngỡ ngác, tôi vội chen vào giải thích.

"Bọn em chỉ mượn căn phòng này tạm thời để hoạt động. Câu lạc bộ mà chị vừa gia nhập là một hội mà Suzumiya Haruhi đây sẽ thành lập trong tương lai. Bọn em không biết hoạt động của nó là gì, ngay cả tên còn chưa có nữa."

"...Cái gì?..."

"Và người ngồi đằng kia mới thực sự là thành viên câu lạc bộ Văn học."

"Ừm..."

Asahina không nói nên lời, cái miệng dễ thương của chị ấy nửa đóng nửa mở. Phản ứng của chị ấy à? Hoàn toàn bình thường!

"Không sao đâu!"

Vui mừng vì không phải chịu trách nhiệm, Haruhi đập mạnh vào vai Asahina.

"Tôi vừa nghĩ ra cái tên."

"Được rồi, nói nghe thử nào." - Tôi không có chút nhiệt tình về việc này.

Nếu có thể, tôi thực sự không muốn nghe! Nhưng vì tôi đã hỏi, Haruhi tuyên bố rõ ràng những gì cô ấy mới nghĩ ra.

Như mọi người đều biết, mọi chuyện bắt đầu là kết quả của cái tầm nhìn đơn giản và ngây thơ của Haruhi. Và vì vậy...tên của nhóm đã được quyết định.

Quân đoàn SOS!

S ekai wo

O oini moriagerutame no

S uzumiya Haruhi no Dan

The S preading Excitement All

O ver the World with

S uzumiya Haruhi Brigade, viết tắt là Quân đoàn SOS. (Quân đoàn Truyền bá Vui vẻ khắp Thế giới cùng với Suzumiya Haruhi)

Các bạn cứ cười thoải mái đi.

Nhưng trước khi tôi có thể làm được như vậy, tôi chết đứng tại chỗ.

Tại sao gọi là "Quân đoàn"? Nó đáng lẽ phải là "Hội Truyền bá Vui vẻ khắp Thế giới cùng với Suzumiya Haruhi" chứ. Nhưng bởi vì câu lạc bộ không đủ điều kiện tối thiểu để thành lập một "Hội" và không ai biết câu lạc bộ này làm cái gì, Haruhi đơn giản nói: "Nếu thế, cứ gọi nó là quân đoàn đi!" Và tên của câu lạc bộ đã được vinh dự ra đời.

Khi nghe tên của câu lạc bộ, Asahina khép chặt miệng đầy thất vọng. Nagato Yuki có thể xem là người ngoài, và tôi không biết nói gì hơn. Cuộc biểu quyết kết thúc, một phiếu thuận và ba phiếu trắng. Quân đoàn SOS đã chính thức đi vào hoạt động! Một dịp đáng để ăn mừng!

Hừm, cậu muốn làm gì thì làm!

Haruhi ra lệnh giải tán sau khi nói: "Mọi người chắc chắn phải có mặt ở đây mỗi ngày!". Asahina xiu xuống, bước thẫn thờ dọc suốt hành lang, trông chị ấy buồn bã vô cùng. Tôi không thể chịu được khi thấy điều đó, và gọi chị ấy.

"Asahina-senpai."

"Vâng?"

Asahina nhìn tôi với vẻ mặt ngây thơ. Không thể tin được chị ấy lại lớn hơn tôi một tuổi.

"Đừng gia nhập vào câu lạc bộ điên khùng này nếu chị không muốn; đừng lo gì hết, em sẽ giải thích lại cho Haruhi."

"Không."

Chị ấy nháy mắt và mỉm cười.

"Được rồi. Chị muốn vào mà."

"Nhưng câu lạc bộ này chắc cũng chả có gì hay ho đâu!"

"Không sao. Em cũng là một thành viên trong đó đấy thôi?"

Không phải như thế! Em có tham gia hay không không phải là vấn đề ở đây!

"Có lẽ, đây là kết quả chắc chắn trong Mặt phẳng Thời gian này."

Asahina nhìn xa xăm về phía chân trời.

"Chị nói gì vậy?"

"Ngoài ra, chị quan tâm đến sự hiện diện của Nagato-san..."

"Quan tâm?"

"A? Không, không có gì."

Asahina bối rối quay đầu lại, mái tóc trôi bồng bềnh theo.

Rồi Asahina xấu hổ cười, cúi gập người xuống.

"Xin hãy giúp đỡ chị từ giờ về sau."

"Chị không cần làm vậy...Chị làm em khó xử đấy."

"Em hãy gọi chị là Mikuru nhé."

Asahina mỉm cười.

Hic, chị ấy dễ thương đến nỗi làm tôi thấy chóng mặt!

Đây là cuộc nói chuyện giữa tôi với Haruhi ngày nọ.

"Cậu biết chúng ta cần gì không?"

"Ai biết!"

"Tôi đang tìm học sinh chuyển trường bí ẩn."

"Rồi nói tôi nghe xem chính xác cái học sinh chuyển trường 'bí ẩn' cái là sao?"

"Là những học sinh nào chuyển trường sau khi vào năm học được hai tháng. Cậu nghĩ sao?"

"Chắc là do cha mẹ chuyển chỗ làm việc, rồi cậu ta phải đi theo thôi."

"Không đúng! Như vậy nghe có vẻ ép buộc và không được tự nhiên cho lắm!"

"Vậy cậu nói tự nhiên là thế nào? Tôi thực sự muốn biết đây."

"Học sinh chuyển trường bí ẩn...không biết bọn họ có xuất hiện không?"

"Cậu không nghe tôi nói hả?"

Hiện giờ đang có tin đồn lan rộng khắp trường rằng tôi và Haruhi đang âm mưu gì đó.

"Cậu định làm gì với Haruhi vậy?"

Chắc chắn thằng Taniguchi sẽ hỏi như vậy.

"Cậu bồ bịch với Haruhi hả?"

Đương nhiên là không! Thực tình thì tôi cũng muốn biết là chúng tôi đang làm cái quái quỷ gì nữa đây!

"Đừng làm mấy chuyện dở hơi, đây không phải là trường cấp hai đâu. Nếu cậu bị bắt quả tang phá hoại sân tập hay đại loại thế, cậu sẽ bị đình chỉ học đấy!"

Nếu chỉ có mình Haruhi làm việc đó, thì tôi có thể làm ngơ dễ dàng. Nhưng bây giờ lại có thêm Nagato Yuki và Asahina Mikuru, tôi không thể để họ dính líu đến vụ này được. Khi tôi nhận ra tôi cần phải quan tâm đến hai người ấy, tôi tự nhiên cảm thấy vô cùng tự hào.

Nhưng điều quan trọng ở đây là tôi không thể ngăn cản mấy đứa điên điên khùng khùng như Haruhi!

"Chúng ta cần một cái máy vi tính."

Kể từ khi Quân đoàn SOS được thành lập, căn phòng của câu lạc bộ Văn học càng ngày có nhiều vật dụng được thêm vào ngoài chiếc bàn hình

chữ nhật, mấy cái ghế và kệ sách.

Trong góc phòng nay có thêm một cái tủ treo nhỏ, một bình nước, ấm trà cùng ly, tách đủ loại, một máy nghe nhạc, một tủ lạnh, một máy thu thanh, chảo, chén, đĩa và mấy thứ đồ dùng làm bếp. Này này cậu tính chuyển đến sống ở đây luôn à?

Haruhi đang ngồi trên cái bàn mà cô ta đã "tịch thu" về từ nơi trời ơi đất hỡi nào đó. Không hiểu vì sao cái bảng chức danh "Thủ lĩnh quân đoàn" được đặt chễm chệ trên cái bàn ấy.

"Trong thời đại thông tin ngày nay, mà chúng ta không có nổi một dàn máy tính. Thế này thì không thể được."

Ai nói vậy?

Mọi thành viên đều có mặt ngày hôm nay. Nagato Yuki vẫn ngồi ở chỗ cũ, đọc quyển sách về một vệ tinh nào đó của sao Thổ bị rơi xuống, hay cũng đại loại như vậy. Asahina, người không-hiểu-vì-sao-lại-tới-đây, ngồi trên chiếc ghế sắt, trông chị hết sức bối rối.

(Ghi chú: cuốn sách Nagato đọc tên là The fall of Hyperion, tác giả Dan Simmons. Hyperion ở đây là tên của người khổng lồ trong thần thoại Hi Lạp nhưng Kyon lại tưởng nhầm sang Hyperion là vệ tinh của sao Thổ).

Haruhi bất chợt nhảy xuống, chạy đến chỗ tôi và nở một nụ cười nham hiểm.

"Chúng ta sẽ đi kiếm một cái ngay bây giờ." - Haruhi nói như thể một thợ săn đang nói về con mồi của mình.

"Kiếm một cái? Máy tính á? Ở đâu ra? Cậu định rủ tôi đi trộm siêu thị điện máy à?"

"Đương nhiên là không! Siêu thị thì xa quá có một chỗ gần hơn!"

"Theo tôi!"

Asahina và tôi làm theo lệnh của Haruhi, đi xuống dọc hành lang và cuối cùng dừng lại trước câu lạc bộ Tin học.

Thì ra vậy!

"Này, cầm đi!"

Haruhi đưa tôi một cái máy chụp hình.

"Nghe đây! Tôi sẽ nói cho cậu kế hoạch, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì cậu cũng phải tuân theo! Cậu chỉ có một cơ hội thôi!"

Haruhi kéo tôi xuống và thì thầm "kế hoạch" vào tai tôi.

"Ha..ả! Cậu không làm vậy được!"

"Có ý kiến à?"

Thưa chị, với chị thì không có vấn đề gì hết. Tôi quay mặt sang Asahina đang lúng túng, nháy mắt cảnh báo.

Chị nên biến khỏi chỗ này ngay lập tức!

Nhưng Asahina nhìn tôi ngạc nhiên và đỏ mặt. Trời ạ, hiểu sai ý em rồi.

Ngay khi tôi định cứu Asahina khỏi cái địa ngục này, Haruhi gõ cửa phòng của câu lạc bộ Tin học.

"Xin chào! Tôi đến đây để lấy một cái máy tính!"

Căn phòng này diện tích cũng bằng căn phòng của chúng tôi, nhưng khoảng trống còn lại thì nhỏ hơn. Mỗi bàn đều có một cái máy tính với dàn loa. Tiếng quạt máy tính là thứ âm thanh duy nhất ở đây.

Bốn thằng con trai đang ngồi đánh máy liếc nhìn ra cửa xem Haruhi đang định làm gì.

"Ai chịu trách nhiệm ở đây?"

Haruhi cười tự đắc. Một nam sinh đứng dậy trả lời.

"Tôi là trưởng nhóm. Tôi có thể giúp gì không?"

"Cần nhắc lại hả? Tôi nói rồi: đưa tôi một cái máy tính."

Trưởng nhóm cau lặc bộ Tin học ra vẻ mặt "Cái quái gì vậy" và lắc đầu nguầy nguậy.

"Không được. Vì trường không có kinh phí, nên tất cả máy ở đây đều là từ những đồng tiền chúng tôi chăm chỉ kiếm được! Chúng tôi không thể đưa miễn phí cho bạn được. Bạn nghĩ chúng tôi bị ngu à?"

"Rồi sao? Một cái thì ảnh hưởng gì?"

"Này...khoan đã, mấy người là ai hả?"

"Tôi là Suzumiya Haruhi, thủ lĩnh của Quân đoàn SOS. Đây là Binh hét Một và Binh hét Hai."

Tôi là binh hét của cậu hồi nào vậy??

"Nhân danh quân đoàn SOS: đưa một cái máy tính ngay lập tức! Đừng ý kiến!"

"Tôi không biết các cậu là ai, nhưng nhất định tôi không đưa đâu. Tự mà đi mua máy tính cho mình!"

"Vì cậu nói thế, chúng tôi có cách riêng của mình."

Haruhi đẩy Asahina - người đứng sợ hãi này giờ - về phía trường nhóm, rồi nắm tay cậu ta đặt lên ngực của Asahina.

"Kyaa!"

"Ha..á?"

Tách!

Khi hai nạn nhân la lên, tôi ấn nút chụp hình.

Haruhi chụp Asahina lại để Asahina không thể chạy thoát, trong khi tay còn lại đẩy mạnh cậu trường nhóm kia sâu hơn vào ngực của Asahina.

"Kyon! Một tấm nữa!"

Tôi miễn cưỡng ấn nút. Asahina và cậu trường nhóm vô danh kia...tôi thực tâm xin lỗi tận đáy lòng, cầu mong các cậu bỏ qua cho tôi.

Ngay khi Haruhi sắp nắm tay cậu ấy xuống dưới váy của Asahina, cuối cùng cậu ta cũng thoát ra.

"TỰ BAY ĐANG NGHĨ MÌNH ĐANG LÀM GÌ HẢ?"

Haruhi giơ ngón tay của mình lên một cách nhẹ nhàng trước mặt cậu trường nhóm đang tức giận kia.

"Ừ, ừ! Nay thì tôi đã có bằng chứng rằng cậu đã quấy rối thành viên của tôi! Nếu cậu không muốn toàn trường biết về bức ảnh này, đưa ngay một cái máy tính ngay lập tức!"

"Giờn mặt hả?"

Trưởng nhóm chống đối quyết liệt. Tôi hoàn toàn thông cảm với cậu!

"Cậu túm lấy tay tôi! Tôi vô tội!"

"Vậy hả? Cậu cứ đi mà giải thích, để coi có ai tin cậu không?"

Tôi liếc nhìn Asahina đang nằm bất động dưới đất. Chị ấy hẳn còn bàng hoàng lắm.

Cậu trưởng nhóm tiếp tục phản kháng.

"Thành viên của tôi sẽ là nhân chứng cho vụ này! Tôi không cố tình!"

Ba thành viên còn lại ủng hộ nhiệt tình.

"Đúng thế!"

"Trưởng nhóm vô tội!"

Nếu Haruhi chịu nghe các cậu, thì đây không phải là Haruhi.

"Được rồi, vậy thì tôi nói CLB Tin học các cậu ***** tập thể cô ấy!"

Đến nước này thì tất cả những người ở đây đều xanh mặt, kể cả tôi lẫn Asahina. Nhất thiết phải vậy sao, Haruhi?

"S..Suzumiya-san..."

Asahina liêu lĩnh lấy tay của mình níu lấy chân của Haruhi, nhưng Haruhi chỉ việc đá chúng ra. Haruhi ưỡn ngực và kiêu ngạo nói:

"Sao rồi? Có đưa hay không?"

Gương mặt trưởng nhóm từ đỏ chuyển sang trắng bệch, cuối cùng chuyển sang đen.

Kết quả, cậu ta đầu hàng.

"Lấy một cái rồi biến đi."

Nói xong, cậu ấy thất vọng gục xuống. Tất cả thành viên chạy lại chỗ cậu.

"Hội Trưởng !"

"Bình tĩnh đi!"

"Đừng bỏ cuộc?"

Trưởng nhóm gục đầu xuống như một con búp bê đứt chỉ. Thấy cậu ta như vậy, ngay cả khi tôi là đồng bọn với Haruhi, tôi không thể không cảm thấy tội nghiệp cậu ấy.

"Cái nào là cái hiện đại nhất đâu?"

Cậu là một đứa máu lạnh hả!!

"Tại sao tôi phải nói?"

Những thành viên tức giận phản đối, nhưng Haruhi chỉ sang tôi và cái máy chụp hình.

"Chết tiệt! Cái đấng kia."

Haruhi lại chỗ cái máy, xem xét nó cùng số sê-ri. Rồi cô ấy lấy một mảnh giấy từ váy của mình ra.

"Tôi đến cửa hàng điện máy để xem mẫu mới nhất rồi. Hình như đây không phải."

Cô gái này tí mĩ lên kế hoạch đến mức đáng sợ.

Sau khi xem xét tất cả các máy khác, Haruhi chỉ:

"Tôi muốn cái này."

"C..Chờ chút! Tôi mới mua cái đó tháng trước."

"Máy chụp hình."

"L-lấy đi...Quân ăn cướp!"

Giống như mọi lời cậu ta nói, chúng tôi là kẻ cướp.

Đúng là lòng tham vô đáy. Sau khi lấy hết các sợi dây đồng và dây cáp, cô ấy chuyển tất cả những thứ cần thiết đến phòng Văn học mà không chút bận tâm. Haruhi thậm chí còn bắt thành viên câu lạc bộ Tin học cắm lại mấy sợi dây và nối hai đường dây internet để chúng tôi có thể truy cập vào. Cô ta cũng buộc họ lập một mạng nội bộ. Cách làm hèn hạ đó đúng là cướp ngày mà!

"Asahina-senpai."

Vô dụng suốt cả thời gian đó, tôi chỉ có thể chằm chằm chờ Asahina dậy. Chị ấy đang quỳ, lấy tay che mặt và khóc thút thít không ngừng.

"Về thôi nào..."

"Hic..."

Con nhỏ Haruhi thần kinh, sao cậu không tự làm vậy với chính mình!? Với một người bị cời đồ bất ngờ như vậy, tôi không thể làm gì để an ủi Asahina được. Tôi vừa đi vừa lăm băm xem Haruhi sẽ làm chuyện quái gì với cái máy tính mới.

Tôi sẽ sớm biết thôi.

Và việc đó là thiết kế một website cho Quân đoàn SOS!

Được rồi, đây là câu hỏi: Ai sẽ làm việc này?

"Đương nhiên là cậu!" - Haruhi nói.

"Cậu phải làm vì dạo này nhìn cậu thành thơi lăm, còn tôi thì bận bịu kiếm thêm thành viên mới."

Chiếc máy tính được đặt trên cái bàn có bảng tên "Thủ lĩnh Quân đoàn". Haruhi nói thêm khi đang cầm chuột lướt web:

"Hoàn thành trong một hay hai ngày nữa. Chúng ta chả có việc gì để làm nếu không có một trang web."

Asahina run rẩy ngồi kế bên Nagato Yuki. Nagato vẫn ngồi ở chỗ cũ đọc sách, làm ngơ mọi thứ xung quanh. Hình như chỉ có mình tôi nghe Haruhi nói gì. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý với Haruhi. Ít nhất là chỉ có tôi hiểu cô ấy đang nghĩ gì.

'Cậu có nói vậy thì tôi cũng chả làm được gì đâu.'

Đó là những gì tôi muốn nói. Tôi không quen với việc bị Haruhi ra lệnh. Lí do duy nhất để tôi làm việc này là vì đây là một trang web. Tôi chưa từng làm điều này bao giờ, nhưng nghe có vẻ thú vị.

Vì vậy, hành trình gian khổ thiết kế trang web của tôi bắt đầu vào ngày kia.

Nói vậy thôi chứ nó dễ hơn tôi tưởng. Máy đưa bên câu lạc bộ Tin học đã cài đặt tất cả những phần mềm cần thiết, tôi chỉ cần làm theo hướng dẫn, sau đó là copy và paste vào. Thế là xong.

Vấn đề ở đây là ghi cái gì vào trang chủ?

Đến lúc này tôi cũng không biết Quân đoàn SOS làm việc gì. Sau khi ghi câu "Chào mừng các bạn đến với trang chủ của Quân đoàn SOS" ở phía trên, tôi ngừng lại.

"Làm xong nhanh lên, nghe không hả?" - Lời nói của Haruhi như một lời nguyền văng vẳng bên tai, nên tôi phải sử dụng giờ nghỉ trưa của mình để vừa thiết kế vừa ăn.

"Cậu có ý kiến gì không, Nagato-san?" - Hình như Nagato ở đây suốt ngay cả trong giờ nghỉ trưa.

"Không hẳn."

Cô ấy vẫn chú tâm vào quyển sách. Tôi biết điều này không phải chuyện của tôi, nhưng tôi tò mò muốn biết Nagato học trong lớp kiểu gì.

Quay trở về cái màn hình 17-inch, tôi vắt óc suy nghĩ.

Tôi đột nhiên nghĩ tới một trở ngại lớn: Sẽ làm sao nếu nhà trường phát hiện ra một hội chưa chính thức thành lập sử dụng băng thông của trường để lập một trang web?

"Nếu trường không biết thì không sao" - Tôi tưởng tượng ra những gì Haruhi sẽ nói - "Trong trường hợp bị phát hiện, chúng ta chỉ cần bỏ luôn trang web này. Cậu biết đấy, mấy thứ kiểu này thì phải nhanh tay, trâu chậm uống nước đục mà."

Trong một số tình huống thì tôi thực sự ghen tị với thái độ lạc quan của cô ta.

Sau khi làm vài đường dẫn vào website và địa chỉ mail -vẫn còn quá sớm để làm một cái diễn đàn - tôi tải trang web lên, nhưng chỉ có mỗi cái

trang chủ mà không có bất kì thông tin nào khác cả.

Đủ rồi! Sau khi chắc chắn rằng người ta có thể truy cập vào trang web, tôi tắt máy. Ngay khi tôi kéo dẫn người ra, tôi giật mình phát hiện Nagato đứng cạnh tôi từ lúc nào.

Lạ thật, sao tôi không nghe tiếng bước chân nhỉ? Tôi không biết Nagato đứng ở đây từ lúc nào nữa. Gương mặt cô ấy như đeo một cái mặt nạ. Cô ấy nhìn tôi chăm chú như thể tôi là cái bảng kiểm tra mắt.

"Cầm lấy đi."

Nagato đưa tôi quyển sách. Tôi hấp tấp đỡ lấy nó. Nặng thật! Đây là quyển khoa học viễn tưởng cô ấy đã đọc mấy ngày trước.

"Cho cậu mượn."

Nói xong, Nagato nhanh chóng rời khỏi phòng đến nỗi tôi không có thời gian nói bất cứ điều gì. Cậu đưa mình quyển sách dày cộm thế làm gì? Ngay lúc đó, tiếng chuông reo báo hiệu giờ nghỉ trưa kết thúc. Hình như không có ai quan tâm tới ý kiến của tôi thì phải.

Tôi mang quyển sách đó về lớp học và ngồi xuống. Tôi có cảm giác ai đang chọc vào lưng tôi bằng cây bút chì bấm.

"Trang web xong rồi hả?"

Haruhi chống tay lên bàn và nhìn chăm chăm tôi với gương mặt không thể nghiêm trọng hơn. Tôi để ý thấy cuốn tập của cô ấy đầy nét vẽ ngoằn ngoèo ở mọi nơi. Tôi cố gắng lờ đi đám bạn đang nhìn tôi và trả lời.

"Xong rồi, nhưng chán òm."

"Được rồi, chỉ cần một hộp mail thôi."

"Tại sao cậu không tự đăng kí hộp mail miễn phí đi!?"

"Không được! Lỡ nhiều người gửi vào làm tràn hộp thư sao?"

Tôi không hiểu làm sao mà một hộp mail mới đăng kí lại có thể bị tràn nhanh vậy được.

"Bí mật đấy!"

Nói xong, cô ấy cười gian xảo. Tôi lại có cảm giác chằng lành.

"Cậu sẽ biết khi giờ học hôm nay kết thúc. Cho đến lúc đó thì nó vẫn trong vòng tuyệt mật."

Thôi, cậu đừng nói thì hơn!

Tiết thứ sáu, Haruhi biến mất. Cô ấy về nhà à? Không thể nào. Chắc chắn đây là một điềm gở khác.

Ngay khi giờ học kết thúc, tôi tự động đi xuống phòng câu lạc bộ. Dù tôi tự hỏi tại sao tôi lại xuống đó, đôi chân của tôi vẫn bước đều. Cuối cùng thì tôi cũng đã đến.

"Xin chào."

Không có gì khác, Nagato Yuki và Asahina vẫn ngồi như thường lệ.

Tôi không muốn bình phẩm, nhưng hai người này lúc nào cũng rảnh!

Sau khi thấy tôi vào, Asahina chào tôi với vẻ mặt thoải mái như trút được gánh nặng. Có vẻ, ở một mình với Nagato làm người ta cảm thấy mệt mỏi.

Khoan đã, hôm qua chị còn phải chịu đựng nanh vuốt của phù thủy Haruhi, sao hôm nay chị lại tới nữa?

"Suzumiya-san đâu rồi?"

"Biết chết liền. Cô ta trốn biệt từ hồi tiết sáu. Chắc lại đi thó máy thứ linh kinh ở đâu rồi."

"Chị có cần phải làm lại những gì Suzumiya-san bắt chị làm như hôm qua không...?"

Thấy Asahina buồn rười rượi, tôi nhẹ nhàng nói.

"Đừng lo! Nếu cô ta làm điều gì lạ, em sẽ dùng mọi biện pháp để ngăn cản. Cô ta có thể dùng chính mình để tống tiền! Em không phải loại người dễ dàng chịu thua khi tranh cãi đâu."

"Cảm ơn em."

Asahina cúi người xuống. Tôi có cảm giác tôi vừa ôm chặt cô ấy. Dĩ nhiên tôi chưa làm như vậy.

"VẬY CHỊ TRÔNG CẬY VÀO EM ĐẤY."

"Không có gì."

Tôi trấn an Asahina liên tục, nhưng chỉ năm phút sau, những lời nói đó bị gió cuốn bay mất, tan biến như bong bóng xà phòng. Tôi ngây thơ quá!

"Hiya!"

Haruhi hăng hái, trên tay là hai cái túi giấy.

"Xin lỗi, tôi trễ một chút."

Cậu thì khỏi nói rồi! Những người như Haruhi thì việc quan tâm đến người khác là điều cuối cùng họ nghĩ tới trong đầu.

Để mấy cái túi lên bàn xong, Haruhi quay lại và khóa cửa. Nghe thấy âm thanh đó, Asahina chột giật mình.

"Suzumiya, cậu định hôm nay làm gì? Tớ sẽ không làm mấy chuyện như cướp bóc và tống tiền nữa!"

"Nói cái gì vậy? Tôi sẽ không làm như vậy!"

Thật hả? Vậy cái máy tính ở trên bàn là cái gì?

"Tất nhiên là bằng phương thức hòa bình! Được rồi, nhìn cái này trước đi!"

Cô ấy lấy ra một xấp giấy A4 với một vài mảnh giấy vẽ.

"Đây là những tờ rơi để giới thiệu Quân đoàn SOS tới mọi người. Khó lắm tôi mới lén vào phòng photocopy và in ra được hai trăm tờ đấy!"

Haruhi đưa mấy tờ rơi cho chúng tôi. Lí do cậu trốn tiết đây phải không? Chưa bị bắt là may lắm đấy. Tôi không quan tâm đến mấy tờ này, nhưng cũng cố liếc qua sơ sơ.

Phương châm hoạt động của Quân đoàn SOS. Chúng tôi, Quân đoàn SOS, đang tìm kiếm những hiện tượng bí ẩn trên khắp thế giới. Chúng tôi chào đón mọi người, những ai đã và đang hoặc có cảm giác mình sẽ trải qua những hiện tượng kì bí, đến với chúng tôi để tham khảo ý kiến. Chúng tôi sẽ cố hết sức để giải thích tất cả các câu hỏi. Tuy vậy, xin hãy nhớ rằng, chúng tôi không giải quyết những việc bình thường; đó phải là những việc thực sự bí hiểm có thể làm chúng tôi kinh ngạc. Địa chỉ email của chúng tôi...

Giờ thì tôi đã thấy rõ Quân đoàn SOS là cái gì. Haruhi chắc muốn nhấn chìm mình trong thế giới viễn tưởng, kì bí trong các bộ tiểu thuyết.

"Tới lúc phân phát tờ rơi rồi."

"Phân phát ở đâu?"

"Công trường. Bây giờ vẫn còn nhiều học sinh chưa về nhà."

Được rồi, được rồi, được rồi thưa chị. Khi tôi định lấy mấy tờ rơi, Haruhi cản lại.

"Cậu không cần đi, chỉ cần tôi với Mikuru-chan là đủ rồi."

"Sao?"

Asahina cầm một tờ rơi, bối rối quay lại. Tôi thấy Haruhi đang moi móc thứ gì đó trong cái túi khác.

"Ta-da!"

Haruhi cười toe toét như Doraemon, lấy bộ quần áo màu đen ra. Không thể nào! Sau khi Haruhi lấy đồng hồ ra, tôi mới hiểu ra tại sao cô ta cần Asahina phát tờ rơi, và rồi tôi cầu nguyện những điều tốt đẹp nhất cho Asahina, cầu mong linh hồn chị ra đi thanh thản!

Một cái áo bó sát, một đôi vớ lưới dài, tai thỏ, nơ, cổ áo trắng và đuôi thỏ.

Không phải đây là trang phục cô gái thỏ con sao!?

"...M..mấy cái này để làm gì thế?" - Asahina ngượng ngùng hỏi.

"Tôi tưởng chị biết rồi chứ. Mặc bộ đồ này vào nào." - Haruhi nói theo kiểu chuyện-đương-nhiên-nó-thế.

"M-mình phải mặc nó à...?"

"Đương nhiên! Tôi có chuẩn bị một bộ cho chị đây."

"M-mình sẽ không mặc đâu..."

"Yên tâm, cái này chắc chắn vừa với chị."

"Không phải! M-mình không muốn mặc cái này trước công trường."

"Sao lại không?"

"Không! Mình không muốn!"

"Đừng có phàn nàn!"

Thế đấy, Asahina đã trở thành mục tiêu. Haruhi nhảy lên người Asahina như một con sư tử chộp lấy con hươu tội nghiệp, và bắt đầu lột bộ đồng phục thủy thủ của Asahina ra.

"KHÔNG..."

"Yên nào, đừng cử động." - Haruhi cộc cằn nói trong khi nhẹ nhàng kéo áo ngoài, rồi tiến tới váy của Asahina. Ngay khi tôi định ngăn cản Haruhi, tôi bắt gặp ánh mắt của Asahina.

"Đ...ĐỪNG NHÌN!"

Nghe thấy tiếng thét đó, tôi vội vàng chạy về phía cánh cửa...Chết tiệt! Khóa rồi! Phải mất một lúc tôi mới có thể mở khóa và chạy ra ngoài.

Trước khi bước ra ngoài, tôi liếc nhanh một cái - Tôi phát hiện ra Nagato vẫn ngồi đọc sách như không có chuyện gì xảy ra. Cô ấy không có ý kiến về việc này à?

Tôi đứng dựa vào cửa, nghe thấy tiếng la của Asahina phát ra.

"Kya!" "Khôông!" "Ít...ít nhất thì cũng để mình tự thay đồ...hic~~"

Những âm thanh đó bị trộn lẫn với tiếng hét chiến thắng của Haruhi.

"Tốt lắm!" "Cởi ra ngay! Nhanh lên!" "Chị làm những gì tôi nói có phải tốt hơn không!"

Đừng có hỏi tôi đang tưởng tượng những gì xảy ra trong đó!

Một chút sau, Haruhi nói vọng ra.

"Cậu vào đây được rồi."

Tôi thở dài bước vào. Đập vào mắt tôi là hình ảnh hai cô bé thỏ con xinh xắn. Cả Haruhi và Asahina trông thật tuyệt trong bộ đồ này.

Một phần lớn lưng và ngực của họ lộ rõ, chiếc quần vớ lưới ôm sát đôi chân của họ và một cặp tai thỏ nhún nhảy trên đầu.

Haruhi hơi ồm, nhưng có cơ thể cân đối sẵn rồi. Asahina thì nhỏ nhắn hơn, nhưng vóc dáng thì phải nói là tuyệt vời. Nói thật, đúng là đã con mắt!

Ngay khi tôi định nói với Asahina đang thút thít rằng 'Bộ đồ đó hợp với chị lắm' thì Haruhi đã nhảy vào.

"Cậu nghĩ sao?"

Còn hỏi được như vậy nữa à, đầu cậu có bị sao không hả!?

"Cái này chắc chắn thu hút sự chú ý của mọi người. Cứ như vậy thì ai cũng có tở rơi hết." - Haruhi nói.

"Nếu cậu mặc mấy bộ đồ dị hợm ra ngoài đường thì người ta cười vào mặt cho...Mà tại sao Nagato-san không phải mặc thứ này?"

"Tôi chỉ mua hai bộ thôi. Vì có mấy món phụ kiện nên nó đắt lắm đấy."

"Cậu mua ở đâu vậy?"

"Trên mạng."

"...Ra vậy."

Tôi tự hỏi Haruhi đã cao hơn tôi từ lúc nào. Giờ tôi mới để ý cô ấy mang giày cao gót. Haruhi lấy túi đựng tờ rơi.

"Đi thôi Mikuru-chan."

Asahina nhìn tôi với ánh mắt cầu xin. Tôi chỉ có thể nhìn lại cô ấy trong bộ đồ thỏ con ấy.

Em xin lỗi, em không thể làm gì hơn.

Asahina cố gắng níu kéo, thút thít như trẻ con, nhưng không có tác dụng với sức mạnh của Haruhi. Asahina bị Haruhi lôi đi và hai người mất dạng khỏi căn phòng. Tôi ngồi xuống, cảm thấy đầy tội lỗi.

"Đằng kia."

Nagato chỉ xuống sàn. Tôi thấy hai bộ đồng phục dưới đất...Ặc, tôi vừa thấy một cái áo ngực à?

Cô gái tóc mắt đeo mắt kính chỉ vào tủ đồ phía bên kia của căn phòng rồi tiếp tục đọc sách.

Cậu không tự làm lấy được à!?

Tôi thở dài, nhặt hai bộ đồng phục và bỏ vào tủ đồ. A~!, bạn vẫn có thể cảm thấy thân nhiệt trên những bộ đồ đó. Chúng vẫn còn ấm!

Nửa tiếng sau, Asahina mệt mỏi trở về. Mắt chị ấy đỏ lên như mắt thỏ, tôi nghĩ mình không nên nói gì hết. Tôi vội vàng đưa cho chị cái ghế, và cũng như lần trước, chị gục xuống bàn, hai vai run lên. Có vẻ như chị không còn sức để thay đồ nữa. Nhưng khi nhìn tấm lưng của chị, tôi không

biết nhìn chỗ nào khác nên cởi áo khoác choàng lên đôi vai run run của chị. Sự hiện diện của một cô gái khóc thút thít và một con mọt sách không hề quan tâm đến những gì đang xảy ra với một đứa không biết phải làm gì lúc này như đã làm căn phòng trở nên yên lặng đáng sợ. Tiếng la hét của Câu lạc bộ Bóng chày ở xa kia vọng đến tận đây.

Ngay khi tôi nghĩ không biết tôi sẽ ăn tối với cái gì, Haruhi trở về. Vừa vào cô ấy đã giận dữ.

"Chết tiệt! Giáo viên khốn kiếp! Trường này bị quái gì mà lúc nào cũng cản trở việc làm của tôi!"

Không chắc chắn tại sao Haruhi lại tức giận như vậy, tôi hỏi.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tôi chưa kịp phát một nửa số tờ rơi thì một giáo viên dở hơi nào đó đến kêu chúng tôi dừng lại! Ông bị cái gì vậy?"

Ồ ồ. Nếu giáo viên làm ngơ việc học sinh mặc bộ đồ đó phát tờ rơi trước cổng trường thì đó mới là lạ!

"Mikuru-chan thì muốn khóc tới nơi, còn tôi thì phải lên phòng Hiệu trưởng, rồi sau đó thì thầy Okabe từ cái câu lạc bộ Bóng ném ấy đến."

Tôi đoán rằng thầy Hiệu trưởng và thầy Okabe không biết phải nhìn vào đâu khi thấy cậu mặc như vậy.

"Bực mình quá! Hôm nay đủ rồi! Giải tán!"

Haruhi từ từ lấy tai thỏ xuống và cởi bộ đồ ra. Tôi lập tức chạy ra khỏi phòng.

"Chị định khóc như vậy tới bao giờ? Thay đồ lên!"

Tôi đứng dựa vào tường, chờ hai người họ thay đồ xong. Có vẻ như Haruhi không phải là một đứa thích khoe hàng, chỉ là cô ta không biết việc làm như vậy có ảnh hưởng thế nào đến đám con trai. Lí do cô ấy mặc như vậy không phải để phô trương thân thể của mình, mà đúng hơn là để gây sự chú ý với mọi người.

Kiểu này thì Haruhi không thể có những mối quan hệ bình thường được rồi.

Tôi ước rằng cô ấy quan tâm đến cảm xúc của người khác một chút. Ít nhất cũng phải quan tâm đến thái độ của tôi! Nói thật, hẹn hò với một người điên cuồng thế này cũng mệt mỏi lắm đây. Hơn nữa, tôi mong ước vậy cũng vì Asahina. Phải rồi...Nagato-san, cậu cũng phải cho người khác biết ý kiến của cậu chứ!

Một chút sau, Asahina bước ra ngoài, mang về mặt của một người vừa mới thi rớt đại học. Chị ấy phải dựa vào tường mà đi, không thì ngã gục xuống là cái chắc. Tôi không biết làm gì hơn, chỉ đứng bất động.

"Kyon-kun..."

Một giọng nói xa xăm như của những hồn ma trên con tàu đắm dưới biển sâu thăm thẳm.

"Nếu chị không thể cưới chồng được, em lấy chị được không?"

Ừm, tôi trả lời kiểu gì bây giờ? Mà tại sao chị cũng gọi em là Kyon vậy?

Asahina trả cái áo khoác cho tôi. Ngay khi tôi nghĩ rằng chị ấy sẽ gục vào người tôi mà khóc, tôi bước ra chỗ khác.

Chết tiệt...tiếc quá!

Ngày tiếp theo, Asahina nghỉ học.

Haruhi đã nổi tiếng sã trong trường, nhưng sau sự kiện thỏ này, tên tuổi và tính lập dị của cô ấy đã trở thành huyền thoại. Tôi không quan tâm lắm, vì tôi không có trách nhiệm về việc làm của Haruhi!

Nhưng điều tôi quan tâm là việc làm của Suzumiya Haruhi đã làm mọi người bàn tán về Asahina Mikuru. Và hơn nữa là mọi người bắt đầu nhìn tôi với ánh mắt kì lạ.

"Này Kyon...hình như cậu với Suzumiya hợp nhau lắm..."

Taniguchi nói với giọng cảm thông: "Tớ chưa bao giờ nghĩ rằng cậu sẽ là bạn tốt của cô ta...Trên thế giới này, không có điều gì là không thể cả!"

ỒI, im đi!

"Bất ngờ thật! Tớ nghĩ tớ đang nằm mơ khi thấy hai cô bé thỏ con trên đường về nhà." Kunikida chen vào, cầm trên tay tờ rơi quen thuộc.

"Quân đoàn SOS là cái gì? Nó làm việc gì vậy?"

Đi mà hỏi Haruhi. Tôi không biết, cũng không muốn biết. Và nếu có biết thì tớ cũng sẽ không nói cho cậu!

"Nó cần chúng ta cung cấp những thông tin về những sự kiện bất thường, nhưng lại không định nghĩa 'bất thường' là ra sao. Chưa kể việc không đưa những thông tin bình thường là thế nào?"

Ngay cả Asakura cũng muốn nói chuyện với tôi.

"Có vẻ các bạn có những hoạt động sôi nổi. Nhưng nếu có thứ gì đó đi quá xa, mình khuyên cậu nên dừng lại ngay. Thực ra thì hôm qua các bạn đã quá trốn rồi."

Nếu tôi biết trước thì hôm nay tôi đã nghỉ học rồi!

Haruhi vẫn còn tức tối. Một mặt, cô ấy tức giận vì cô bị giáo viên ngăn cản không cho phát tờ rơi; mặt khác, cô bực mình vì thấy hòm email của Quân đoàn SOS hoàn toàn trống trơn. Tôi dự đoán rằng sẽ có vài ba thư giả mạo trong đó, nhưng mọi người có vẻ thận trọng hơn tôi tưởng. Có lẽ không ai muốn liên quan tới Haruhi rồi tự mình trói mình vào rắc rối chẳng?

Haruhi khó chịu nhìn vào hòm email trống rỗng, tay lắc mạnh con chuột.

"Tại sao không ai gửi mail vậy nè?"

"Không hôm nay thì ngày mai. Có lẽ mọi người đều trải qua hay chứng kiến những việc kì bí, nhưng họ cho rằng không thể tin tưởng vào một nhóm đáng ngờ như chúng ta chẳng?"

Tôi cố gắng thuyết phục.

Bạn đã trải qua sự kiện bí ẩn nào chưa? Vâng. Tốt, hãy nói cho chúng tôi nào. Được rồi, thật ra thì...

Thôi nào! Chuyện kiểu như thế không thể xảy ra, được chứ? Nghe này Haruhi! Những thứ như vậy chỉ xảy ra trong truyện tranh hay tiểu thuyết thôi. Thực tế luôn tàn nhẫn. Những thứ kiểu như âm mưu hủy diệt trái đất của một học sinh trường cấp ba bình thường, sinh vật đột biến lang thang ở vùng ngoại ô, hoặc chiếc tàu vũ trụ được giấu trên ngọn núi, những thứ đó không thể xảy ra. Không thể! Nghe chưa hả? Cậu hiểu rồi, phải không nào? Những hành động lập dị mà cậu làm chỉ là cách để cậu tống khứ đi nỗi buồn của mình, phải không? Nhưng, tình dục giùm một cái. Cậu nên yên ổn kiếm bạn trai, người sẽ đưa cậu về nhà mỗi ngày và dẫn cậu xem phim mỗi Chủ nhật, hoặc cậu có thể tham gia câu lạc bộ thể thao nào đó để tiêu hao

năng lượng đi. Với khả năng của cậu, cậu sẽ nhanh chóng được vào đội hình chính thức.

...Tôi muốn nói nhiều hơn, nhưng tôi chỉ nghĩ được năm câu khi năm đấm của Haruhi vẩy vẩy qua, vì vậy tôi nên ngừng lại.

"Tôi nghe nói Mikuru-chan hôm nay nghỉ học hả?"

"Có lẽ chị ấy sẽ không quay lại đâu. Tội nghiệp, tôi mong chị sẽ không bị ám ảnh về việc hôm qua."

"Chán chưa, tôi định cho chị ấy mặc bộ đồ mới!"

"Cậu không tự mặc được à?"

"Đương nhiên là được! Nhưng thiếu Mikuru-chan thì mất vui."

Nagato hòa trộn vào căn phòng như thể vô hình. Lạ thật, sao cậu cứ chăm chăm vào Asahina vậy; tại sao cậu không thử mặc mấy bộ đồ đó cho Nagato và ép cậu ấy chơi với cậu? Tôi biết tôi không nên nói điều này, nhưng nghĩ về việc một đứa lạnh băng như Nagato mặc đồ hở con thì cũng hay hay. Cô ấy chắc chắn tạo một cảm giác khác so với Asahina lúc nào cũng rơm rớm nước mắt.

Một học sinh chuyển trường, nhân vật mà Haruhi đang chờ đợi, cuối cùng cũng xuất hiện!

Haruhi thông báo tin này cho tôi ngay trong giờ truy bài.

"Cậu thấy hay không? Học sinh chuyển trường rút cuộc cũng tới!"

Haruhi chồm người lên phía trước, thích thú nói. Cô ấy cười rạng rỡ như đứa trẻ có được món quà nó muốn.

Tôi không biết cô ấy kiếm được thông tin này ở đâu ra, tôi chỉ biết rằng học sinh mới chuyển trường đó học lớp 1-9.

"Cơ hội ngàn năm có một đấy. Tiếc rằng cậu ta không học chung lớp với tụi mình, nhưng chắc chắn cậu ấy rất bí ẩn. Chắc chắn không sai đâu!"

Cậu chưa từng gặp mặt bao giờ mà nói như đúng rồi vậy?

"Tôi đã nói rồi. Những đứa nào chuyển trường ngay giữa học kì thế này nhiều khả năng là những đứa bất bình thường."

Ai lại có cái thống kê quái quỷ đó thế? Tôi nghĩ đó cũng là một điều bí ẩn.

Nếu bất kì ai chuyển trường vào tháng năm đều không phải là người thường thì sẽ có một đồng lứa như thế trên cả nước Nhật này.

Ngay trước khi chuông reng vào lớp, Haruhi quay lại với vẻ mặt đăm chiêu.

"Có phải là học sinh chuyển trường kì bí không nhỉ?..."

"Hmm...có vẻ là không."

Đương nhiên không phải rồi!

"Chúng tôi đã nói chuyện, nhưng tôi vẫn chưa có đủ thông tin. Có thể họ đội lốt một người bình thường; tôi tin điều đó có nhiều khả năng xảy ra. Họ không phải kiểu người sẽ khai ra hết thông tin bản thân một cách trung thực. Tôi sẽ hỏi lại vào giờ ra chơi tiếp theo."

Đừng có đi hỏi nữa mà! Tôi có thể tưởng tượng ra học sinh lớp 1-9, những người không có liên quan gì đến Haruhi, bị dọa đến chết bởi cách xuất hiện đột ngột và hỏi thẳng vào mặt "Học sinh mới chuyển tới đâu rồi?". Hay là cô ta sẽ chạy thẳng vào, lôi đứa học sinh mới chuyển tới kia

một cách đáng sợ, và hỏi dồn dập những câu hỏi kiểu như "Cậu từ đâu tới?", "Cậu thực sự là ai?"

Ngay lúc này, tôi nghĩ đến những thứ khác.

"Vậy học sinh chuyển trường là nam hay nữ?"

"Mặc dù có khả năng cậu ta đang nguy trang, nhưng bề ngoài của học sinh chuyển trường là con trai."

Vậy cậu ấy là con trai!

Có vẻ như Quân đoàn SOS có cơ hội tuyển thêm thành viên nam khác ngoài tôi. Haruhi có thể sẽ kéo cậu ta vào đây mà không cần nghe ý kiến vì cậu ấy là ma mới. Nhưng, cậu ấy chắc sẽ không dễ dãi như tôi và Asahina. Cô ta có thực sự kéo cậu học sinh mới vào câu lạc bộ được không? Không cần biết Haruhi kiên quyết cỡ nào, một người có quan điểm cứng rắn sẽ dễ dàng ngó lơ cô ấy.

Miễn là đủ người, "Quân đoàn Truyền bá Vui vẻ khắp Thế giới" có thể trở thành một Hội. Dù nhà trường có công nhận nó hay không, người làm mấy công việc liên quan đến đơn từ chắc chắn là...tôi! Những năm tiếp theo, tôi sẽ phải mang cái danh hiệu "Bình bát của Suzumiya Haruhi" và sống chuỗi này còn lại trong tuyệt vọng.

Tôi chưa từng nghĩ tới việc tôi muốn làm gì khi tôi tốt nghiệp, nhưng tôi biết rằng tôi muốn vào đại học, và để làm được điều đó, tôi phải coi chừng hành vi của mình. Nhưng ngày nào tôi còn đồng hội đồng thuyền với Haruhi, ước mơ đó sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

Tôi nên làm gì đây?

Tôi không thể nghĩ ra điều gì hết.

Tôi biết tôi chỉ nên đứng trước mặt Haruhi, bắt cô ta giải tán Quân đoàn SOS và cố gắng thuyết phục cô ấy sống một cuộc sống bình thường. Có lẽ như tôi phải làm cho cô ấy quên hết mọi thứ về sinh vật ngoài hành tinh và người du hành thời gian, sống yên ổn, kiếm bạn trai, hoặc tham gia vào các câu lạc bộ thể thao và hài lòng với cuộc sống bình thường của học sinh cấp ba.

Chắc, ước gì tôi có thể làm được như vậy!

Nếu tôi kiên quyết hơn nữa, tôi đã không bị cuốn một cách vô vọng vào vòng xoáy của Haruhi. Tôi đã có thể sống trải qua ba năm cấp ba an nhàn và tốt nghiệp như bao người.

...Tôi ước tôi có thể được như vậy!

Tuy nhiên, lí do tôi nói điều này là vì những sự kiện kì lạ sẽ xảy đến với tôi về sau; tôi tin rằng mọi người đều hiểu.

Tôi nên bắt đầu từ đâu đây?

Được rồi, bắt đầu từ cậu học sinh mới chuyển trường bị kéo tới câu lạc bộ của chúng tôi.

NỖI SẦU MUỘN CỦA SUZUMIYA HARUHI

Nagaru Tanigawa
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Kể từ vụ cô bé thả con đầy tai tiếng kia, Asahina đã trở thành một cái tên quen thuộc trong trường. Sau khi nghỉ một ngày, chị ấy dùng cảm xuất hiện trong phòng của câu lạc bộ một lần nữa.

Vì câu lạc bộ vẫn chưa có một hoạt động nào ra hồn cả, cho nên tôi mang theo bàn cờ Othello, thứ mà tôi bỏ quên ở nơi xó xỉnh nào đó lâu lắm rồi. Tôi vừa chơi vừa nói chuyện với Asahina.

Trang web đã hoàn chỉnh, nhưng nó cũng hoàn toàn vô dụng vì không có bất kì ai truy cập vào, ngay cả một thư email cũng không có. Cái máy tính này giờ chỉ để lướt web là ngon. Nếu mấy đứa bên nhóm Tin học biết chuyện này, chắc họ sẽ khóc thét lên mất.

Nagato Yuki vẫn ngồi đọc sách như thường lệ. Tôi ngồi kế bên cô ấy, đánh ván cờ thứ ba với Asahina.

"Suzumiya-san đến trễ quá nhỉ." - Asahina nhẹ nhàng nói trong khi vẫn chăm chú nhìn bàn cờ.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy Asahina không còn bị ám ảnh bởi những gì đã xảy ra. Dù gì đi nữa, ngồi chơi với một cô gái dễ thương lớn hơn mình một tuổi cũng đủ nhức đầu rồi.

"Có một học sinh mới chuyển trường đến đây. Chị chắc rằng Suzumiya-san đang kiếm cậu ấy."

"Học sinh chuyển trường à?"

Asahina ngẩng đầu lên như một con chim nhỏ.

"Haruhi rất thích thú khi nghe thấy rằng có một học sinh mới chuyển tới lớp 1-9. Cô ấy thích học sinh chuyển trường lắm thì phải!"

Tôi đặt một quân màu đen xuống và lật những quân màu trắng lên.

"À...ừm..."

"À đúng rồi, Asahina-san này, em không nghĩ hôm nay chị lại đến!"

"Ừm...chị có lưỡng lự đôi chút, nhưng cuối cùng chị cũng tới đây vì chị thấy lo lắng."

Em nghe chị nói câu này ở đâu rồi nhỉ?

"Em thấy không ổn chỗ nào sao?"

Cạch! Chị ấy lật một quân lên bằng những ngón tay nhỏ nhắn của mình.

"Um..không có gì."

Tôi xoay người lại và thấy Nagato chăm chú nhìn bàn cờ. Gương mặt cô ấy vẫn bất động cứ như một con búp bê, nhưng dưới cặp kính, ánh mắt của cô trông khác hẳn.

"..."

Ánh mắt của Nagato như của một chú mèo con ngạc nhiên khi lần đầu tiên thấy một con chó. Tôi thấy cô ấy đang nhìn bàn tay đang cầm quân cờ của tôi.

"...Nagato-san, cậu muốn chơi không?"

Sau khi tôi nói xong, Nagato chớp mắt và gật đầu một cách nhẹ nhàng đến nỗi bạn sẽ không nhận ra nếu không thực sự để ý kỹ càng. Vì thế tôi đổi chỗ cho Nagato rồi tôi chuyển sang ngồi kế bên Asahina.

Nagato cầm lấy một quân cờ và nhìn nó chăm chăm. Khi cô ấy phát hiện ra những quân cờ có thể dính với nhau vì chúng có nam châm, cô rút tay lại như thể bị hoảng sợ.

"Nagato-san, cậu chơi Othello bao giờ chưa?"

Cô ấy chậm chậm lắc đầu.

"Cậu biết luật không?"

Câu trả lời là không.

"Nhìn đây nè, vì cậu chơi quân đen, cho nên nhiệm vụ của cậu là bao vây quanh quân trắng bằng quân đen của cậu. Sau đó cậu sẽ lật mấy quân trắng bị vây kia lên và chúng trở thành quân đen. Cuối cùng thì ai có nhiều quân hơn người đó thắng."

Cô ấy gật đầu, rồi nhẹ nhàng đặt quân cờ lên bàn, dù cô vẫn còn vụng về trong việc lật mấy quân cờ lên.

Sau khi đối thủ bị thay đổi, Asahina bắt đầu bị khớp. Tôi để ý thấy những ngón tay của Asahina run lên và chị không dám ngược mặt lên nhìn Nagato. Chị ấy thỉnh thoảng khẽ nhìn Nagato, nhưng lại quay sang hướng khác nhanh chóng. Cuối cùng có thể bởi vì Asahina không thể tập trung, cho nên quân đen giành lợi thế nhanh chóng.

Tại sao lại thế? Asahina trông rất thận trọng với Nagato, tôi không hiểu lí do gì làm chị ấy như vậy.

Quân đen chiến thắng một cách thuyết phục. Ngay khi cả hai vừa bắt đầu chơi ván tiếp theo, thủ phạm chịu mọi trách nhiệm cho những vụ lộn xộn gần đây trở về với vật hi sinh mới.

"Chào mọi người, chờ lâu chưa?"

Haruhi chào chúng tôi một cách tự nhiên trong khi túm lấy tay áo của một nam sinh.

"Đây là học sinh mới chuyển trường ở lớp 1-9, tên cậu ta là..."

Haruhi đột ngột dừng lại và nhìn như muốn nói "tới lượt cậu đó". Vật hi sinh quay sang và mỉm cười với chúng tôi.

"...Koizumi Itsuki. Xin chào các bạn."

Dáng người gầy, cậu ta gây ấn tượng bởi vẻ ngoài đầy sức sống. Một nụ cười nhẹ nhàng, đôi mắt thân thiện và gương mặt điển trai. Nếu cậu làm người mẫu cho mấy cái tờ rơi của siêu thị, chắc chắn cậu ta sẽ có rất nhiều người hâm mộ. Nếu cậu ấy tốt bụng thì cậu sẽ còn nổi tiếng hơn nữa.

"Đây là căn cứ của Quân đoàn SOS. Tôi là Thủ lĩnh, Suzumiya Haruhi. Đây là Binh hét Một, Hai và Ba. À, cậu là Binh hét Bốn đấy, nhớ đối xử tốt với nhau đấy!"

Giới thiệu kiểu gì kì cục vậy? Cuối cùng cũng chỉ nhắc tên cậu với tên cậu ta thôi!

"Tôi không phiền khi tham gia vào!"

Koizumi, học sinh mới chuyển trường, mỉm cười thân thiện.

"Nhưng đây là câu lạc bộ gì?"

Nếu có cả trăm người ở đây, thì họ cũng sẽ hỏi tương tự như vậy. Rất nhiều người đã hỏi tôi câu này, nhưng tôi vẫn không thể tìm ra câu trả lời. Nếu có người nào có thể trả lời một cách rành mạch, thì nó chắc chắn là một nhà hùng biện tài ba! Có vẻ như Haruhi chẳng quan tâm, ngược lại, còn cười vui vẻ và nói.

"Hãy nghe đây, nhiệm vụ của Quân đoàn SOS..."

Haruhi thở sâu, rồi đột ngột tuyên bố một sự thật chấn động.

"Nhiệm vụ của Quân đoàn SOS là kiểm tra sinh vật ngoài hành tinh, người du hành thời gian và nhà ngoại cảm, rồi rủ họ đi chơi!"

Cả thế giới dường như dừng trôi.

...Không, thế này không đúng. Tôi không còn lạ gì với suy nghĩ của Haruhi. Thế nhưng, ba người kia lại nghĩ khác.

Asahina điếng người, mắt mở to nhìn vào Haruhi. Nagato Yuki cũng thế, sau khi xoay đầu nhìn Haruhi, cô ấy dừng lại như con robot bị hết pin. Điều khiến tôi ngạc nhiên chính là việc mắt của Nagato mở to ra một chút. Với những người không biểu lộ cảm xúc nhiều, đó là một phản ứng đáng kinh ngạc.

Trong khi đó, Koizumi cười bí hiểm, không hiểu cậu ta cười kiểu như vậy có ý nghĩa gì. Một lát sau, Koizumi là người đầu tiên lên tiếng.

"À ra vậy."

Cậu ta nhìn Asahina và Nagato, gật đầu như thể cậu mới vừa hiểu ra được điều gì đó.

"Đúng là Suzumiya-san."

Có vẻ như Koizumi muốn ám chỉ gì đó...Rồi cậu tiếp tục.

"Không sao. Tôi sẽ tham gia. Tôi hi vọng sẽ được làm việc với các bạn."

Cậu ta cười để lộ hàm răng trắng sáng.

Này, cậu chấp nhận lời giải thích của Haruhi như vậy sao? Cậu không nghe thấy gì à?

Thấy tôi vẫn còn đang sửng sốt, Koizumi đột ngột tiến tới và chìa bàn tay trước mặt tôi.

"Tôi là Koizumi. Vì mới chuyển đến đây nên tôi vẫn còn nhiều thứ chưa biết. Hân hạnh gặp cậu."

Tôi bắt tay Koizumi.

"Được thôi, tôi..."

"Cậu ta là Kyon!"

Haruhi giới thiệu tôi theo kiểu của cô ấy, rồi chỉ hai người còn lại: "Chị xinh xinh dễ thương kia là Mikuru-chan, còn cậu bốn mắt là Yuki-san."

Rầm!

Một tiếng đập lớn. Asahina bị vướng vào cái ghế khi đang cố gắng ngồi dậy. Trán của Asahina đập vào bàn cờ Othello.

"Chị có sao không?"

Nghe Koizumi hỏi, Asahina quay đầu lại như một con búp bê và nhìn cậu học sinh mới chuyển trường đầy ngưỡng mộ. Hừm! Cảnh này thật ngứa mắt.

"...Mình...mình không sao." - Asahina nhỏ nhẹ nói, xấu hổ nhìn Koizumi.

"Tốt rồi, giờ chúng ta đã có đủ năm thành viên! Giờ thì trường không còn bắt bẻ chúng ta được nữa!"

Haruhi tiếp tục.

"Quân đoàn SOS chính thức được khai trương! Mọi người, bắt tay vào làm việc và tiến lên nào!"

Khai trương là thế nào vậy thưa chị?

Khi đảo mắt nhìn lại, tôi thấy Nagato đã ngồi lại chỗ cũ đọc quyển sách dày cộm kia từ lúc nào rồi. Nagato này, Haruhi đã tính cậu như là một thành viên rồi đấy, cậu có chắc là cậu ổn không?

Sau khi Haruhi nói rằng cô ấy muốn dẫn Koizumi thăm quan trường một vòng rồi bỏ đi, Asahina cũng nói rằng chị có việc phải làm ở nhà, cho nên căn phòng chỉ còn lại tôi và Nagato.

Tôi không có tâm trạng để chơi Othello, và nhìn Nagato đọc sách cũng không có gì hay ho, nên tôi quyết định đi về nhà. Tôi lấy cặp và chào Nagato.

"Mình đi đây."

"Cậu đọc sách chưa?"

Nghe thấy thế, tôi dừng chân lại. Tôi xoay người. Nagato đang nhìn tôi với ánh mắt vô cảm.

"Sách nào? À, cậu nói quyển sách hôm bữa cậu đưa mình à?"

"Ừ."

"Mình vẫn chưa đọc nữa...Hay là để mình đem trả lại?"

"Không cần đâu."

Nagato không bao giờ dài dòng. Cô ấy luôn nói trực tiếp vào vấn đề chỉ trong một câu.

"Hôm nay cậu nhớ đọc nó."

Nagato dứt khoát.

"Ngay khi cậu về nhà."

Giọng cô ấy nghe như đang ra lệnh.

Ngoài những truyện tôi bắt buộc phải đọc trong giờ Ngữ văn, tôi hiếm khi đụng vào mấy cuốn sách; nhưng vì Nagato đã khuyên tôi đọc nó, nên tôi nghĩ quyển truyện này cũng thú vị.

"...Được rồi!"

Nghe thấy câu trả lời của tôi, Nagato tiếp tục đọc sách.

Điều này làm tôi cảm thấy nặng nề như đạp xe trong bóng tối.

Sau khi tạm biệt Nagato, tôi đi thẳng một mạch về nhà. Ăn tối xong, tôi lên phòng đọc quyển truyện khoa học viễn tưởng nước ngoài mà cô ấy đưa tôi. Tôi bắt đầu chóng mặt với một đống từ ngữ tôi chưa gặp bao giờ. Thế nên, tôi quyết định lật nhanh quyển sách, tự hỏi rằng làm sao có thể đọc hết cuốn sách kiểu này, và một miếng đánh dấu trang rơi xuống thảm.

Một miếng đánh dấu trang kì lạ với hình bông hoa được in trên đó. Tôi lật nó lại và thấy có ghi vài dòng.

"Tối nay, bảy giờ, công viên gần ga Kouyouen. Tôi sẽ chờ."

Nét chữ rất ngay ngắn như thể nó được đánh máy ra vậy. Nét chữ gọn ghẽ thế này nhất định là của Nagato. Thế nhưng, tôi vẫn không dám chắc.

Tôi đã nhận được quyển sách này mấy ngày rồi. Vậy bảy giờ này là bảy giờ mấy hôm trước sao? Hay là bảy giờ tối nay? Có phải Nagato nghĩ rằng nhất định tôi sẽ tìm ra được miếng đánh dấu trang này một ngày nào đó và ngồi chờ ở công viên mỗi tối sao? Có phải lí do Nagato muốn tôi đọc quyển sách vào đêm nay là để tôi phát hiện ra miếng đánh dấu trang vào lúc này hay không? Vậy tại sao cô ấy lại không trực tiếp nói với tôi? Hơn nữa, tôi không biết tại sao Nagato lại gọi tôi ra ngoài công viên.

Tôi nhìn đồng hồ. Vừa hơn sáu giờ bốn mươi lăm. Dù đây là nhà ga gần trường tôi nhất, tôi cũng phải đạp xe ít nhất hai mươi phút mới tới được đó.

Tôi suy nghĩ trong chùng mười giây.

Tôi nhét miếng đánh dấu trang vào túi rồi chạy thẳng xuống dưới nhà, nhẹ nhàng như một con thỏ. Tôi gặp em gái ở cửa ra vào, nó đang cầm một que kem và hỏi: "Anh đi đâu vậy Kyon-kun?" Tôi trả lời: "Nhà ga" rồi nhảy lên chiếc xe đạp được dựng gần cửa, đạp nhanh tới điểm hẹn.

Nếu Nagato không có ở đó, tôi nghĩ tôi nên tự cười vào mặt mình là vừa.

Có vẻ như tôi chả cười được rồi.

Tôi đạp xe cẩn thận và đến bảy giờ mười tôi mới tới công viên ở trước nhà ga. Vì công viên này nằm khá xa đường chính, nên bây giờ cũng không có nhiều người ở đây.

Dưới tiếng ồn của xe lửa và xe hơi, tôi dắt xe đi vào. Trong ánh sáng leo lét của mấy những ngọn đèn đường, tôi khó khăn lắm mới thấy dáng người nhỏ bé của Nagato Yuki ngồi trên một chiếc ghế dài.

Cô ấy đúng là người khó có thể phát hiện trong bóng đêm. Khi cô ấy ngồi lặng lẽ thế này, nếu không biết, người ta có thể nhầm cô ấy với một con ma!

Nagato từ từ đứng dậy như một con búp bê.

Cô ấy vẫn mặc đồng phục.

"Cậu có mừng khi cuối cùng mình cũng đến không?"

Cô ấy gật đầu.

"Cậu ở đây mỗi ngày à?"

Cô ấy lại gật đầu.

"...Cậu có việc không nói với tớ ở trường được sao?"

Nagato gật đầu và tiến lên phía trước tôi.

"Đường này."

Chỉ sau hai từ, cô ấy quay lưng bước đi. Kiểu đi giống hệt như một ninja: không có tiếng bước chân. Tôi miễn cưỡng theo sau Nagato. Nagato cứ như hòa lẫn vào trong bóng đêm. Sau vài phút đi bộ và nhìn mái tóc của cô ấy bay nhẹ nhàng trong gió, chúng tôi đặt chân tới một dãy nhà chung cư gần nhà ga.

"Ở đây."

Nagato lấy một chiếc thẻ từ và lướt nó qua bộ phận cảm ứng từ ở cửa ra vào; cánh cửa kính mở ra. Tôi để xe đạp bên ngoài, theo sát Nagato rồi tiến về phía thang máy. Trong thang máy, có vẻ Nagato đang suy nghĩ một thứ gì đó, nhưng lại không nói ra, chỉ nhìn chăm chăm vào bảng điều khiển. Cuối cùng, thang máy dừng lại ở tầng bảy.

"À xin lỗi cậu...Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Tôi nên hỏi câu này sớm hơn. Nagato từ từ bước đi dọc hành lang, trả lời.

"Nhà của tôi."

Tôi dừng lại ngay tức khắc. Khoan đã, tại sao Nagato lại dẫn tôi về nhà?

"Đừng lo. Không có ai đâu."

Cái gì? Cậu nói vậy là có ý nghĩa QUÁI gì?

Nagato mở cửa phòng 708 và nhìn tôi chăm chăm.

"Vào đi."

Cậu có nghiêm túc không đấy?

Tôi cố gắng trấn an. Trong khi tôi đang cởi giày ra, Nagato đóng cửa lại.

Tôi có cảm giác rằng mình mới vừa đặt chân lên thuyền cướp biển. Tôi quay người lại theo phản xạ khi nghe thấy tiếng đóng cửa nghe như báo hiệu điềm xấu đó.

"Mời cậu vào."

Nagato nói một cách dứt khoát và cũng cởi giày ra. Căn phòng được chiếu rọi sáng hẳn lên, làm tôi có cảm giác nó trở nên rộng hơn.

Một phòng khách, một nhà bếp đi chung với phòng ăn, và ba phòng khác - tôi đoán đây là nhà dành cho giới thượng lưu. Vì nó khá gần nhà ga, nên chắc căn hộ này sẽ rất đắt.

Nhưng tại sao nơi nay lại có vẻ như chưa từng có ai sống ở đây?

Ngoài phòng khách với một cái bàn nhỏ cùng một chiếc chăn giữ ấm, chẳng còn thứ gì cả. Không rèm che cửa, không có thảm lót dưới sàn gỗ rộng mời thảm tatami.

"Ngồi đi."

Nagato nói rồi bước vào nhà bếp, nên tôi ngồi quỳ xuống trước bàn.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ nát óc rằng tại sao một đứa con gái lại mời một thằng con trai về nhà khi cha mẹ không có ở nhà, Nagato cử động một cách máy móc, đặt khay xuống bàn, lặng lẽ ngồi xuống đối diện tôi trong bộ đồng phục.

Yên lặng đến khó chịu.

Cô ấy còn không rót trà cho tôi, chỉ ngồi đó một cách vô cảm. Tôi càng cảm thấy khó chịu hơn nữa.

"À...Người nhà cậu đâu rồi?"

"Không có ai cả."

"Thì ra là người nhà cậu không có ở nhà...Họ đi đâu vậy?"

"Ngay từ đầu tôi là người duy nhất ở đây."

Đây là lần đầu tiên tôi nghe Nagato nói đủ một câu dài như thế.

"Cậu sống riêng à?"

"Đúng."

Hay thật, một nữ sinh năm nhất sống một mình trong một căn hộ cao cấp! Cô ấy nghĩ rằng chuyện này cũng hợp lí sao? Tôi thở ra nhẹ nhõm khi

biết rằng mình không phải gặp cha mẹ của Nagato. Khoan đã! Đây không phải lúc để thoải mái!

"Đúng rồi, cậu cần gặp mình để làm gì?"

Nagato bắt đầu rót trà và đẩy tách trà về phía tôi như thể chợt nhớ ra gì đó.

"Uống đi."

Tôi bị ép buộc uống tách trà. Suốt thời gian đó, Nagato cứ nhìn tôi như một con thú trong công viên vậy, nên tôi không thể nào tập trung mà uống.

"Ngon không?"

Đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe Nagato hỏi.

"Ừ..."

Uống xong, tôi đặt tách trà lên bàn, và Nagato tiếp tục rót ngay lập tức. Vì vậy, tôi nghĩ mình cũng nên uống hết. Cô ấy lại rót cho tôi tách thứ ba. Cuối cùng, bình trà cũng cạn. Nagato đứng dậy để pha bình trà khác. Tôi lập tức cảm cô ấy.

"Không cần đâu. Chỉ cần nói cho mình biết cậu dẫn mình đến đây làm gì?"

Nghe thấy vậy, Nagato dừng lại và trở về chỗ cũ cứ như một cuộn phim đang tua ngược về. Cô ấy vẫn không nói gì.

"Chuyện gì mà cậu không thể nói ở trường được?" - Tôi hỏi.

Cuối cùng Nagato cũng chịu mở miệng.

"Đó là về Suzumiya Haruhi."

Cô ấy ngồi thẳng lưng, nhẹ nhàng nói.

"Và chính tôi."

Cô ấy dừng lại một chút.

Tôi thực sự không thể hiểu được cách nói của cô ấy.

Ngay lúc này, Nagato có vẻ khá lo lắng. Đây là lần đầu cô ấy biểu hiện như vậy kể từ khi tôi gặp cô ấy. Tuy nhiên, cử chỉ này cũng chỉ thoáng qua; người nào để ý thấy được chắc hẳn phải là một người có óc quan sát vô cùng tinh tường.

"Tôi không thể nói hết bằng lời, và có thể sẽ có sai sót trong việc truyền đạt thông tin. Nhưng dù sao, hãy nghe đây."

"Suzumiya Haruhi và tôi đều không phải là người bình thường."

Một câu nói khó hiểu ngay từ lúc cuộc nói chuyện bắt đầu.

"Ừ thì...mình cũng biết rồi."

"Không phải như vậy."

Nagato nhìn xuống bàn tay đang đặt trên đùi của mình và tiếp tục nói.

"Ý của tôi ở đây không phải là về tính cách. Như tôi đã nói, cô ấy và tôi không phải là người bình thường như cậu."

Tôi không hiểu cô ấy muốn nói gì.

"Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức giám sát cả thiên hà này và đã tạo nên Giao tiếp Sống hình dạng con người để tiếp xúc với những thể sinh vật. Đó chính là tôi."

"..."

"Công việc của tôi là theo dõi Suzumiya Haruhi và truyền những thông tin đó cho Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức."

"..."

"Tôi đã làm công việc này kể từ khi tôi được sinh ra cách đây ba năm. Trong ba năm này, không có gì đặc biệt bất thường xuất hiện, mọi thứ đều rất ổn định. Tuy nhiên, gần đây, một nhân tố bên ngoài xuất hiện bên cạnh Suzumiya Haruhi mà tôi không thể bỏ qua." "..."

"Và đó chính là cậu."

Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức là cái gì?

Trong một biển thông tin được gọi là vũ trụ, hiện diện rất nhiều thể thông tin nhận thức cấp cao không có cơ thể hữu hình.

Những thể này bắt đầu từ những thông tin thuần nhất. Vì mọi loại thông tin tập hợp lại với nhau, chúng bắt đầu có nhận thức, và cuối cùng phát triển bằng cách thu thập những dữ liệu khác.

Vì chúng chỉ hiện diện bằng những dữ liệu và không có cơ thể hữu hình, chúng không thể bị phát hiện ngay cả khi sử dụng những thiết bị quang học tiên tiến nhất.

Hiện diện lâu đời cùng lúc với vũ trụ này, chúng mở rộng theo vũ trụ, và những cơ sở dữ liệu liên quan ngày càng trở nên rộng lớn hơn.

Ngay cả sự hình thành của Trái đất, xin lỗi, của cả hệ Mặt trời này, không có gì trong vũ trụ này mà họ không biết. Với họ, một hành tinh nằm ngay rìa của dải Ngân hà này đây không có gì đặc biệt cả, bởi vì có vô số hành tinh ở thiên hà có sự sống trên đó.

Tuy nhiên, trên hành tinh thứ ba của hệ Mặt trời, xuất hiện một loài sinh vật tiến hóa đi bằng hai chân, và sinh vật này dần dần có khả năng khám phá kiến thức một cách chủ động. Thể sinh vật sống trên hành tinh được gọi là Trái đất bắt đầu trở nên quan trọng.

"Trong một thời gian dài, chúng tôi luôn tin rằng những sinh vật có lượng dữ liệu và khả năng truyền tải thông tin giới hạn không thể chủ động khám phá kiến thức." - Nagato Yuki nói với giọng nghiêm túc.

"Thể Hợp nhất Thông tin Nhận thức rất quan tâm tới mọi loại sự sống hữu cơ trên Trái đất, và tin rằng có thể tìm ra cách giải quyết cho sự tiến hóa đang đi vào ngõ cụt của chính mình bằng việc quan sát những loại sự sống ấy."

Không như những thể dữ liệu, những thứ ngay từ đầu đã tồn tại trong một thể hoàn thiện, con người xuất phát chỉ là những sinh vật còn khiếm khuyết, tiến hóa nhanh chóng bằng cách mở rộng dữ liệu mà họ sở hữu và sử dụng, lưu trữ và phát huy những dữ liệu đó, để rồi tự phát triển mình hơn nữa.

Sinh vật có nhận thức là chuyện bình thường trên toàn vũ trụ, nhưng chỉ có loài người là liên tục tiến hóa lên mức nhận thức cấp cao. Thể Hợp nhất Thông tin Nhận thức rất quan tâm đến việc này, và quyết định theo dõi những con người đó kỹ hơn.

"Ba năm trước, chúng tôi phát hiện ra một điểm dữ liệu rất bất thường, khác hẳn những con người xuất hiện trên bề mặt của hành tinh này. Thông tin phát ra từ một vùng theo nhiều đường cánh cung lập tức bao trùm cả hành tinh và bắt đầu lan rộng ra vũ trụ. Trung tâm của những đường đó là Suzumiya Haruhi."

"Chúng tôi không biết tại sao nó lại diễn ra, cũng như nó sẽ ảnh hưởng như thế nào. Ngay cả những thể dữ liệu cũng không thể xử lý hoàn toàn các

thông tin mới được tạo ra đó."

"Quan trọng hơn, con người chỉ có thể xử lý một khối lượng dữ liệu có hạn, nhưng Suzumiya Haruhi lại có thể tự mình tạo nên một lượng dữ liệu khổng lồ."

"Lượng dữ liệu phát ra từ Suzumiya Haruhi vẫn còn tiếp diễn ở những khoảng thời gian ngẫu nhiên. Ngoài ra, dường như Suzumiya Haruhi không hề nhận thức được chuyện này."

"Trong ba năm, tôi đã điều tra về cá thể được biết đến như là Suzumiya Haruhi mọi mặt, nhưng cho đến lúc này tôi vẫn không thể khám phá được danh tính thật sự của cô ấy. Đồng thời, những phần khác của Thể Hợp nhất Thông tin Nhận thức cho rằng cô ấy chính là chìa khóa cho sự tiến hóa của những thể dữ liệu và tiếp tục công việc phân tích Suzumiya Haruhi..."

"Vì chỉ tồn tại dưới dạng thực thể, họ không thể nói nên họ cũng không thể giao tiếp với sinh vật sống. Nhưng nếu không thể nói thì cũng không thể giao tiếp với con người. Vì thế, Thể Hợp nhất Thông tin Nhận thức đã tạo nên tôi để làm cầu nối giữa họ và con người."

Cuối cùng, Nagato cầm tách trà lên và uống. Với những người như Nagato, để nói từng ấy chữ chắc cũng phải hết một năm.

"..."

Tôi không biết phải trả lời thế nào.

"Tiềm năng tự tiến hóa nằm ngay trong Suzumiya Haruhi, ngoài ra, cô ấy còn có khả năng điều khiển dữ liệu xung quanh mình. Đây là lí do mà tôi có mặt ở đây, và cũng là lí do tại sao cậu lại hiện diện nơi này."

Tôi bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Tôi chen vào.

"Nói thật, nãy giờ mình chả hiểu cái quái gì hết."

"Hãy tin tôi."

Nagato nhìn tôi với vẻ mặt nghiêm túc mà tôi chưa từng thấy bao giờ.

"Tôi chỉ có thể truyền đạt một lượng dữ liệu có giới hạn thông qua lời nói. Tôi chỉ là giao thức cuối cùng của dữ liệu, sống như một sinh vật ngoài hành tinh để tiếp xúc với con người. Tôi không thể truyền tải đầy đủ và chính xác mọi ý nghĩ Thể Hợp nhất Thông tin Nhận thức cho cậu, nhưng xin cậu hãy hiểu cho."

Cậu có nói vậy thì mình cũng chả hiểu!!

"Mình không hiểu tại sao cậu lại tìm đến mình? Cứ coi như cậu là sinh vật ngoài hành tinh được tạo bởi cái thể cậu-muốn-nói-nó-là-gì-cũng-được, nhưng cậu nói với mình chuyện này làm gì?"

"Bởi vì cậu đã được Suzumiya Haruhi chọn. Dù cô ấy có ý định đó hay không, là một Thể Dữ liệu Tuyệt đối, cô ấy có thể gây ảnh hưởng đến môi trường xung quanh chỉ bằng ý nghĩ. Phải có lí do gì đó mà cậu mới được chọn."

"Làm gì có!"

"Có đấy. Có lẽ đối với Suzumiya Haruhi, cậu là người rất quan trọng. Mọi chuyện giờ đây nằm trong bàn tay của cả cậu và Suzumiya Haruhi."

"Cậu nghiêm túc chứ?"

"Vâng."

Đây là lần đầu tiên, tôi quan sát kĩ nét mặt của Nagato Yuki. Tôi nghĩ cô ấy không thích nói chuyện, và giờ đây khi Nagato đã mở miệng ra rồi thì toàn là những từ tôi không thể hiểu được. Tôi lúc nào cũng nghĩ rằng

Nagato là một người kì lạ, nhưng sau khi nghe bài này, tôi phát hiện ra sự lạ lùng của cô ấy hoàn toàn nằm ngoài trí tưởng tượng của tôi.

Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức? Giao tiếp sống hình dạng con người?

Tha cho tôi với!

"Được rồi, mình nghĩ cậu nên nói chuyện này với Haruhi, cô ấy chắc sẽ rất thích thú. Thực sự mình không thích những chủ đề thế này, xin lỗi nhé."

"Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức cho rằng nếu Suzumiya Haruhi biết về những khả năng và sự tồn tại của mình, một cuộc khủng hoảng không lường trước có thể xảy ra; vì thế trong thời gian này chúng tôi quyết định tiếp tục quan sát."

"Nếu mình nói tất cả cho Haruhi thì sao!? Mình thật sự không hiểu, tại sao lại nói với mình chuyện này?"

"Ngay cả khi cậu tiết lộ, rất có khả năng cô ấy sẽ bỏ ngoài tai."

Chắc là như vậy rồi.

"Tôi không phải là sinh vật ngoài hành tinh duy nhất ở trên Trái đất. Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức có ý định đóng vai trò tiên phong và giám sát mọi sự thay đổi trong dòng chảy dữ liệu. Với Suzumiya, cậu là người quan trọng. Nếu có bất kì dấu hiệu nào cho thấy một cuộc khủng hoảng đang bắt đầu, tôi sẽ tìm cậu trước tiên."

Xin lỗi, đừng trông chờ vào mình.

À, cảm ơn về tách trà lúc nãy, tuyệt lắm.

Thấy tôi ra về, Nagato cũng không cản.

Cô ấy cúi đầu và nhìn vào tách trà, bắt đầu trở về với nét mặt vô cảm thường thấy. Có lẽ tôi chỉ đang tưởng tượng thôi, nhưng không hiểu vì sao, tôi có cảm giác cô ấy đang cô đơn.

Khi mẹ hỏi tôi đã đi đâu, tôi trả lời qua loa rồi đi thẳng lên phòng. Tôi nằm trên giường, bắt đầu nhớ lại những gì Nagato nói.

Nếu tôi tin những gì cô ấy nói, thì có nghĩa là Nagato Yuki không thuộc về hành tinh này, nói cách khác, sinh vật ngoài hành tinh.

Đây không phải là những điều kì bí mà Suzumiya Haruhi đang nỗ lực tìm kiếm hay sao?

Và nó diễn ra ngay trước mũi chúng tôi.

...Heh...Chết tiệt! Tôi như một thằng ngốc!

Tôi bắt gặp quyển tiểu thuyết dày cộm quăng nơi góc giường. Tôi nhặt nó lên cùng với cái đánh dấu trang và liếc nhìn bìa sách trước khi đặt nó kế bên chiếc gối.

Chắc hẳn Nagato có những ý nghĩ kì quặc đó từ việc đọc những quyển sách khoa học viễn tưởng một mình trong căn hộ. Cô ấy chắc cũng không nói chuyện với ai trong lớp, tự giam cầm trong tâm trí của mình. Cô ấy nên bỏ sách xuống, ra ngoài và kết bạn, hưởng thụ cuộc đời học sinh. Sự vô cảm của Nagato chả giúp cô ấy làm quen với người khác được, và cô ấy sẽ rất dễ thương nếu chỉ cần cô chịu mỉm cười.

Tôi nghĩ tôi sẽ trả quyển sách vào ngày mai...Thôi quên đi, dù gì cũng đã mượn rồi, có lẽ tôi nên đọc xong trước.

Ngày tiếp theo ở trường.

Hôm ấy tôi phải trực nhật, nên tôi đến phòng câu lạc bộ trễ hơn mọi khi, và việc đầu tiên tôi bắt gặp là Haruhi đang vui đùa với Asahina.

"Ngồi im! Chết tiệt! Ngoan nào! Đừng di chuyển nữa!"

"K..không! C...Cứu~!"

Haruhi gần cởi hết bộ đồng phục của Asahina.

"KYAA!!"

Asahina khóc thét lên khi thấy tôi bước vào phòng.

Ngay khi tôi chợt nhận ra Asahina chỉ còn mặc đồ lót, tôi lập tức chạy ra ngoài và đóng sầm cửa lại.

"Xin lỗi!!"

Sau khi chờ bên ngoài được mười phút, bài song ca hợp bởi tiếng kêu van đẽ thương của Asahina và tiếng la hét khoái chí của Haruhi cũng kết thúc. Giọng Haruhi vọng ra ngoài.

"Được rồi, cậu có thể vào."

Khi tôi bước vào phòng, tôi đứng chết trân.

Thứ đang chào đón tôi bên trong là hình ảnh một cô hầu gái xinh đẹp.

Asahina mặc bộ đồ hầu gái ngồi trên chiếc ghế sắt, rơm rớm nước mắt. Sau khi nhìn tôi với vẻ mặt buồn rầu, chị ấy cúi đầu xuống.

Một cái tạp dề đi chung với một chiếc váy xếp li và đôi vớ trắng khiến chị ấy đáng yêu hơn. Cái băng đội đầu bằng ren và một nơ con bướm tăng sự quyến rũ của chị ấy.

Không chê vào đâu được!

"Thế nào? Chị ấy dễ thương không?"

Haruhi nói như thể đang tự khen chính mình trong khi vuốt tóc của Asahina.

Tôi đồng ý hết sức. Không có ý xúc phạm Asahina, nhưng chị ấy quá dễ thương trong bộ đồ đó.

"Bộ đồ tuyệt đấy, phải không?"

"Không!" - Asahina phản đối, tôi giả vờ như không nghe thấy và quay sang Haruhi.

"Tại sao cậu bắt chị ấy mặc đồ hầu gái vậy?"

"Bởi vì đồ hầu gái rất gợi cảm!"

Đừng trả lời mờ ám như thế!

"Cậu biết đấy, tôi phải tốn khá nhiều thời gian mới nghĩ ra đó."

Cậu có suy nghĩ hay không thì cũng chả khác đâu.

"Trong một vở kịch với nhân vật đáng yêu như Mikuru-chan là nhân vật chính là rất quan trọng. Nói cách khác, câu chuyện sẽ không xảy ra nếu không có chị ấy, hiểu chưa? Mikuru-chan hiền lành, dễ thương sẵn rồi, nhưng nếu chị ấy không mặc những bộ đồ như thế thì sẽ không gây chú ý được đâu. Và bây giờ, mọi người sẽ yêu chị ấy ngay từ ánh mắt đầu tiên. Chúng ta chắc chắn chiến thắng!"

À, chính xác thì cậu đang cố gắng thắng cái gì vậy?

Trong khi tôi đang suy nghĩ cách đáp lại, Haruhi lấy máy chụp hình kỹ thuật số và bắt đầu chụp.

Asahina đỏ mặt và lắc đầu nguầy nguậy.

"Đ...Đừng chụp nữa...!"

Chị Asahina, chị đang tốn thời gian cầu xin lòng thương hại của Haruhi đấy, bởi vì Haruhi là loại người sẽ làm những gì cô ta nghĩ bất chấp mọi chuyện.

Haruhi bắt Asahina chụp hình trong mọi tư thế.

"Hic..."

"Bây giờ nhìn sang đây! Hạ cằm xuống một chút! Nâng tạp dề lên! Tốt lắm! Cười một chút nữa!"

Haruhi không ngừng ra lệnh cho Asahina trong khi tay cứ chụp liên hồi. Nếu tôi hỏi cái máy chụp hình này ở đâu ra, cô ta chắc chắn sẽ trả lời rằng "kiếm được" ở đâu đó. Tôi nghĩ giống ăn cướp hơn.

Giữa mớ hỗn độn đó, Nagato Yuki ngồi đọc sách như mọi khi. Thấy cô ấy như vậy sau khi có buổi nói chuyện nhức óc tối qua, tôi thở dài nhẹ nhõm.

"Kyon, tới lượt cậu chụp hình."

Haruhi đưa tôi máy chụp hình và bước về phía Asahina, rồi như một con sói đang tiếp cận mồi, cô ta quàng tay qua vai của Asahina.

"Aaa..."

Haruhi mỉm cười với Asahina đang run lên.

"Mikuru-chan, cố gắng dễ thương hơn nữa, được không?"

Nói xong, Haruhi cởi chiếc nơ, rồi nhanh chóng mở ba nút áo của Asahina. Ngực áo của Asahina lộ ra gần như lập tức.

"C...Chờ đã! K-Không...Bạn đang làm gì vậy?"

"Đừng lo. Không sao đâu, phải không nè?"

Đương nhiên là có rồi thưa chị!

Cuối cùng, Asahina bị bắt đặt tay lên vạt áo và hơi nghiêng người về phía trước. Nhìn thấy khuôn ngực của Asahina cùng với thân hình nhỏ nhắn và gương mặt dễ thương, tôi vội vàng quay sang chỗ khác. Nhưng nếu làm vậy, tôi không thể chụp hình, vì vậy, không còn cách nào khác, tôi đành phải quay lại và bấm nút.

Asahina tội nghiệp bị ép thực hiện những tư thế làm nổi bật những đường cong của cơ thể, và mặt chị ấy cứ đỏ dần lên. Ngay cả khi sắp bật khóc, chị vẫn cố cười gượng, một nét quyến rũ tôi chưa bao giờ thấy bao giờ.

Chết tiệt, kiểu này thì tôi yêu chị ấy mất.

"Yuki, cho tôi mượn mắt kính nào."

Nagato Yuki từ từ ngẩng đầu lên, lấy mắt kính đưa cho Haruhi, rồi tiếp tục đọc sách. Cậu có thể đọc mà không cần kính à?

Haruhi đeo kính vào gương mặt của Asahina.

"Cặp mắt kính nếu để nghiêng một chút sẽ hay hơn. Đúng rồi, tuyệt vời! Kyon, nhớ chụp nhiều tấm về cô hầu gái bốn mắt ngây thơ này nhé!"

Khoan cãi nhau việc có nên chụp hình hay không, nhưng cậu định làm gì với hình của Asahina trong bộ đồ hầu gái vậy?

"Mikuru-chan, kể từ bây giờ, chỉ sẽ mặc bộ đồ này mỗi khi chị đến đây để hoạt động câu lạc bộ!"

"Sao có thể..."

Asahina cố gắng từ chối, nhưng Haruhi tóm được chị ấy và không ngừng vuốt ve gương mặt của Asahina.

"Ai bảo chị dễ thương thế này? Tôi là con gái mà cũng không cường lại được!"

Asahina hét lên và cố gắng chạy ra nhưng không có ích gì dưới đôi bàn tay sờ soạng của Haruhi.

Chết tiệt, tôi ghen tị với cậu đấy Haruhi. Không, sao tôi lại có thể nghĩ như vậy được? Tôi phải cứu chị ấy!

"Được rồi, cả hai thôi đi nào!"

Tôi cố gắng kéo Asahina khỏi sự quấy rối của Haruhi, nhưng cô ấy không chịu buông.

"Đủ rồi, dừng lại ngay!"

"Gì vậy? Tại sao cậu không tham gia luôn cho vui?"

Không phải ý kiến tồi, nhưng thấy khuôn mặt trắng bệch của Asahina, tôi không nói gì hết.

"Oa, các cậu đang làm gì vậy?"

Tôi quay người lại và thấy Koizumi Itsuki đứng ngoài cửa cùng với chiếc cặp của cậu ta.

Koizumi có vẻ như rất thích thú, đầu tiên ở cảnh bàn tay của Haruhi tiến dần đến ngực của Asahina, rồi tiếp theo là cảnh tôi cố gắng ngăn cản sự điên khùng của Haruhi, sau đó là cảnh Asahina mặc đồ hầu gái, run rẩy không thôi, và cuối cùng đến Nagato đang bình thản ngồi đọc sách dù cô ấy không đeo kính.

"Đây có phải là hoạt động của câu lạc bộ không?"

"Koizumi, cậu tới đúng lúc lắm! Chơi với Asahina nào!"

Cậu nói cái quái gì vậy!?

Koizumi chỉ cười toe toét. Thôi nào, nếu cậu đồng ý với Haruhi thì cậu có vấn đề thật rồi.

"Mình xin lỗi, mình thấy hơi đáng sợ."

Koizumi để cặp lên bàn và lấy một cái ghế.

"Tôi ngồi coi chơi thôi được không?"

Hắn ngồi bắt chéo chân và nhìn tôi như thể nhìn một đoàn diễu hành.

"Đừng để ý tới tôi. Cậu cứ tiếp tục đi."

Không! Cậu nhầm rồi! Tôi không phải là người quấy rối Asahina! Tôi đang cố gắng cứu chị ấy!

Thực tình thì tôi đang bị ép chặt giữa Haruhi và Asahina, và giữ được Asahina trước khi chị ấy bị té xuống sàn. Tôi rất bất ngờ khi cảm nhận được Asahina nhẹ nhàng như thế nào. Bộ đồ hầu gái của Asahina bị nhăn nhúm, cúc bấm và gần như rách tới nơi. Nói thật, trông chị thật gợi cảm.

"À, dù sao thì chúng ta cũng chụp nhiều hình rồi."

Asahina kiệt sức đến nỗi đổ gục ngay xuống bàn. Haruhi lấy kính đeo lại cho Nagato.

Nagato lặng lẽ nhận lại mắt kính, không nói một lời nào. Như thế buổi nói chuyện dài đằng đẵng tối qua chưa bao giờ xảy ra vậy. Tối qua, Nagato gạt tôi phải không?

"Chúng ta bắt đầu cuộc họp đầu tiên của Quân đoàn SOS thôi!"

Haruhi ngồi trên bàn Thủ lĩnh bất ngờ hét toáng lên. Đừng có làm người khác hết hồn chứ!

"Chúng ta đã làm được rất nhiều việc, như là phát tờ rơi, lập trang web... Danh tiếng của Quân đoàn SOS trong trường tăng lên chóng mặt. Vì thế, tôi tuyên bố giai đoạn một đã thành công tốt đẹp."

Làm Asahina sợ đến chết là thành công tốt đẹp à!?

"Nhưng hộp thư của chúng ta vẫn chưa nhận được bất cứ tin nào về những sự kiện kì bí, và cũng chưa có người nào đến đây thảo luận những vấn đề khác thường họ đã trải qua."

Chỉ danh tiếng không thôi chẳng giúp được gì hết, đến lúc này mà không một ai biết câu lạc bộ này làm cái gì. Hơn nữa, ngay cả nhà trường cũng chưa công nhận câu lạc bộ này nữa mà!

"Người ta hay nói 'Kiên nhẫn là đức tính tốt', nhưng thời thế thay đổi rồi. Ngay cả khi chúng ta phải lục tung trái đất này, chúng ta cũng sẽ làm. Vì thế, mọi người, hãy bắt đầu tìm kiếm nào!"

"...Vậy chúng ta đang tìm cái gì?"

Vì không ai hỏi nên tôi quyết định nói luôn.

"Khám phá mọi sự kiện bí ẩn trên hành tinh này! Chỉ cần chúng ta cố gắng, chúng ta nhất định sẽ tìm được một hay hai chuyện như vậy trong thành phố thôi!"

Chị ơi là chị, cái cách suy nghĩ của chị không thôi cũng đủ bí ẩn rồi!

Tôi ra vẻ miễn cưỡng, Koizumi chỉ cười một cách khó hiểu, Nagato trở ra như tượng gỗ, trong khi Asahina chấp nhận định mệnh, mệt đến nỗi trả lời không ra hơi. Haruhi không thèm để ý đến phản ứng của ai cả, cô vẫy tay rồi hét.

"Thứ bảy tuần này, chính xác hơn là ngày mai, chúng ta sẽ tập trung bên ngoài nhà ga phía bắc trước chín giờ sáng! Không được trễ! Những người vắng mặt sẽ bị xử tử!"

Trời ạ, lại tử hình nữa à?

Haruhi sẽ làm gì với hình của Asahina? Tôi chắc rằng hầu hết các bạn đều đoán được. Cô gái ngọc xít ấy dự định tải những hình đó lên trang web để thu hút mọi người vào bàn tán.

Khi tôi phát hiện ra, thì cô ta đã tải lên để chào mừng khách tham quan hết rồi. Cô ấy còn ghi thông tin cá nhân chi tiết nữa chứ.

Cậu có biết cậu đang làm gì không!? Việc này sẽ gây rùm beng lớn đấy!

Tôi cố hết sức để ngăn cản hành động ngu ngốc này và bắt Haruhi xóa hết hình trong đó. Nếu Asahina biết rằng những tấm hình của chị ấy trong tư thế hết sức gợi cảm trong bộ đồ hầu gái bị phát tán cho toàn thế giới thì chắc chị sẽ chết giặc tại chỗ.

Tôi nhanh chóng cảnh báo mỗi nguy hiểm khi đưa thông tin cá nhân lên web, và thật bất ngờ, Haruhi chú ý lắng nghe tôi. Rút cuộc, cô ấy cũng

tỏ vẻ không bằng lòng, cau có nói.

"Tôi biết rồi!"

Cô ấy miễn cưỡng cho phép tôi gỡ những tấm hình đó xuống. Ngay lúc này, đáng lẽ tôi đã phải xóa hết hình rồi, nhưng làm vậy thì tiếc lắm. Vì thế, tôi bí mật lưu chúng trên ổ cứng và đặt mật mã bảo vệ.

Chỉ có tôi mới xem được những tấm hình đó!

NỖI SẦU MUỘN CỦA SUZUMIYA

HARUHI

Nagaru Tanigawa
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đùa kiểu gì thế này!? Bắt chúng tôi phải có mặt lúc chín giờ sáng vào ngày cuối tuần! Chưa kể tôi còn phải đạp chiếc xe cà tàng này tới nhà ga nữa....Chết chắc rồi!

Nhà ga Kitaguchi nằm ngay giữa thành phố, nên nó đóng vai trò rất quan trọng, kết nối với những ga tàu điện khác. Mỗi cuối tuần, khuôn viên trước nhà ga đầy những đám thanh niên đi xem đồ trong các cửa hàng. Khác với những thành phố lớn khác, ở đây chả có gì làm ngoài việc tới khu trung tâm thương mại gần ga Kitaguchi. Tôi không hiểu làm sao mà người ta có thể sống ở một thành phố chán ngắt thế này.

Tôi quăng chiếc xe trước cửa ngân hàng, rồi chạy qua cánh cửa xoay phía bắc của nhà ga. Còn năm phút nữa mới tới chín giờ, nhưng mọi người đã có mặt.

Haruhi quay đầu lại và nói.

"Cậu đi trễ! Cậu phải đóng tiền phạt!"

"Nhưng chưa tới chín giờ."

"Ngay cả khi cậu không đến trễ, người đến cuối cùng phải chịu phạt. Đó là luật!"

"Sao tôi chưa nghe thấy luật này bao giờ nhỉ!?"

"Bởi vì tôi mới vừa nghĩ ra!"

Haruhi mặc một chiếc áo thun tay dài và quần jean ngắn. Cô ấy trông rất vui vẻ.

"Cậu phải trả tiền nước cho bọn tôi."

Haruhi đặt hai tay lên hông, tôi có cảm giác rằng Haruhi dễ gần hơn mọi khi. Cuối cùng, tôi bị bắt buộc dẫn mọi người đến quán nước gần đó.

Asahina mặc một chiếc đầm không tay cùng với áo len màu xanh biển. Chị kẹp tóc về phía sau. Mỗi lần chị cử động, mái tóc khẽ rung lên trông rất dễ thương. Nụ cười của chị gây ấn tượng về một tiểu thư đài các. Chị ấy còn mang một túi xách khá hợp thời trang nữa.

Đứng kế bên tôi là Koizumi. Hắn đang mặc một cái áo sơmi màu hồng, thắt cravat đỏ. Tôi khó chịu khi phải thừa nhận rằng hắn rất có phong cách, hơn nữa hắn lại cao hơn tôi.

Nagato vẫn như mọi khi, mặc bộ đồng phục thủy thủ và đứng phía sau chúng tôi. Mặc dù cô ấy đã hoàn toàn là thành viên của Quân đoàn SOS, nhưng trên lý thuyết, cô vẫn còn trong câu lạc bộ Văn học. Nagato cư xử lạnh lùng càng làm tôi cảm thấy lo lắng về buổi nói chuyện tối hôm kia. Nhân tiện, tại sao Nagato lại mặc đồng phục vào ngày nghỉ vậy?

Khi Bộ năm Bí ẩn bước vào và ngồi xuống, nhân viên ở đây bắt đầu đưa thực đơn. Chỉ có Nagato xem nó một cách kỹ lưỡng. Thật tình mà nói, thời gian để cô ấy chọn thức uống đủ để nấu một tô mì!

"Trà hạnh nhân." - Nagato cuối cùng cũng chọn xong.

Cậu có chọn kiểu gì đi nữa thì mình cũng là người trả tiền.

Haruhi đề nghị.

Chúng tôi sẽ chia làm hai nhóm. Nếu bất cứ ai trông thấy điều gì bất thường, phải gọi điện cho nhóm kia ngay lập tức để cùng hội ý những việc cần làm tiếp theo. Một khi tất cả đều xong xuôi thì chúng tôi sẽ trực tiếp phỏng vấn họ để chuẩn bị những bước tiến triển xa hơn.

Thế thôi.

"Bốc thăm nào!"

Haruhi lấy năm cây tăm trong lọ, dùng bút đánh dấu hai cây rồi dùng tay che lại.

Tôi bốc được cây tăm có đánh dấu. Asahina cũng vậy, chị ấy vừa nhìn cây tăm vừa nói: "Hmm, cũng hay nhỉ..."

Vì một lí do nào đó, Haruhi lạnh lùng nhìn chăm chăm tôi với Asahina và hét lớn: "Kyon, nhớ cho kĩ, đây không phải là hẹn hò! Nghiêm túc đấy, hiểu chưa hả?"

"Được rồi!"

Cô ta đọc được suy nghĩ của tôi à? Nhưng dù gì thì điều này cũng quá tuyệt! Tôi cười thầm trong bụng khi thấy Asahina đỏ mặt nhìn chăm chú que tăm. Sướng quá!

"Chính xác thì chúng ta cần tìm kiếm những gì?" - Koizumi hỏi với giọng thờ ơ, trong khi Nagato đang uống trà một cách cẩn thận.

Uống xong giọt cà phê cuối cùng, Haruhi vén nhẹ mái tóc.

"Bất cứ thứ gì khả nghi, kể cả con người. Sẵn tiện tìm luôn những cánh cổng không gian hoặc người ngoài hành tinh giả dạng."

Suýt nữa tôi phun ra ly trà bạc hà. Lạ thật, sao Asahina cũng có biểu hiện như vậy? Đương nhiên, Nagato vẫn bình thản như thường ngày.

"Ra vậy." - Koizumi nói.

Cậu có chắc là cậu hiểu không?

"VẬY TẤT CẢ NHỮNG GÌ CHÚNG TA CẦN LÀM LÀ TÌM SINH VẬT NGOÀI HÀNH TINH, NGƯỜI DU HÀNH THỜI GIAN VÀ NHÀ NGOẠI CẢM VỚI NĂNG LỰC ĐẶC BIỆT, VÀ NHỮNG GÌ MÀ HỌ ĐỂ SÓT LẠI TRÊN TRÁI ĐẤT. MÌNH ĐÃ HIỂU HOÀN TOÀN RỒI." - Koizumi vui vẻ.

"ĐÚNG ĐẤY! Koizumi, cậu thông minh thật! Đúng như những gì cậu nói! Kyon, cậu nên học hỏi cậu ấy nhiều hơn!"

ĐỪNG CÓ KHUYẾN KHÍCH HARUHI CHỨ! TÔI KHÓ CHỊU NHÌN KOIZUMI. HẸN MỈM CƯỜI VÀ GẬT ĐẦU LẠI.

"ĐƯỢC RỒI! XUẤT PHÁT NÀO!"

Haruhi đưa tôi hóa đơn tính tiền rồi lẩn mất.

Một lần nữa tôi phải thốt lên. "Ôi trời..."

Nhớ cho kỹ, đây không phải là cuộc hẹn hò! Nếu tôi thấy cậu đang vui vẻ với cô ấy, tôi sẽ giết cậu! Haruhi nói xong quay đầu đi thẳng với Koizumi và Nagato. Tôi vẫn không biết mình phải đi tìm cái gì nữa. "Mình làm gì bây giờ?"

Asahina nhìn tôi, trong tay ôm lấy chiếc túi xách. Tôi muốn về nhà, nhưng tôi không thể làm như vậy được. Vì thế, tôi giả vờ như đang suy nghĩ rồi nói: "Đứng đây chờ giải quyết được gì. Đi thôi."

"Ừm."

Asahina miễn cưỡng đi cùng với tôi. Chị ấy cảm thấy ngại ngùng khi đi sánh vai với tôi. Mỗi lần chị vô tình chạm vào vai tôi, chị xấu hổ lùi lại. Asahina trông thật ngây thơ. Chúng tôi đi ven theo con đường bên bờ sông

và đi lang thang lên hướng lên phía bắc. Nếu chúng tôi đến đây sớm trước một tháng thì chúng tôi đã có dịp ngắm hoa anh đào, nhưng bây giờ nó chỉ là một con đường bên sông bình thường.

Đây là nơi mà các gia đình và những đôi trai gái thường xuyên qua lại. Nếu gặp người không biết, nhất định họ sẽ lầm tưởng chúng tôi là một đôi yêu nhau, chứ không phải là một nhóm tìm kiếm những sự kiện bí ẩn.

Asahina nhìn ra bờ sông, nhẹ nhàng thì thầm như nói với chính mình: "Đây là lần đầu tiên chị đi như thế này!"

"Ý của chị là sao?"

"...Có nghĩa là, với con trai, chỉ hai người..."

"Chị làm em ngạc nhiên đấy. Chị chưa bao giờ hẹn hò à?"

"Chưa..."

Tôi quay sang Asahina. Tóc của chị bay bồng bềnh theo làn gió. Tôi hỏi: "Oa! Nhưng cũng có khối người tỏ tình với chị rồi phải không?"

"Ừm..."

Asahina ngại ngùng cúi đầu: "Nhưng không được đâu. Chị không thể có mối quan hệ như thế với bất cứ người nào được, ít nhất là lúc này..."

Đột nhiên chị ấy giữ im lặng. Trong khi tôi chờ đợi một câu trả lời đầy đủ, ba cặp nam nữ hạnh phúc đi ngang qua.

"Kyon-kun..."

Tôi đang đếm được số lá rơi rụng trên sông khi Asahina gọi tôi.

Asahina bối rối nhìn tôi, rồi cố hết sức nói: "Chị có chuyện cần nói với em."

Đôi mắt to tròn như nai con của chị đầy vẻ quả quyết.

Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế dài dưới tán cây anh đào. Asahina không nói gì cả. Chị cúi đầu thì thầm, "Mình nên làm gì bây giờ? Mình không giỏi giải thích mấy chuyện này. Có thể cậu ấy sẽ không tin mình."

Cuối cùng chị ngẩng đầu lên và nói với giọng hơi ngượng ngập: "Chị không thuộc về thời đại này. Chị là người đến từ tương lai. Chị không thể nói cho em biết chị đến từ đâu hay từ mặt phẳng thời gian nào. Chị không thể, ngay cả khi chị rất muốn. Tiết lộ bất kì thông tin nào về tương lai với bất cứ người nào trong quá khứ là điều tuyệt đối cấm kị - và đó là lí do tại sao trước khi đặt chân lên cỗ máy thời gian, chị phải trải qua cuộc kiểm tra tình trạng tinh thần nghiêm ngặt. Nếu chị có ý định nói điều gì không nên nói, vùng kí ức đó sẽ bị khóa chặt lại."

Asahina thở sâu rồi tiếp tục: "Không như dòng chảy của con sông, mỗi khung hình thời gian trôi qua được tạo dựng bởi những mặt phẳng hai chiều khác nhau."

"Ngay từ đầu chị nói gì em đã không hiểu rồi."

"Hmm, ví dụ thế này, tưởng tượng nó như phim hoạt hình. Khi chúng ta xem phim hoạt hình, chúng ta thấy rằng các nhân vật chuyển động liên mạch, nhưng trong thực tế, tất cả chúng được tạo bởi một loạt hình ảnh đứng yên. Tương tự, thời gian cũng như vậy, một phiên bản số hóa. Nhưng nếu chị dùng ví dụ những hình ảnh đứng yên, có lẽ em sẽ dễ hiểu hơn."

"Giữa mỗi khung hình thời gian có một thứ gọi là đường lỗi thời gian. Chúng có tồn tại, mặc dù tần số xuất hiện của những đường lỗi này gần như bằng không; vì thế, không có sự liên tục giữa những khung hình thời gian. Du hành thời gian là cố gắng tạo chuyển động ba chiều giữa mặt phẳng thời

gian hai chiều. Với chị, người đã đến từ tương lai đến mặt phẳng thời gian này, nó giống như kiểu vẽ thêm vào khung tranh một vật thể. Ngay cả khi chị cố gắng thay đổi lịch sử vào thời đại này, nó sẽ không ảnh hưởng đến tương lai, vì không có sự liên tục giữa những khung hình thời gian. Mọi thứ sẽ ở lại trong mặt phẳng thời gian này. Cũng giống như thêm một vài chữ trên hình ảnh đứng yên từ hàng trăm hình ảnh như vậy: cả câu chuyện sẽ không bị ảnh hưởng, đúng không?"

"Thời gian khác dòng sông một chỗ: mỗi khoảnh khắc thuộc về một mặt phẳng thời gian số hóa. Em có theo kịp không?"

Tôi lưỡng lự không biết nên để tay lên trán không, mà thực ra tôi đã làm rồi. Mặt phẳng thời gian, số hóa. Những thuật ngữ này chả liên quan gì tới tôi, nhưng, du hành thời gian thì sao?

Asahina nhìn xuống đất rồi tiếp tục: "Chị sẽ nói với em lí do chị đến mặt phẳng thời gian này..."

Một cặp vợ chồng cùng đưa con nhỏ đi ngang qua.

"Ba năm trước, bọn chị phát hiện một vụ chấn động thời gian lớn. Hmm, ba năm trước tính từ hôm nay, ngay khi Suzumiya-san vào trường cấp hai. Bọn chị ngạc nhiên khi khi trong lúc về quá khứ để điều tra, chị không thể về quá khứ xa hơn được nữa."

Lại cái thời điểm ba năm trước à?

"Nhóm của chị kết luận rằng có sự xuất hiện của một đường chấn động thời gian không lồ, nhưng chị không biết tại sao nó chỉ xuất hiện tại khung hình thời gian xác định đó. Chị cũng mới phát hiện lí do đó thôi...à xin lỗi, mới đây là tính từ thời đại của chị."

"...Và tại sao lại như vậy?"

Thủ phạm là cô ta, phải không?

"Đó là vì Suzumiya-san."

Asahina nói những từ tôi không muốn nghe chút nào.

"Cô ấy đứng ngay trung tâm của chiều thứ tư. Đừng hỏi chị tại sao, vì đó là điều không thể tiết lộ, nên chị không nói cho em được. Tuy nhiên, chị chắc rằng chính Suzumiya-san là người chặn lại việc du hành vào quá khứ."

"...Em không nghĩ rằng Haruhi có thể làm như vậy..."

"Chị cũng vậy. Một người bình thường không thể nào can thiệp vào mặt phẳng thời gian. Đây vẫn là điều bí ẩn chưa được lý giải, và Suzumiya-san không nhận thức được rằng cô ấy là nguyên nhân của mọi sự bóp méo và chấn động thời gian. Chị tiếp cận với Suzumiya-san để có thể quan sát kỹ càng bất kì sự thay đổi đến mặt phẳng không gian mới...Chị xin lỗi, chị không thể tìm được từ nào tốt hơn để diễn tả, cứ cho rằng chị đang giám sát Suzumiya-san."

"..." - Tôi không biết nói gì hơn.

"Em không tin chị phải không?"

"Không phải...nhưng tại sao chị lại nói với em?"

"Bởi vì em là người Suzumiya-san chọn."

Asahina quay sang nhìn thẳng vào tôi.

"Chị không thể nói chi tiết được...Chị đoán rằng em là người rất quan trọng đối với Suzumiya-san. Cô ấy làm gì đều có nguyên nhân cả."

"Vậy Nagato-san và Koizumi là..."

"Họ cũng giống như chị, nhưng Suzumiya-san không biết rằng chính cô ấy là người tập hợp chúng ta lại đây."

"Vậy chị có biết họ là ai không?"

"Đó là thông tin mật."

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta bỏ Haruhi một mình?"

"Thông tin mật."

"Vì chị tới từ tương lai, chị biết những gì xảy ra tiếp theo, phải không?"

"Thông tin mật."

"Nếu em nói Haruhi chuyện này thì sao?"

"Thông tin mật."

"..."

"Chị xin lỗi, thật sự chị không nói với em được. Đặc biệt là trong lúc này, chị không có quyền làm như vậy."

Asahina nói với gương mặt xin được thứ lỗi.

"Em không tin chị cũng không sao; chị chỉ muốn em biết về điều này thôi."

Tôi nhớ lại buổi nói chuyện trong căn hộ yên tĩnh kia.

"Chị xin lỗi."

Thấy tôi ngồi im, mắt Asahina đỏ hoe.

"Chị xin lỗi, chị nói điều này bất ngờ quá..."

"Không sao đâu, thật đấy..."

Đầu tiên là Nagato nói rằng cô ấy là một Giao tiếp Sống hình dạng con người được tạo bởi sinh vật ngoài hành tinh, rồi bây giờ Asahina xác nhận rằng mình là người đến từ tương lai. Làm sao tôi có thể tin được chứ? Ai đó giúp tôi với!

Khi tôi để tay lên ghế, tôi vô tình chạm trúng tay của Asahina. Dù tôi chỉ chạm nhẹ những ngón tay nhỏ bé của chị, Asahina rút tay lại nhanh như chớp và cúi đầu xuống.

Chúng tôi lặng lẽ ngắm nhìn dòng sông.

Thời gian cứ trôi qua.

"Asahina-san..."

"Sao vậy...?"

"Em giả vờ này giờ chưa có gì xảy ra được không? Em tin chị hay không chưa biết, nhưng bây giờ hãy đặt chuyện này sang một bên."

"Được thôi."

Một nụ cười nở trên môi của Asahina, một nụ cười tuyệt đẹp.

"Đây là giải pháp tốt nhất. Hãy đối xử với chị như trước đây em vẫn thế. Chị trông cậy vào em đấy."

Nói xong, Asahina cúi đầu xuống. Này, đâu cần phải nghiêm trọng thế!

"Em hỏi chị một câu được không?"

"Gì thế?"

"Thật sự chị bao nhiêu tuổi rồi?"

"Thông tin mật~"

Asahina mím cười đầy nghịch ngợm.

Sau đó, chúng tôi đi dạo. Dù Haruhi nói rằng đây không phải là cuộc hẹn hò, nhưng tôi không có ý định nghe lời cô ấy. Chúng tôi thử quần áo trong cửa hàng thời trang, vui vẻ ăn kem, và ngắm nhìn những món quà lưu niệm...những việc mà một đôi đang hẹn hò sẽ làm để giết thời gian. Sẽ thật hoàn hảo nếu chúng tôi nắm tay nhau...

Ngay lúc này điện thoại của tôi rung lên: đó là Haruhi.

"Chúng ta sẽ tập trung vào mười hai giờ, tại nhà ga hồi sáng."

Cô ấy cúp máy ngay sau khi nói xong. Tôi nhìn đồng hồ, và bây giờ đã là mười một giờ mười lăm. Chúng tôi sẽ không bao giờ tới kịp!

"Suzumiya-san phải không? Cô ấy nói gì?"

"Cô ta nói là chúng ta cần tập trung một lần nữa vào giữa trưa, nên chúng ta phải nhanh chân lên!"

Tôi nắm lấy tay của Asahina, nếu chúng tôi không chạy cho thật nhanh, thì chúng tôi sẽ không bao giờ đến đó kịp. Haruhi sẽ phản ứng như thế nào nếu thấy chúng tôi tay trong tay? Tôi tự hỏi. Tôi đoán rằng cô ấy sẽ phát điên lên mất.

"Có kết quả gì không?" - Haruhi hỏi khi chúng tôi vừa đến nơi.

Chúng tôi trễ mười phút, và đó là điều Haruhi thấy đầu tiên. Cô ấy có vẻ bực mình.

"Cậu có kiếm được gì không?"

"Không."

"Cậu có thêm để ý gì không đó? Hay là cậu chỉ đi dạo thôi? Còn Mikuru-chan thì sao?"

Asahina lắc đầu.

"Vậy mấy cậu tìm được cái gì?"

Haruhi im lặng. Đứng sau lưng Haruhi là Koizumi đang gãi đầu, trong khi Nagato đứng bất động.

Sau vài khoảnh khắc không ai nói bất cứ câu gì, Haruhi đột nhiên hét lên: "Bây giờ ăn trưa trước đã rồi sau đó chúng tại lại tiếp tục."

Cậu còn muốn tiếp tục à?

Khi chúng tôi đang ăn trưa ở tiệm thức ăn nhanh, Haruhi nói rằng đây là lúc bắt thăm lại, và lấy những chiếc thăm còn lại mà cô ấy thó được trong quán nước hồi sáng. Chuẩn bị kỹ thật!

Koizumi nhẹ nhàng lấy một que.

"Lại không có đánh dấu."

Răng trắng quá! Tôi luôn có cảm giác này khi hăn cười!

"Mình cũng vậy."

Asahina đưa que thăm chị vừa bắt cho tôi xem.

"Kyon-kun thì sao?"

"Tiếc thật, của em có đánh dấu."

Haruhi có vẻ càng lúc càng cau có và hồi thúc Nagato bắt thăm.

Cuối cùng, tôi và Nagato chung một nhóm.

"..."

Haruhi nhìn chăm chăm que tăm không đánh dấu như thể nó là kẻ thù vừa mới giết người thân của cô ấy vậy. Cô ấy cau có quay sang tôi và Nagato, người đang bận ăn hamburger phô mai rồi cắn nhẩn.

Tại sao cậu lại bức bối vậy? "Chúng ta sẽ tập trung vào lúc bốn giờ trước nhà ga. Chắc chắn phải tìm cho ra thứ gì đó!"

Haruhi uống một hơi hết luôn ly nước sau khi nói xong.

Lần này chúng tôi đi về hướng bắc và nam, trong đó nhóm của tôi đi về vùng hướng nam. Trước khi đi, Asahina vỗ tay với tôi. Điều này làm tôi cảm thấy thật ấm áp!

Giờ chỉ còn tôi với Nagato đứng trơ trọi ở nhà ga đông đúc.

"Bây giờ làm gì đây?"

"..." - Nagato không trả lời.

"...Đi thôi"

Tôi bước lên phía trước, và thấy cô ấy đang theo sau tôi. Có vẻ như tôi bắt đầu quen dần với Nagato rồi.

"Nagato, chuyện hôm bữa cậu nói..."

"Sao vậy?"

"Mình bắt đầu tin rồi."

"VẬY Ạ?"

"Ừ."

"..."

Chúng tôi đi vòng vòng nhà ga một cách lặng lẽ.

"CẬU KHÔNG CÓ ĐỒ GÌ KHÁC NGOÀI ĐỒNG PHỤC Ạ?"

"..."

"CẬU LÀM GÌ VÀO NGÀY NGHỈ?"

"..."

"BÂY GIỜ CẬU CÓ VUI KHÔNG?"

"..."

Cuộc nói chuyện hôm nay như thế đấy.

Tôi thấy đi vòng vòng như vậy suốt thì thật vô nghĩa, nên tôi dẫn Nagato tới thư viện bên bờ biển, nơi được xây dựng cùng thời điểm khi chính quyền thành phố lấy đất xây dựng nhà ga này. Tôi chưa bao giờ vào trong đó lần nào vì tôi hiếm khi mượn sách. Tuy vậy, tôi nghĩ rằng tôi có thể nghỉ ngơi một chút trong này, nhưng thực tế, mọi chỗ đều đã có người ngồi. Chắc hẳn những người này chả còn chỗ nào để đi vào mấy dịp rảnh rồi. Tôi lướt mắt nhìn quanh, trong khi Nagato đã lượn lờ đến trước kệ sách như người mộng du. Cứ để cô ấy thích làm gì thì làm!

Lúc trước tôi cũng hay đọc sách. Khi tôi còn học tiểu học, mẹ tôi thường mượn những quyển truyện tranh cho tôi đọc. Tôi đọc nhiều loại, nhưng tôi nhớ rằng tất cả chúng đều thú vị cả. Tuy nhiên, tôi không thể nhớ

tên của chúng. Tôi ngừng đọc sách khi nào? Lúc nào thì đọc sách đối với tôi là một điều chán nản?

Tôi lấy đại một quyển sách và lật nhanh vài trang, trước khi để nó lại chỗ cũ và lấy một quyển sách khác. Kiểm một quyển sách thú vị trong bể sách này thì có mà mất cả năm, nếu tôi không chuyên tâm nghiên cứu. Nghĩ thế, tôi đi lang thang giữa những kệ sách, không mục đích.

Khi tôi bắt đầu đi tìm Nagato, tôi thấy cô ấy đang đọc trước một kệ sách toàn những cuốn dày cộm. Cô ấy thích những quyển sách dày cộm thế à!

Cuối cùng, sau khi một người đàn ông đứng dậy, tôi đến đó và ngồi xuống, mang theo quyển tiểu thuyết tôi vớ ở đâu đó. Không thể nào cố đọc một quyển sách mà bạn không có ý định đọc. Một lúc sau, tôi cảm thấy thờ thẩn và rơi vào giấc ngủ.

Đột nhiên túi quần của tôi rung lên.

"OÁI!?"

Tôi nhảy dựng lên. Khi thấy mọi người khó chịu nhìn tôi, tôi mới chợt nhớ rằng mình đang trong thư viện. Chùi nước dãi xong, tôi chạy ra ngoài và trả lời điện thoại.

"Đồ ngốc! Cậu đang làm gì vậy hả!?"

Một tiếng thét chói tai. Nhờ vậy mà tôi tỉnh ngủ.

"Cậu nghĩ bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Xin lỗi, tớ vừa mới ngủ dậy!"

"Hả!? Đồ ngớ ngẩn!"

Cậu mà đủ tiêu chuẩn gọi tôi là ngớ ngẩn à!? Tôi nhìn đồng hồ. Bốn giờ rưỡi. Cô ta nói rằng chúng tôi phải tập trung lúc bốn giờ!

"Lết xác lại đây nhanh lên! Tôi cho cậu ba mươi giây."

Sau khi Haruhi cúp máy một cách thô bạo, tôi để điện thoại của mình vào túi và quay trở lại thư viện. Tôi thấy Nagato vẫn đứng đó, đọc một quyển sách giống như bách khoa toàn thư.

Những bước tiếp theo mới là rắc rối. Nagato như mọc rễ tại đó, và cũng mất khối thời gian mới kéo cô ấy đi được, rồi sau đó lại phải điền vào mẫu đơn để mượn sách. Suốt thời gian đó tôi lờ đi mấy cuộc gọi của Haruhi.

Khi chúng tôi quay trở lại nhà ga, với Nagato nâng niu quyển sách triết học như một vật báu, được viết bởi một tác giả nước ngoài mà tên rất khó phát âm, ba người kia có phản ứng khác nhau. Asahina, trông mệt mỏi, mỉm cười nhẹ nhõm. Koizumi nhún vai một cách không bình thường; còn Haruhi hét toáng lên như thể cô ta ăn phải súp lạnh.

"Cậu tới trễ, đóng tiền phạt."

Rút cuộc tôi vẫn phải là người trả tiền sao?

Cuối cùng, buổi hoạt động ngoài trời cũng kết thúc, sau khi tốn cả thời gian lẫn tiền bạc của tôi.

"Chị mệt quá! Suzumiya-san đi nhanh đến nỗi chị không theo kịp." - Asahina nói với tôi, rồi chị thì thầm: "Cảm ơn vì đã nghe những gì chị nói hôm nay." - Chị ấy cúi đầu cười ngượng.

Người đến từ tương lai ai cũng cười dễ thương như vậy à? "Gặp lại em sau!" - Asahina vẫy tay chào tôi và ra về. Koizumi nhẹ nhàng đập vào vai tôi và nói: "Hôm nay vui lắm! Phải nói thế nào nhỉ? Suzumiya-san là một

người rất thú vị. Thật tiếc khi tôi không thể đi chung với cậu hôm nay, có lẽ lần sau sẽ được."

Sau khi Koizumi ra về với nụ cười toe toét khó chịu đó, tôi phát hiện ra rằng Nagato cũng đi từ lúc nào rồi.

Như vậy chỉ còn tôi với Haruhi.

"Suốt cả ngày hôm nay cậu làm gì?"

"Hmm, mình đã làm gì à?"

"Cậu không thể tiếp tục vậy được!"

Cô ấy trông có vẻ vô cùng bức mình. "Đúng rồi, cậu thì sao? Cậu có tìm được thứ gì hay không?"

Haruhi ngậm chặt môi không nói gì. Nếu tôi không cản thì có lẽ cô ấy sẽ cắn cho tới khi chảy máu.

"Nhất định họ sẽ không bắt cản tới nỗi để cậu phát hiện trong một ngày đâu."

Haruhi nhìn sang chỗ khác khi thấy tôi đang cố an ủi.

"Chúng ta sẽ có một buổi thăm vấn vào ngày mai, tại trường."

Haruhi hòa lẫn vào đám đông, không quay lưng lại đến một lần.

Với ý nghĩ rằng cuối cùng cũng được về nhà, tôi trở lại ngân hàng, và phát hiện ra chiếc xe không còn ở đó nữa, thay vào đó là chiếc biển: "Xe đạp của bạn đã bị kéo đi chỗ khác vì đậu xe không đúng nơi quy định."

NỖI SẦU MUỘN CỦA SUZUMIYA

HARUHI

Nagaru Tanigawa
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ngày thứ hai. Cái tiết trời ẩm ướt của mùa mưa càng ngày càng khiến con đường đi học của tôi trở nên thâm thắm, mờ hôi nhễ nhại. Nếu có một chính trị gia nào đó mở chiến dịch bầu cử, và hứa sẽ xây cầu thang cuốn lên đỉnh đồi, tôi sẽ bầu ngay một phiếu một khi tôi đủ tuổi.

Tôi ngồi trong lớp, phe phẩy cuốn tập làm quạt. Không như bình thường, hôm nay, Haruhi là người cuối cùng vào lớp.

Cô ấy quăng chiếc cặp lên bàn và nói: "Quạt giúp tôi với."

"Cậu tự mà làm lấy!"

Hai ngày trước, tại nhà ga, tôi còn nghĩ rằng Haruhi dần trở nên dễ thương hơn, thì hôm nay, cô ấy lại quay lại vẻ cau có thường thấy.

"Này Suzumiya, cậu biết truyện Chú chim của hạnh phúc không?"

(Ghi chú: truyện này kể về hai đứa trẻ đi khắp nơi tìm kiếm chú chim của hạnh phúc, nhưng kết cục chú chim của hạnh phúc lại ở ngay trong nhà của mình.)

"Có gì không?"

"Không, không có gì."

"Vậy thì đừng hỏi."

Haruhi liếc nhìn tôi một cách khó chịu. Thầy Okabe vào lớp và giờ chủ nhiệm bắt đầu.

Ngày hôm đó, cái không khí ảm đạm lan tỏa xung quanh Haruhi làm tôi thấy lạnh gáy. Chưa bao giờ tiếng chuông hết giờ lại trở nên thoải mái đến như vậy. Tôi rút về phòng câu lạc bộ như một con chuột chạy trốn khi bị hun khói.

Hình ảnh Nagato đọc sách trở thành hình ảnh mặc định trong phòng, cứ như một vật trang trí cố định.

"Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Nghe thấy thế, tôi quay lại và nhìn Koizumi Itsuki, người đã đến đây từ trước.

"Đừng nói rằng cậu muốn nói về Suzumiya đấy."

Chỉ có ba người trong phòng, Haruhi thì đang trực lớp, còn Asahina vẫn chưa tới.

"Nhìn phản ứng của cậu thì tôi đoán rằng hai người kia đã nói chuyện này rồi."

Koizumi liếc nhanh Nagato. Tôi thấy cái giọng điệu gì-cũng-biết của hắn thật khó chịu.

"Chúng ta nên tìm chỗ khác nói chuyện. Nếu Suzumiya-san nghe thấy chuyện này sẽ rất rắc rối."

Koizumi và tôi đến căn tin và chọn một bàn. Koizumi cũng mua một ly cà phê nóng cho tôi. Tôi biết rằng hai thằng con trai cùng ngồi chung một bàn ở căn tin thì rất kì cục, nhưng tôi không thể làm khác được.

"Cậu biết đến đâu rồi?"

"Đến đoạn Suzumiya không phải là người bình thường."

"Vậy thì dễ cho tôi. Cậu nói đúng đấy."

Giờn mặt à? Cả ba thành viên của Quân đoàn SOS đều nói với tôi rằng Suzumiya không phải là người thường. Trái đất nóng dần lên làm đầu óc bọn này chập mạch hết rồi à?

"Đầu tiên, nói cho tôi biết cậu là ai."

Vì đã có người tự nhận là sinh vật ngoài hành tinh và người du hành thời gian, tôi tiếp tục theo.

"Đừng nói cậu là nhà ngoại cảm đấy?"

"Vậy thì tôi không cần phải tự giới thiệu rồi!"

Koizumi nhẹ nhàng cầm lấy ly cà phê.

"Cậu nói không sai - tôi là nhà ngoại cảm. Tôi sở hữu năng lực khác thường."

Tôi yên lặng uống cà phê. Mmm, ngọt quá, đáng lẽ hẳn nên lấy ít đường hơn.

"Tôi không thích chuyển trường vội vàng như vậy, nhưng tình thế thay đổi đột ngột. Tôi không nghĩ rằng đã có hai cô gái tiếp cận Suzumiya Haruhi nhanh đến thế. Chắc hẳn họ đã lặng lẽ theo dõi cô ấy ngay từ trước đó."

Đừng xem Haruhi như là động vật quý hiếm!

Thấy tôi cau mày, Koizumi tiếp tục:

"Bình tĩnh đi. Chúng tôi đang cố gắng hết sức! Chúng tôi không có ý định hãm hại Suzumiya-san, ngược lại, chúng tôi muốn bảo vệ cô ấy khỏi nguy hiểm."

"Chúng ta? Vậy có nghĩa là ngoài cậu ra còn nhiều nhà ngoại cảm khác?"

"À, họ không nhiều như cậu nghĩ đâu. Bởi vì tôi thuộc hạng thấp, tôi không biết nhiều lắm, tôi chỉ biết rằng có khoảng mười người như vậy trên thế giới. Chúng tôi đều chịu sự giám sát của 'Hiệp hội'"

Hay lắm! Bây giờ ta lại có thêm 'Hiệp hội'.

"Tôi không biết 'Hiệp hội' được chia ra bao nhiêu phần, hoặc nó có bao nhiêu thành viên. Mọi thứ dường như đều được các vị cấp cao hơn quản lý."

"...Vậy tổ chức bí mật được gọi là 'Hiệp hội' này làm cái gì?"

Koizumi uống chút cà phê đã nguội bớt.

"Như cậu đoán thôi, 'Hiệp hội' được thành lập ba năm về trước, mục đích chính là giám sát Suzumiya Haruhi...Nói thẳng ra, theo dõi Haruhi là mục tiêu sống còn của nó. Tôi chắc rằng cậu đã hiểu. Tôi không phải là thành viên Hiệp hội duy nhất ở trường, một số đã thâm nhập vào đây sớm hơn; tôi tạm thời chuyển đến đây để hỗ trợ họ."

Tôi chợt nghĩ đến gương mặt của Taniguchi. Cậu ta nói rằng cậu đã học chung với Haruhi từ cấp hai. Có khi nào cậu ấy cũng là nhà ngoại cảm không?

"Cậu đang đùa phải không?"

Koizumi giả vờ như không nghe thấy và nói tiếp.

"Tuy nhiên, tôi không đảm bảo rằng tất cả họ đều về phe của Suzumiya-san."

Tại sao mọi người đều thích Haruhi? Cô ta chỉ là một đứa kì quái, điên khùng, luôn gây rắc rối cho những người xung quanh, chưa kể, cô nàng luôn cho mình là trung tâm. Cô ta có đáng để một cái 'Hiệp hội' bảo vệ không? Mặc dù tôi phải công nhận bề ngoài của Haruhi cũng khá cuốn hút.

"Tôi không rõ có chuyện gì xảy ra ba năm về trước. Tôi chỉ biết rằng, tôi có khả năng đặc biệt vào thời điểm đó. Tôi thực sự sợ hãi. May mắn thay, Hiệp hội đã kết nạp tôi, trước khi tôi tự sát vì nghĩ rằng đầu óc tôi có gì đó không bình thường."

Tôi nghĩ rằng đầu cậu chắc chắn không bình thường từ trước đó rồi.

"Chúng tôi lo sợ về những nguy cơ không thể lường trước được."

Koizumi uống từng ngụm cà phê, rồi nhìn tôi một cách nghiêm túc.

"Cậu nghĩ thế giới này hình thành khi nào?"

"Không phải từ sự kiện Big Bang à?"

"Hiện giờ người ta nói như vậy. Tuy nhiên, với chúng tôi, có một khả năng khác - thế giới này được hình thành ba năm trước."

Tôi nhìn đi nhìn lại gương mặt của Koizumi. Những gì hắn nói thật vô lý.

"Không thể nào! Tôi có thể nhớ rõ ràng những gì xảy ra ba năm trước. Ngoài ra, cả cha mẹ tôi đều còn sống. Tôi vẫn còn ba mũi khâu khi tôi té vào miệng cống lúc còn nhỏ. Và cậu giải thích thế nào khi tôi nhớ như in những sự kiện lịch sử chết tiệt trong sách?"

"Được rồi, vậy sao cậu chắc chắn rằng loài người, kể cả cậu, không được tạo ra với những sự kiện có sẵn trong đầu? Trong trường hợp đó, chúng ta không cần mốc thời gian ba năm trước. Không có bằng chứng nào để bác bỏ rằng thế giới chỉ mới được tạo dựng cách đây năm phút, và mọi sự sống bắt đầu từ đó..."

"..."

"Ví dụ thế này: Não của cậu được gắn vào bằng dây điện, mọi thứ cậu thấy, ngửi và chạm vào đều được truyền bằng những tín hiệu điện qua dây dẫn vào não của cậu, và cậu cũng tin rằng những gì cậu trải qua là thật. Thứ mà cậu gọi 'thế giới thực sự' này lại mỏng manh đến ngạc nhiên."

"Cứ coi như là tôi đồng ý với cậu, thế giới này bắt đầu từ ba năm hay năm phút trước cũng không thành vấn đề. Điều quan trọng là Hiệp hội có liên quan gì đến Haruhi?"

"Người đứng đầu Hiệp hội tin rằng thế giới này là giấc mơ của một người. Chúng tôi, không, cả thế giới này đều chỉ là giấc mơ. Bởi vì nó chỉ là giấc mơ nên đối với người ấy, tạo dựng và biến đổi thế giới đơn giản như trở bàn tay. Và chúng ta đều biết rằng người ấy là ai."

Chắc vì Koizumi nói một cách ẩn dụ nên gương mặt của hắn trở nên người lớn một cách lạ thường.

"Loài người gọi người có thể tạo dựng và phá hủy thế giới theo ý muốn của mình là Thượng đế."

...Này Haruhi! Cậu trở thành Thượng đế rồi đó, trời đất ơi! (Chơi chữ)

"Đó là lí do tại sao Hiệp hội lại cẩn thận như vậy. Nếu Thượng đế không hài lòng với thế giới, cô ấy chỉ cần phá hủy thế giới cũ hoàn toàn và thay thế bằng cái mới. Cũng giống như một đứa trẻ không thích lâu đài cát của mình và quyết định phá nó đi để xây cái khác. Mặc dù tôi thấy rằng thế

giới còn nhiều mối xung đột không giải quyết được, ở đâu đó vẫn còn điều tốt đẹp đáng để thế giới tồn tại. Tôi hỗ trợ Hiệp hội là vì vậy."

"Sao cậu không nói trực tiếp với Haruhi? Nói với cô ta rằng đừng phá hủy thế giới nữa, chắc cô ấy sẽ nghe."

"Dĩ nhiên Haruhi chưa biết điều đó, và cũng không nhận thức được năng lực của mình. Nhiệm vụ của chúng tôi là đảm bảo rằng cô ấy sẽ không bao giờ biết, sống một cuộc sống bình lặng."

Nói xong, Koizumi mỉm cười.

"Hiện nay, cô ấy vẫn chưa hoàn thiện, không thể hoàn toàn điều khiển thế giới theo ý muốn của mình. Dù vậy, chúng ta vẫn có thể thấy vài dấu hiệu."

"Sao cậu biết?"

"Nghĩ đi. Tại sao nhà ngoại cảm như tôi, cũng như những người như Asahina Mikuru và Nagato Yuki xuất hiện? Đó là vì Suzumiya-san ước như vậy."

Nếu có ai ở đây là sinh vật ngoài hành tinh, người du hành thời gian, hay nhà ngoại cảm, thì hãy đến gặp tôi! Lập tức tôi nhớ ra những lời tự giới thiệu của Haruhi vào đầu học kì.

"Vì Suzumiya-san chưa phát hiện ra, cô ấy không thể sử dụng năng lực một cách đầy đủ, chỉ có thể giải phóng nó một cách ngẫu nhiên theo tiềm thức. Nhưng vài tháng qua, Suzumiya-san liên tục giải phóng năng lực của mình vượt khỏi những gì con người có thể hiểu. Như cậu đã biết, kết quả của nó là Asahina Mikuru, Nagato Yuki và tôi tham gia câu lạc bộ."

Vậy tôi là người duy nhất ngoài cuộc à?

"Không hẳn. Đối với chúng tôi, sự hiện diện của cậu là một điều kì bí. Tôi đã kiểm tra lí lịch của cậu, xin cậu bỏ qua cho. Tôi cam đoan rằng, cậu là một người bình thường, không có năng lực đặc biệt."

Tôi nên hiểu nó như là một lời khen, hay là một sự thất vọng đây?

"Tôi cũng không biết, nhưng số phận của thế giới này nằm trong tay cậu. Vì thế, cậu hãy cẩn thận, đừng làm Suzumiya-san cảm thấy thất vọng với thế giới này."

"Cậu nghĩ Haruhi là Thượng đế...", tôi đề nghị, "...sao cậu không bắt cóc cô ấy và mổ xẻ ra để xem não của cô ấy làm từ cái gì? Cậu có thể biết được bí mật của vũ trụ đấy!"

"Có những người cực đoan trong Hiệp hội cũng nghĩ như cậu."

Koizumi gật đầu.

"Nhưng phần đông cho rằng cứ để yên sẽ hay hơn. Hơn nữa, nếu Thượng đế cảm thấy không hài lòng về chuyện này, một tai họa lớn sẽ đổ lên đầu chúng ta. Chúng tôi muốn thế giới cứ như thế này, nên cũng tự nhiên hi vọng Suzumiya-san có thể sống yên ổn. Chúng ta sẽ không còn lại gì một khi thảm họa đó xảy ra..."

"...Vậy chúng ta nên làm gì?"

"Cái đó thì tôi không biết."

"Lỡ như Haruhi đột ngột chết thì sao?"

"Thế giới sẽ bị hủy diệt luôn chẳng? Hoặc đơn giản là Thượng đế hết tồn tại? Hay sẽ có một người thay thế cô ấy? Trước khi điều đó xảy ra, không ai biết cả."

Ly cà phê trở nên nguội lạnh. Tôi không muốn uống nữa nên đặt nó sang một bên.

"Cậu nói rằng cậu có năng lực siêu nhiên?"

"Không chính xác lắm, nhưng cũng không sai."

"Hãy cho tôi thấy năng lực của cậu, rồi tôi sẽ tin. Làm ly cà phê này nóng lên đi."

Koizumi vui vẻ cười. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Koizumi cười thực sự.

"Tôi xin lỗi, tôi không thể làm như vậy. Tôi không thể chủ động điều khiển năng lực của tôi. Trong điều kiện bình thường, tôi không có bất kì năng lực siêu nhân nào cả. Tôi chỉ sử dụng được nó khi có những điều kiện nhất định, nhưng tôi tin rằng cậu sẽ có cơ hội chứng kiến một ngày nào đó."

"Xin lỗi vì đã nói lâu như thế này, bây giờ tôi phải về nhà." - Nói xong, Koizumi cười rồi bỏ đi.

Tôi nhìn Koizumi cho tới khi hắn dần mất khỏi tầm mắt của tôi, rồi tôi nắm lấy ly cà phê của Koizumi.

Đúng như tôi nghĩ, ly cà phê vẫn lạnh.

Khi tôi quay trở lại phòng câu lạc bộ, hình ảnh đập vào mắt tôi là Asahina chỉ với đồ lót trên người.

"..."

Asahina cầm bộ đồ hầu gái, đứng chết trân, nhìn bàn tay đang nắm lấy nắm đấm cửa của tôi. Chị ấy từ từ mở miệng ra như sắp hét lên.

"Em xin lỗi."

Trước khi Asahina kịp hét, tôi nhanh chóng rút chân ra và đóng cửa lại. Nhờ vậy, tôi tránh được tiếng la của chị.

Thật sự, tôi cần phải gõ cửa. Khoan đã, chị ấy phải khóa cửa khi thay đồ chứ!

Ngay khi tôi đang tự hỏi rằng tôi có thể lưu trữ hình ảnh làn da trắng mịn của chị vào ngân hàng trí nhớ dài hạn, một tiếng gõ cửa nhỏ từ phía bên kia cánh cửa, "Em vào đi..."

"Xin lỗi chị."

"Không sao đâu..."

Asahina cúi đầu rồi mở cánh cửa ra, chị đỏ mặt nói.

"Xin lỗi, lúc nào chị cũng làm em thấy những việc xấu hổ..."

Thật ra tôi không để tâm đến chuyện này lắm.

Chị đúng là một cô gái ngoan ngoãn, mặc bộ đồ hầu gái vì Haruhi nói vậy.

Dễ thương hết sức!

Tôi sợ rằng nếu như tôi tiếp tục nhìn Asahina như thế, hình ảnh tôi vừa lưu trong đầu sẽ trở thành hình ảnh bậy bạ. Tôi tập trung mọi lí do để vượt qua những ý nghĩ đen tối đó, nhẹ nhàng ngồi lên ghế của thủ lĩnh và bật máy tính.

Tôi có cảm giác rằng ai đó đang nhìn mình, tôi ngẩng đầu lên và thấy Nagato Yuki. Cô ấy đẩy mắt kính lên rồi quay lại đọc sách. Cử chỉ đó trông khá giống người.

Tôi mở trình duyệt web lên và truy cập vào website của câu lạc bộ, cố gắng chỉnh sửa vài thứ nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Tôi nghĩ rằng chỉnh sửa những thứ này thật lãng phí thời gian nên tôi tắt máy và thở dài. Tôi cũng chán chơi Othello, tôi cần cái gì đó để giết thời gian.

Tôi khoanh tay ngồi, cảm thấy cực kì khó chịu. Đột nhiên, một người nào đó đặt tách trà ấm trước mặt tôi. Tôi nhìn lên. Asahina trong bộ đồ hầu gái đang mỉm cười, tay cầm khay. Chị ấy hoàn toàn giống như một hầu gái rồi.

"Cảm ơn chị."

Tôi vừa được Koizumi mời uống cà phê, nhưng tôi vẫn vui vẻ chấp nhận tách trà này.

Sau đó, Asahina mời Nagato uống, rồi chị ngồi kế bên Nagato, thưởng thức tách trà của mình.

Cuối cùng, Haruhi vẫn không đến phòng câu lạc bộ.

"Sao hôm qua cậu không tới? Không phải cậu định họp nhóm sao?"

Tôi quay lưng và nói chuyện với Haruhi như thường lệ vào giờ chủ nhiệm.

Haruhi nằm dài trên bàn, khó chịu nói:

"Bực quá! Tôi tự họp một mình ngày hôm qua rồi!"

Tôi biết chắc rằng Haruhi đã quay trở lại những nơi cô ấy đã đi hôm thứ Bảy.

"Tôi sợ rằng tôi quên cái gì đó, nên tôi nghĩ quay lại đó lần nữa sẽ chắc ăn hơn."

Tôi nghĩ rằng chỉ có thám tử mới tin rằng tội phạm sẽ trở lại nơi gây án, nhưng tôi đã sai.

"Nóng trời ơi luôn! Khi nào thì trường mới đổi đồng phục đây? Tôi muốn mặc áo tay ngắn!"

(Ghi chú: Ở Nhật thường có đồng phục mùa đông và đồng phục mùa hè.)

Ít nhất tới tháng sáu trường mới đổi, và chỉ còn một tuần nữa là hết tháng năm rồi.

"Suzumiya, chắc là tôi đã nói với cậu rồi, tôi nghĩ cậu nên ngừng tìm kiếm những sự kiện bí ẩn đi, và cố gắng sống một cuộc sống của một nữ sinh cấp ba bình thường."

Cô ấy sẽ ngẩng đầu lên và cau có nhìn tôi...Tôi đã chuẩn bị cho tình huống đó, thế nhưng, Haruhi vẫn nằm dài trên bàn. Cô ấy kiệt sức luôn rồi.

"Sống bình thường là ra sao?"

Haruhi không thích thú gì lắm.

"Đại loại như là kiếm bạn trai tốt. Cậu có thể gặp người ngoài hành tinh khi đang hẹn hò. Một mũi tên trúng hai con chim, hay không?"

Tôi chợt nghĩ đến Asahina với buổi nói chuyện hôm bữa khi đề nghị Haruhi như vậy.

"Ngoài ra, khối đũa đang xếp hàng chờ cậu. Cậu chỉ cần bớt điên một chút, rồi cậu sẽ có bạn trai thôi."

"Hừm, có bạn trai hay không thì đã sao! Cái gọi là tình yêu này chỉ là sự rối loạn tạm thời của trí óc, là tâm bệnh."

Haruhi mệt mỏi nói, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Thực ra, tôi cũng có nghĩ tới chuyện này. Tôi là người năng động, và tôi cũng có nhu cầu riêng. Nhưng tôi không ngu tới nỗi dấy vào đồng rắc rối này chỉ vì một khoảnh khắc rối loạn. Và nếu như tôi quá bận rộn với chuyện hẹn hò, Quân đoàn SOS sẽ ra sao đây? Tôi chỉ mới vừa thành lập nó mà!"

Theo lý thuyết thì nó vẫn chưa được thành lập.

"Vậy sao cậu không lập một câu lạc bộ có nhiều thứ để giải trí? Chắc hẳn nó sẽ thu hút mọi người hơn."

"Không."

Haruhi thẳng thừng từ chối.

"Tôi thành lập Quân đoàn SOS vì tất cả các câu lạc bộ khác đều quá nhàm chán, dù gì thì tôi cũng đã kết nạp một người dễ thương như Asahina và một học sinh chuyển trường kì lạ rồi! Tại sao vẫn chưa có gì xảy ra? Đáng lẽ bây giờ phải có chuyện lạ xảy ra rồi chứ."

Đây là lần đầu tôi thấy Haruhi ủ rũ đến như vậy, nhưng cô ấy vẫn dễ thương. Với một người dễ thương như thế, Haruhi xinh đẹp ngay cả khi không cười, tiếc thật, tôi cứ nghĩ đến nó suốt.

Haruhi ngủ luôn cả bữa học hôm đó. Kì lạ thay, không giáo viên nào để ý...Không, đây chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Đến bây giờ, những chuyện kì lạ bắt đầu xảy ra. Nhưng vì những chuyện kì lạ đó khá nhỏ nhặt, nên cũng chả ai để ý tới nó. Tôi đã nghĩ về nó suốt kể từ giờ truy bài.

Trong lúc tôi đang nói chuyện với Haruhi, đầu óc tôi cứ bận tâm về chuyện khác. Một tờ giấy để trong tủ đựng đồ của tôi.

Tờ giấy ghi rằng: "Sau giờ học khi mọi người về hết, đến phòng 1-5."

Rõ ràng là chữ của con gái.

Chuyện này là sao? Một buổi hội thảo khẩn cấp được triệu tập trong đầu tôi với những ý nghĩ khác nhau.

Ý kiến đầu tiên: "chuyện này đã xảy ra rồi", nhưng chữ viết trên đó khác với chữ trên tờ đánh dấu sách. Nagato, người tự nhận mình là Giao tiếp sống hình dạng giống người làm việc cho sinh vật ngoài hành tinh, có chữ viết đẹp cứ như là đánh máy, khác hẳn chữ viết trên tờ giấy này. Hơn nữa, Nagato cũng sẽ không trực tiếp bỏ giấy vào tủ đồ của tôi.

Ý kiến thứ hai: "có phải Asahina không?" Không, nếu đó là Asahina, chị ấy sẽ không xé một mẩu giấy rồi nguệch ngoạc ghi lên đó. Chị ấy sẽ viết cẩn thận rồi bỏ vào phong bì.

Và lại, lạ hơn nữa địa điểm là lớp học của tôi. "Chẳng lẽ là Haruhi?" - ý kiến thứ ba. Điều này lại càng không thể, vì nếu là cô ấy, cô sẽ lôi tôi đi xềnh xệch tới cầu thang và hỏi tôi trực tiếp.

Với lí do tương tự, tôi loại Koizumi khỏi phương trình. Cuối cùng, ý kiến thứ tư nói rằng: "Đây là thư tình của người lạ?" Đừng bận tâm đây có phải là thư tình hay không, vấn đề là có người cần gặp tôi, và cũng không chắc là con gái.

"Đừng bị lừa! Đây giống là trò đùa của Taniguchi và Kunikuda." - Đây là ý kiến hợp lý nhất. Có thể Taniguchi bày ra trò đùa ngu ngốc này, nhưng cậu ta có thể ghi nhiều hơn.

Tôi đi lang thang trong trường nghĩ về những thứ đó. Sau giờ học, Haruhi nói rằng cô ấy bị bệnh và đi về nhà. Cơ hội tốt!

Tôi quyết định đến phòng câu lạc bộ trước. Chỉ có điên mới tới sớm để chờ một người lạ. Hơn nữa, nếu Taniguchi bất ngờ xuất hiện và nói: "Ồi, cậu còn chờ à? Tớ không ngờ cậu lại bị lừa dễ như vậy. Ngây thơ quá!", chắc chắn tôi sẽ cực kì ê mặt. Đi vòng vòng chơi trước đã, nhìn trộm xem ai trong lớp, rồi mới bước vào sau khi đảm bảo không có ai quanh đó. Đúng, đây là chiến thuật hoàn hảo!

Tôi đến phòng câu lạc bộ. Lần này, tôi nhớ gõ cửa.

"Mời vào."

Khi tôi nghe thấy giọng nói của Asahina, tôi mới dám mở cửa. Có nhìn chị ấy bao nhiêu lần đi chằng nữa, tôi phải công nhận rằng Asahina quá đáng yêu trong bộ đồ hầu gái!

"Em đến muộn nhỉ, Suzumiya-san đâu rồi?"

Có vẻ như chị ấy lại pha trà.

"Cô ta về nhà rồi, trông có vẻ mệt mỏi lắm. Nếu chị muốn trả thù, thì bây giờ là cơ hội đấy."

"Chị sẽ không làm như vậy!"

Chúng tôi ngồi đối diện nhau uống trà. Dường như chúng tôi lại trở về hội những người nhàn rỗi một lần nữa.

"Koizumi chưa tới à?"

"Koizumi-kun tới sớm hơn rồi, nhưng Koizumi-kun nói rằng phải đi làm thêm nên đã về trước."

Việc làm thêm gì nhỉ? Nhưng xét theo tình hình này, tôi có thể tự tin loại Koizumi và Haruhi khỏi danh sách khả nghi những người viết tờ giấy kia.

Vì không có gì để làm, tôi chơi Othello với Asahina. Sau khi thắng liền ba ván, tôi nghỉ chơi và bắt đầu lướt web đọc tin tức; đúng lúc này, Nagato đóng sách lại. Đạo gần đây, chúng tôi xem hành động đó là dấu hiệu cho biết hoạt động của câu lạc bộ đã kết thúc (dù tôi không biết hoạt động đó cụ thể là gì), và chúng tôi dọn dẹp ra về.

"Chị cần phải thay đồ, nên em cứ về trước." - Nghe Asahina nói vậy, tôi chạy nhanh khỏi phòng câu lạc bộ.

Đồng hồ điểm năm giờ ba mươi, tôi đoán rằng không còn ai trong lớp học. Nếu đây là trò lừa đảo của Taniguchi, thì nó cũng về nhà vì phải chờ quá lâu. Dù vậy, tôi vẫn chạy lên hai dãy cầu thang đến lớp, chỉ để đảm bảo hơn.

Tôi thở sâu đi trên dãy hành lang yên tĩnh. Vì mọi cửa sổ của lớp học đều bị cài bản, tôi không thể nhìn xem bên trong có gì, tôi chỉ thấy một màu cam của buổi hoàng hôn hắt vào phòng. Tôi mở cửa phòng 1-5 và ló đầu nhìn vào.

Tôi không ngạc nhiên khi thấy có người trong phòng, nhưng tôi chết đứng khi phát hiện đó là ai. Đứng trước tấm bảng đen là một người tôi không bao giờ nghĩ tới.

"Cậu tới trễ."

Asakura Ryouko mỉm cười.

Cô ấy đẩy nhẹ mái tóc dài óng ả và bước xuống dưới. Cặp đùi trắng dưới chiếc váy ngắn và đôi giày trắng thật sự khiến tôi mất hồn.

Asakura dừng lại giữa lớp, và vẫy tôi vào.

"Vào đi."

Tôi như thể bị hút vào trong đó.

"Vậy ra đó là cậu..."

"Ngạc nhiên không?"

Asakura cười vui vẻ, nửa gương mặt bên phải đỏ lên vì ánh nắng hoàng hôn.

"Cậu tìm tớ à?"

Tôi dự định hỏi với giọng cứng rắn, Asakura khúc khích trả lời.

"Đương nhiên là mình đang tìm cậu, mình có vài điều muốn hỏi."

Asakura quay sang nhìn tôi.

"Cậu có nghe câu nói 'Thà làm một việc còn hơn là không làm để rồi hối hận' chưa? Cậu có nghĩ câu đó có lí không?"

"Tớ không biết ai đã nói, nhưng tớ cho rằng câu nói đó cũng có lí."

"Trong trường hợp nếu cậu cứ để nguyên mọi chuyện, nó sẽ trở nên tệ hơn, và cậu không biết làm sao để cải thiện nó, cậu sẽ làm sao?"

"Cải thiện cái gì? Kinh tế à?"

Asakura không để ý tới câu hỏi của tôi, tiếp tục nói.

"Không phải cậu sẽ quyết định rằng cứ thực hiện đi, rồi nếu có hậu quả gì thì cứ để sau hay sao? Vì sẽ không có gì thay đổi nếu cứ tiếp tục như vậy."

"Hmm, chắc vậy."

"Đó là điều mình muốn nói."

Asakura để hai tay sau lưng, hơi cúi người về phía trước.

"Mọi chuyện vẫn không thay đổi. Và giờ đây, mình buộc phải làm một điều gì đó để mọi chuyện diễn ra suôn sẻ. Đó là lí do tại sao mình quyết định thực hiện chuyện này một mình."

Cậu đang nói cái quái gì thế? Đây là trò đùa à? Tôi nhìn quanh phòng, tự hỏi rằng có phải Taniguchi đang trốn ở đâu đó ở trong tủ hay dưới bàn giáo viên.

"Mình đã phát chán với việc giám sát môi trường không thay đổi này..."

Tôi mãi lo nhìn xung quanh nên không nghe Asakura nói gì.

"Mình phải giết cậu, rồi để xem Suzumiya Haruhi sẽ có phản ứng như thế nào."

Trong tích tắc, bàn tay trái của Asakura lóe lên, một vật kim loại cắt ngang chỗ mà cổ của tôi vừa mới ở đó.

Bàn tay trái của Asakura đã biến thành con dao sắc lẹm.

Tôi may mắn lắm mới né được đòn tấn công đầu tiên. Bây giờ tôi đang nằm dưới đất, tái mặt nhìn Asakura. Nếu tôi bị kẹt ở chỗ này, tôi sẽ không chạy trốn được! Ý nghĩ này chợt thoáng qua trong đầu tôi, và tôi bò như một con châu chấu.

Tại sao Asakura không đuổi theo tôi?

...Khoan đã! Chuyện quái quỷ gì vậy? Tại sao Asakura cố đâm tôi? Asakura vừa nói gì vậy nhỉ? Cô ấy muốn giết tôi? Giết tôi? Nhưng tại sao?

"Đừng đùa nữa!"

Tôi chỉ có thể thốt lên câu nói độc quyền này của tôi.

"Nguy hiểm quá! Ngay cả khi đó là con dao giả, tớ vẫn sợ! Bỏ thứ đó ra!"

Tôi thực sự lúng túng. Nếu có người nào biết chuyện gì đang xảy ra, hãy lại đây giải thích cho tôi!

"Cậu nghĩ mình đang đùa à?" - Asakura vui vẻ nói. Cứ nghĩ đi, một nữ sinh trung học mỉm cười khi đang đe dọa mạng sống của các bạn với con dao trong tay thì thật đáng sợ.

"Hừm."

Asakura đặt nhẹ sống dao lên trên vai.

"Cậu không thích chết à? Cậu không muốn chết? Sự chết của những sinh vật sống chẳng có nghĩa lý gì với mình."

Tôi từ từ đứng dậy. Đây chắc là trò đùa, tôi sợ là vì tôi quan trọng hóa vấn đề. Tôi liên tục tự nhủ mình, bởi vì điều đang diễn ra quá kì lạ. Asakura là một lớp trưởng có trách nhiệm, cô ấy không tán chuyện trong lớp, cũng không mất bình tĩnh khi đối mặt với khó khăn. Tại sao cô ấy lại cầm dao, nói rằng muốn giết tôi?

Con dao đó là con dao thật, nếu tôi không cẩn thận thì đã bị thương rồi.

"Tôi không hiểu cậu đang nói về cái gì. Hết vui rồi! Bỏ con dao đó ra!"

"Mình không thể làm như vậy." - Asakura vẫn nở nụ cười ngây thơ như mọi khi - "Bởi vì mình thực sự muốn cậu chết."

Cô ấy để con dao ngang hông và chạy nhanh đến chỗ tôi. Nhanh quá! Lần này tôi đã chuẩn bị kỹ, vì trước khi Asakura hành động, tôi đã để ý lối thoát ở cửa ra vào - nhưng tôi lại đập đầu vào tường.

????

Lạ thật, cánh cửa đâu rồi? Cả cửa sổ cũng biến đâu mất! Đáng lẽ ở đây phải có cánh cửa, bây giờ, nó chỉ là bức tường xám xịt!

Không thể nào!

"Vô ích thôi."

Giọng Asakura càng ngày gần hơn.

"Mình đã điều khiển được không gian này, nên mọi lối thoát đã bị khóa. Làm việc đó cũng đơn giản, mình chỉ cần can thiệp vào cấu trúc phân tử của tòa nhà này và mình có thể thay đổi nó theo ý muốn của mình. Căn phòng này hoàn toàn kín, không thể ra hay vào."

Tôi quay lại và phát hiện ánh hoàng hôn cũng đã biến mất. Bao bọc cả căn phòng là những bức tường bê tông, chỉ còn lại ngọn đèn lạnh lẽo trên bàn.

Hình bóng của Asakura tiến dần đến tôi.

"Mình khuyên cậu không nên kháng cự; dù sao cậu cũng sẽ chết."

"...Cậu là ai?"

Có nhìn kiểu gì đi nữa thì chỉ có những bức tường xung quanh tôi. Không cửa ra vào, không cửa sổ, không có gì hết! Đầu óc tôi có vấn đề à?

Tôi chạy như điên giữa những cái bàn, cố gắng chạy càng xa khỏi Asakura càng tốt. Asakura tiến thẳng đến tôi, di chuyển bàn ghế khỏi đường đi của mình theo ý muốn. Trong khi đó, đường đi của tôi lúc nào cũng bị chặn lại.

Tôi sợ rằng trò mèo vờn chuột này sẽ sớm kết thúc.

Trong trường hợp đó...

Tôi quyết định liều mạng ném cái ghế vào Asakura. Cái ghế bật ra, văng vào góc phòng. Sao có thể được!?

"Mình đã nói với cậu là vô ích thôi. Mọi thứ trong căn phòng di chuyển theo ý muốn của mình."

Chờ...chờ đã!

Chuyện gì đang xảy ra? Nếu đây không phải là trò đùa, và lần tôi cũng như Asakura không bị điên, thì chuyện gì đang xảy ra?

Tôi phải giết cậu, và xem Suzumiya Haruhi sẽ phản ứng thế nào...

Tại sao lại là Haruhi? Hình như cậu hơi nổi tiếng phải không?

"Đáng lẽ mình phải làm việc này ngay từ đầu."

Tôi chết điếng người khi Asakura nói vậy. Cậu không thể làm như vậy! Đó là gian lận!

Tôi chôn chân xuống đất, không thể di chuyển. Tay tôi đông cứng như tượng sáp - tôi cũng không thể di chuyển ngón tay của mình. Mặt của tôi cúi xuống đất, chỉ có thể nhìn thấy đôi giày của Asakura tiến dần vào tầm mắt của tôi.

"Một khi cậu chết, Suzumiya Haruhi sẽ có vài phản ứng. Điều này có thể tạo ra một vụ nổ dữ liệu khổng lồ, mà nhờ đó, chúng tôi có thể được cứu sống. Đây là cơ hội ngàn năm có một."

Tôi không quan tâm tới điều đó!

"Chết đi."

Tôi có thể cảm thấy Asakura cầm con dao lên. Cô ấy sẽ bắt đầu từ đâu? Động mạch cổ, tim? Nếu tôi biết tôi sẽ chết thế nào, ít nhất tôi cũng được chuẩn bị trước. Hãy để tôi nhắm mắt...Không, tôi không thể làm như thế. C...Cái gì thế!?

Tôi chợt cảm thấy không khí rung lên. Con dao rơi xuống trước mặt tôi.

Ngay lúc này, trần nhà kêu lên dữ dội, tiếp theo, những mảnh vụn rớt xuống. Vài mảnh rơi trúng đầu tôi - đau thật! Chết tiệt! Tôi bị bụi trắng từ những mảnh vỡ bao phủ, nên tôi nghĩ Asakura cũng vậy. Tôi muốn xem Asakura đang ra sao, nhưng tôi không thể di chuyển...không! Tôi có thể di chuyển trở lại rồi!

Tôi ngẩng mặt lên và phát hiện...!

Asakura đứng lặng người. Đứng trước mặt cô ấy là Nagato Yuki, người vừa mới bắt lấy con dao chỉ bằng tay không.

(Tuyệt thật! Cô ấy có thể dùng tay không nắm lấy con dao.)

"Chương trình của cô quá đơn giản." - Nagato nói với giọng vô cảm như mọi khi.

"Khóa dữ liệu ở trần nhà chưa hoàn thiện. Đó là lí do tại sao tôi có thể phát hiện và vào đây được."

"Cô muốn ngăn cản tôi à?" - Asakura bình tĩnh - "Khi tôi giết được người này, Suzumiya Haruhi sẽ phản ứng. Chỉ có như vậy chúng ta mới có thêm dữ liệu."

"Cô có bốn phận là dự phòng cho tôi." - Nagato nói như đọc thần chú - "Không phục tùng là điều bị cấm; cô phải tuân lệnh của tôi."

"Nếu tôi phản đối thì sao?"

"Thì tôi sẽ ngắt kết nối dữ liệu của cô."

"Cô muốn thử không? Tôi có thuận lợi ở đây, vì lớp học này thuộc về sự điều khiển của tôi."

"Đang xử lý ngắt kết nối dữ liệu."

Khi Nagato kết thúc, con dao phát sáng lên. Rồi sau đó, như viên đường bỏ vào trong ly cà phê, con dao từ từ biến thành những tinh thể, tan dần, và rơi xuống đất như bột.

"!!"

Asakura buông con dao ra rồi nhảy về phía sau chừng năm mét. Thấy cảnh này, tôi chợt nhận ra - Nagato và Asakura không phải là người.

Asakura nhẹ nhàng đáp xuống đất, khoảng cách đã được mở rộng.

Không gian này bắt đầu trở nên méo mó - tôi chỉ có thể miêu tả như vậy. Asakura, bàn ghế, trần nhà, tường nhà...tất cả rung lên dữ dội, nhìn chung, nó có vẻ như là kim loại lỏng, dù tôi không nhìn rõ cho lắm.

Từ trong không khí, vài vật thể xuất hiện, trông như những ngọn giáo. Ngay lúc đó, một vụ nổ tinh thể hóa diễn ra trước lòng bàn tay của Nagato.

Tiếp theo, vài vụ nổ tinh thể hóa liên tục xung quanh Nagato, bột càng rơi nhiều xuống đất. Vật thể giống những ngọn giáo mọc ra từ mọi hướng, tấn công chúng tôi nhanh như chớp, và Nagato chống đỡ cũng với tốc độ như vậy.

"Đừng di chuyển."

Nagato né đòn tấn công của Asakura trong khi đang kéo cày của tôi, khiến tôi phải lê lết phía sau cô ấy.

"Oái!"

Một vật thể không xác định bay trên đầu tôi, đập vào cái bảng. Nó vỡ tan thành từng mảnh.

Nagato nhìn lên, và ngay lập tức, nhiều tảng băng mọc từ trần nhà rơi xuống đầu của Asakura. Asakura di chuyển với tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy, để lại rùng băng cắm chặt xuống dưới đất.

"Cô không thể thắng tôi ở trong không gian này." - Asakura bình tĩnh nói. Cô ấy và Nagato đứng đối diện nhau, cách vài mét, trong khi tôi vô vọng quỳ trên sàn nhà, không dám đứng lên.

Nagato hơi mở rộng chân đứng trước mặt tôi, chỉ đến bây giờ tôi mới để ý rằng cô ấy nghiêm túc đến nỗi còn ghi tên mình vào giày dùng trong trường. Sau đó, cô ấy lăm bắm như thể đang đọc thần chú.

```
SELECT serial_code FROM database WHERE code = 'data'ORDER BY aggressive_combat_data HAVING terminate_mode
```

"Mục tiêu Asakura, xác nhận có chống đối. Ngắt kết nối thông tin kết cấu sống của mục tiêu."

Không gian bình thường không còn tồn tại trong lớp. Mọi thứ đã trở thành hình dạng hình học, trông giống hình xoắn hay hình nón. Khung cảnh kì lạ này giống như trong mấy căn nhà kính dị trong công viên, tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng khi nhìn thấy chúng.

"Cô sẽ ngừng hoạt động trước tôi."

Tôi không biết tại sao tôi lại nghe thấy giọng của Asakura ở mọi nơi trong cái ảo ảnh đầy màu sắc này.

Vút, tiếng chém xé gió.

Nagato đá mạnh vào người tôi bằng gót chân.

"Cậu làm..."

Chưa nói hết câu, một ngọn giáo bay ngang mặt tôi và rớt xuống đất.

"Để xem người bảo vệ hẳn được bảo lâu. Xem đây!"

Ngay sau đó, Nagato đứng trước mặt tôi, bị chùng mười hai cây giáo màu nâu đậm xuyên người.

"..."

Nói cách khác, Asakura tấn công Nagato theo mọi hướng cùng một lúc. Nagato có thể làm vài ngọn giáo tan biến, và để ngăn số còn lại đâm vào người tôi, Nagato lấy thân mình ra đỡ. Nhưng tôi không biết điều đó, vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Mắt kính của Nagato rơi xuống đất rồi nảy lên.

"NAGATO!"

"Cậu không nên di chuyển." - Nagato bình tĩnh nói, chỉ vào những ngọn giáo trên ngực và bụng. Máu đổ xuống dưới chân cô ấy.

"Tôi không sao."

Trời, vậy mà không sao?

Nagato rút từng ngọn giáo ra không chút do dự. Ngọn giáo đầy máu lạnh lẻo rơi xuống đất, và lập tức biến thành cái bàn. Vậy đây chính là thứ đã làm nên những ngọn giáo đó!

"Bị thương thế này thì cô không thể ngăn cản tôi được đâu. Đây là đòn kết liễu!"

Phía bên kia của không gian xoắn, Asakura hiện lên mờ mờ ảo ảo. Tôi có thể thấy cô ấy đang mỉm cười, rồi từ từ giơ tay lên - nếu tôi không làm, cả cánh tay của cô ấy phát sáng và dài gấp đôi. Không, không phải chỉ gấp đôi...

"Chết đi!"

Hai cánh tay của Asakura tiếp tục dài ra thêm, trông như những xúc tu, rồi đóng lại từ cả hai phía. Nagato không thể chuyển động, cứ run lên bần bật...Khoảnh khắc tiếp theo, mặt tôi dính đầy máu.

Tay trái của Asakura cào xé bụng của Nagato, trong khi tay phải tấn công vào ngực trái, đâm thẳng ra sau lưng và dừng lại ở tường nhà. Máu văng khắp nơi từ miệng của Nagato xuống chân.

"Kết thúc rồi." - Nagato nói một cách nhẹ nhàng, rồi cầm những cái xúc tu. Không chuyện gì xảy ra.

"Cái gì kết thúc?" - Asakura nói với giọng của một người chiến thắng - "Ý của cô là ba năm sống của người?"

"Không" - Một người bị thương nghiêm trọng lại có thể nói như chưa có gì xảy ra - "Bắt đầu ngắt kết nối dữ liệu."

Ngay lập tức, mọi thứ trong lớp học trở nên sáng chói, rồi tan dần, cái bàn kê bên tôi trở thành cát, rơi xuống đất.

"Làm sao có thể..."

Cát tinh thể rơi xuống không ngừng, đến lượt Asakura choáng váng.

"Cô thực sự quá xuất sắc."

Những ngọn giáo trong người Nagato cũng biến thành cát.

"Tôi cũng mất chút thời gian để xâm nhập vào chương trình. Nhưng lúc này, mọi chuyện sẽ chấm dứt."

"...Cô đã đặt nhân tố phá hủy xung quanh đây trước khi tôi xâm nhập nơi này phải không? Không có gì ngạc nhiên khi cô lại có vẻ yếu như vậy. Đó là bởi vì cô đã sử dụng dữ liệu tấn công trước..." - Asakura nói một cách chán nản khi hai cánh tay bắt đầu bị tinh thể hóa.

"Chà, tiếc thật, cuối cùng thì tôi vẫn chỉ là đồ dự phòng. Tôi nghĩ rằng đây là cơ hội để thoát ra khỏi sự bế tắc này."

Asakura trở về hình dạng một nữ sinh bình thường và vui vẻ nhìn tôi.

"Mình đã thua. Thật tuyệt là cậu vẫn còn sống. Nhưng cậu nên cẩn thận, Thể Hợp nhất Thông tin Nhận thức không thống nhất như cậu nghĩ, vẫn có một số bất đồng quan điểm và một số trở nên cực đoan như mình. Và ai biết được, ngay cả những người điều khiển Nagato cũng có thể thay đổi suy nghĩ và bắt đầu tấn công cậu."

Cô ấy bây giờ đã bị bao bọc bởi lớp vật chất tinh thể sáng lóa.

"Trước khi điều đó xảy ra, mình chúc cậu và Suzumiya-san những điều may mắn. Vĩnh biệt."

Nói xong, Asakura chợt tan biến thành những đồng cát nhỏ. Và rồi, những đồng cát đó từ từ nhỏ lại dần rồi hoàn toàn biến mất.

Dưới cơn mưa tinh thể, một nữ sinh từng được biết đến là Asakura Ryouko tan biến hoàn toàn khỏi ngôi trường này.

Đột nhiên một tiếng động sau lưng tôi. Tôi nhanh chóng nhận ra Nagato đổ gục xuống sàn.

"Nagato, cố lên! Mình sẽ gọi cứu thương!"

"Không cần đâu."

Nagato nhìn lên trần nhà.

"Những tổn thương vật lý không có nghĩa lý gì với tôi. Chuyện cần ưu tiên bây giờ là phục hồi khu vực không gian này trở về trạng thái ban đầu của nó."

Những tinh thể cát ngừng rơi xuống.

"Loại bỏ vật chất không thuần khiết, tái tạo lớp học."

Khi Nagato nói xong, phòng học 1-5 quen thuộc hiện ra trước mặt chúng tôi. Nó giống như một đoạn băng được tua lại: mọi thứ quay trở về như lúc trước.

Tấm bảng, bàn giáo viên, những cái bàn và ghế còn lại đều hình thành trở thành từ cát, trở về hình thái ban đầu như tôi thấy lúc mới vào đây. Tôi không biết rằng tôi đang nghĩ gì trong đầu. Nếu không tận mắt chứng kiến, có lẽ tôi đã nghĩ đây là hiệu ứng đồ họa máy tính.

Cửa sổ mọc từ bốn bức tường, với những tấm kính mờ mờ nguyên vẹn; ánh hoàng hôn xuất hiện bên ngoài, nhuộm đỏ cả căn phòng. Tôi cố

nhìn vào học bàn của tôi, và mọi thứ vẫn ở nguyên chỗ của nó, mọi vết máu trên mặt tôi cũng biến mất. Thật tuyệt vời. Đây chỉ có thể là phép thuật!

"Cậu thật sự không sao chứ?"

Tôi quỳ xuống kể bên Nagato. Tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ phải chịu rất nhiều vết thương từ những ngọn giáo, nhưng bây giờ chúng không còn nữa.

"Vì quá trình năng lượng được chuyển hóa thành hoạt động dữ liệu, tôi chỉ cần đảo ngược những mối liên kết bề mặt một chút."

"Để mình đỡ cậu đứng dậy."

Thật ngạc nhiên, Nagato không ngần ngại đón lấy tay tôi, và ngay khi cô ấy vừa đứng dậy...

"A!"

Cô ấy đột ngột thở ra.

"Tôi quên tái tạo lại cặp mắt kính mới rồi."

"...Thực ra mình nghĩ cậu không mang kính dễ thương hơn. Tôi cũng không phải mấy đứa "cuồng kính"."

"Cuồng kính?"

"Không có gì đâu, đừng để ý!"

"Vậ à..."

Đây không phải là lúc nói chuyện phiếm. Ngay cả khi tôi có ý định vô tình bỏ mặc Nagato, đáng lẽ tôi phải chạy ra khỏi lớp càng nhanh càng tốt.

"Yo!"

Cửa phòng đột ngột mở ra.

"Tôi quên~tôi bỏ quên đồ~"

Chết tiệt, người vừa vào lớp vừa rên rỉ bài hát ngu ngốc đó là thằng Taniguchi.

Chắc hẳn thằng Taniguchi nghĩ rằng không còn ai trong phòng học. Thế nên khi hắn thấy chúng tôi, hắn đã shock đến mức đứng chết dí, miệng há hốc.

Lúc đó, tôi đang đỡ Nagato dậy, nhưng nếu bạn chỉ thấy lúc đó thôi, bạn sẽ nghĩ rằng tôi đang từ từ đặt cô ấy nằm xuống.

"Tớ xin lỗi. Các bạn cứ tự nhiên" - Taniguchi nói với giọng nghiêm túc mà tôi chưa bao giờ nghe hắn nói, rồi chạy thẳng ra khỏi lớp học. Tôi còn không kịp chạy theo.

"Một người thú vị." - Nagato nói.

Tôi thở một cái thật dài.

"Chúng ta nên làm gì đây?"

"Tôi sẽ giải quyết vấn đề đó." - Nagato nói khi đang nằm trên người tôi. "Điều khiển dữ liệu là chuyên môn của tôi, tôi sẽ để mọi người nghĩ rằng Asakura Ryouko mới chuyển trường."

Thì ra là thế!

Đây không phải là lúc nghĩ những chuyện vớ vẩn khi tôi vừa mới chứng kiến một sự kiện khó tin đến như vậy. Đây cũng không phải là vấn đề tôi có tin điều Nagato nói hôm trước hay không, tôi không dám thừa nhận rằng tôi một phần bị thuyết phục. Nhưng những gì đã xảy ra khiến tôi nhận ra vấn đề nghiêm trọng như thế nào. Tôi nghĩ rằng mình sắp chết!

Nếu Nagato không xuất hiện từ trần nhà, tôi đã bị Asakura giết. Hình ảnh căn phòng bị biến dạng, cánh tay của Asakura và Nagato đánh bại Asakura khắc sâu vào tâm trí tôi.

Nagato làm việc này để khiến tôi tin cô ấy là sinh vật ngoài hành tinh?

Theo cách nào đó, tôi đã người trong cuộc trong sự kiện bí ẩn rồi hay sao? Như tôi nói lúc đầu, tôi chỉ muốn là một người ngoài cuộc, vô tình bị cuốn vào những sự kiện đó, một nhân vật phụ thứ thiệt. Nhưng với tình hình này, tôi đã trở thành nhân vật chính! Đúng thế, tôi từng mơ ước mình là một nhân vật trong câu chuyện có sinh vật ngoài hành tinh, nhưng khi tôi thực sự được như mơ ước, nó khác hẳn với suy nghĩ của tôi.

Thật tình, tôi cảm thấy hơi bất an.

Điều mà tôi thực sự muốn là kiểu nhân vật vui vẻ giúp đỡ, đưa ra lời khuyên khi người khác gặp tình huống khó khăn. Tôi không muốn mạng sống của mình lúc nào cũng trong tầm ngắm của bạn học chung lớp! Tôi luôn có nguyên tắc khi nó đụng chạm tới mạng sống của tôi.

Đầu óc tôi đi lang thang không mục đích trong khi tôi đang ngồi trong căn phòng màu cam. Tôi hoàn toàn quên rằng Nagato vẫn nằm trên người tôi.

T...Tất cả chuyện này là sao? Tôi đang nghĩ gì vậy? Tôi không để ý rằng Nagato đã hồi phục và nhìn chăm chăm vào tôi từ nãy đến giờ.

Ngày hôm sau, Asakura Ryouko biến mất khỏi lớp học.

Điều này thì cũng dễ hiểu thôi, nhưng chỉ có tôi nghĩ như thế.

"Hmm, thầy đoán rằng công việc của cha Asakura có vấn đề gì đó, nên em ấy mới chuyển trường đột ngột như vậy. Nói đúng ra, mọi giáo viên đều

bất ngờ khi nghe thấy tin này, bởi vì Asakura đã bay sang nước khác từ hôm qua rồi."

Khi thầy Okabe thông báo câu chuyện được dựng lên này, hầu hết đám con gái hoang mang, "Cái gì?", "Tại sao?", trong khi những đứa con trai cứ bàn luận về chuyện này, ngay cả thầy Okabe cũng tỏ vẻ bàng hoàng. Tôi không bất ngờ khi đứa con gái sau lưng tôi cũng không thể ngồi yên trước sự kiện đó.

Bốp! Cô ấy đâm vào đầu tôi.

"Kyon, đây CHẮC CHẮN là sự kiện bí ẩn." - Mắt Haruhi sáng rực rỡ như thể tìm ra được chân lý.

Tôi nên làm gì? Nói sự thật?

Sự thật là Asakura được tạo bởi Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức, Nagato cũng là cộng sự của cô ấy, nhưng vì vài lí do nào đó, mối quan hệ của họ đổ vỡ, và cuối cùng, Asakura buộc phải giết tôi. Nguyên nhân tôi bị dính vào chuyện này là do cậu. Tuy nhiên, Asakura bị biến thành một đồng cát rồi biến mất.

Thôi nào! Tôi sẽ bị chế nhạo đến chết nếu tôi nói như vậy, và tôi cũng không muốn nói điều đó. Tôi sẽ giả vờ mọi chuyện xảy ra hôm qua như là một ảo ảnh và cứ để nó yên.

"Đầu tiên, một học sinh bí ẩn chuyển vào trường, rồi một nữ sinh rời khỏi trường. Đây chắc chắn là điều đáng ngờ!"

Tôi nên ca ngợi bản năng xuất sắc này không?

"Có lẽ cha của Asakura chuyển chỗ làm?"

"Tôi không chấp nhận lí do vớ vẩn đó."

"Tin hay không tùy cậu, nhưng đó là lí do đầu tiên người ta chuyển trường."

"Nhưng cậu không thấy lạ à? Họ chỉ có một ngày để nhận thông báo chuyển chỗ làm rồi phải đi ngay. Cha cô ấy làm việc kiểu gì vậy kìa?"

"Chắc cha của Asakura không nói với cô ấy trước..."

"Không thể nào. Chuyện này cần phải điều tra thêm nữa."

Tôi định nói rằng chuyển chỗ làm chỉ là một cái cớ, thực tế họ đã đào thoát trong đêm, để lại khoản nợ khổng lồ, nhưng tôi quyết định không nói thế, bởi vì người biết lí do thực sự là tôi.

"Là một thành viên của Quân đoàn SOS, tôi không thể để một sự kiện bí ẩn như vậy nằm ngoài vòng kiểm soát."

Dừng lại đi!

Sau những chuyện đã xảy ra hôm qua, tôi đã thay đổi hoàn toàn. Nếu tôi vẫn giữ ý kiến cho rằng những thứ khác thường vẫn chưa hề xảy ra, tôi buộc phải lựa chọn: tôi đang bị ảo giác, hoặc đầu óc tôi có vấn đề, hay tôi đã có một giấc mơ dài.

Ngoài ra, tôi cũng không thể thừa nhận thế giới này là có thật.

Trời ơi! Đối mặt với bước ngoặt trong cuộc đời là hơi sớm đối với người chỉ vừa bước sang tuổi mười lăm!

Tại sao một học sinh năm nhất như tôi phải giải quyết câu hỏi mang tính chất triết học như thế giới này có tồn tại hay không? Đây không phải là những thứ tôi nên suy nghĩ. Xin đừng gây cho tôi thêm rắc rối nào nữa, bởi vì bây giờ, tôi đã có khối chuyện rắc rối phải giải quyết rồi!

NỖI SẦU MUỘN CỦA SUZUMIYA

HARUHI

Nagaru Tanigawa
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hôm nay, tôi nhận được một bức thư trong tủ đồ như hôm qua. Sao dạo này người ta hay gửi thư vào tủ đồ quá nhỉ?

Tuy nhiên, lần này tôi có cảm giác khác. Đây không phải là lá thư nặc danh. Trên mặt sau của tấm phong bì tao nhã đó có ghi rõ tên. Nếu tôi nhìn không lầm, tôi dám chắc tên người nào được viết trên đó.

Asahina Mikuru.

Tôi lập tức để lá thư vào túi áo khoác, rồi chạy đến phòng thay đồ để xem. Trên mảnh giấy với những biểu tượng mặt cười khắp nơi có ghi những lời sau.

Chị sẽ chờ em trong phòng câu lạc bộ vào giờ nghỉ trưa.

Mikuru-chan. Sau sự kiện ngày hôm qua, mọi suy nghĩ của tôi về cuộc sống, về thế giới và về hiện tại lộn nhào ba trăm sáu mươi độ như một vận động viên thể dục dụng cụ.

Tôi không bao giờ muốn những tình huống nguy hiểm đến tính mạng như thế xảy ra lần nữa.

Nhưng tôi không thể không đi. Dù gì thì lần này chính Asahina mời tôi! Dù tôi không có bằng chứng để khẳng định bức thư này là của Asahina, tôi chưa bao giờ nghi ngờ tính xác thực của nó, bởi vì chị ấy có vẻ là người

không thích mời thẳng trực tiếp. Ngoài ra, hình ảnh chị giữ chặt cây bút, xúc động viết trên mẫu giấy nhỏ dễ thương rất hợp với chị. Nếu giờ hẹn là giữa trưa, Nagato sẽ có mặt tại phòng câu lạc bộ, và trong trường hợp có chuyện gì xảy ra, tôi đoán cô ấy sẽ cứu tôi.

Đừng gọi tôi là đồ hèn. Dù sao thì tôi chỉ là một học sinh trung học.

Sau tiết thứ tư, tôi bị vây quanh bởi Taniguchi - liếc nhìn tôi với ánh mắt nói nên lời, Kunikida - cố gắng mời tôi ăn trưa chung và Haruhi - cố lôi kéo tôi đến phòng giáo viên để điều tra sự thật về căn hộ của Asakura. Tôi không ăn trưa, đi thẳng đến phòng câu lạc bộ.

Đây chỉ mới là tháng năm, nhưng mặt trời đã chiếu ánh nắng như mùa hè. Mặt trời giống như một lò lửa khác, vui vẻ tỏa năng lượng xuống trái đất. Khi mùa hè đến, Nhật Bản như một phòng tắm hơi tự nhiên. Tôi có thể cảm thấy mồ hôi chảy thấm vào đồ lót chỉ sau vài bước chân.

Ba phút sau, tôi đến phòng câu lạc bộ. Đầu tiên, tôi gõ cửa.

"Mời vào."

Không nghi ngờ gì nữa, đó là giọng của Asahina. Được rồi, giờ tôi có thể vào một cách thoải mái!

Khi tôi vào, Nagato không có ở đó, và Asahina còn làm tôi bất ngờ hơn nữa.

Trước mặt tôi là một cô gái tóc dài đứng dựa vào cửa sổ nhìn xuống sân trường. Chị mặc một chiếc áo blouse trắng và váy ngắn màu đen, trong khi chân thì mang đôi giày dành cho khách của trường.

Khi chị thấy tôi, chị vui vẻ bước lại và nắm tay tôi.

"Kyon-kun...cũng lâu rồi."

Chị ấy không phải là Asahina, nhưng rất rất giống, giống đến nỗi người ta có thể dễ dàng nhầm lẫn. Thật lòng, ngay cả tôi cũng nghĩ chị ấy là Asahina.

Đây không phải là Asahina. Asahina mà tôi biết không cao thế này, gương mặt cũng chưa phát triển đầy đủ, chưa kể ngực của chị cũng không thể lớn như thế chỉ sau một đêm. Tôi có thể chắc rằng người đang đứng trước mặt tôi, mỉm cười trong khi nắm tay tôi khoảng hơn hai mươi tuổi, tạo cho tôi một cảm giác hoàn toàn khác hẳn với nữ sinh như Asahina. Nhưng tại sao chị ấy lại giống Asahina đến thế?

"Xin lỗi..."

Tôi chợt nghĩ ra một lí do.

"Chị có phải là...chị của Asahina không?"

Chị ấy ngạc nhiên đôi chút, rồi mỉm cười, nháy mắt, hai vai run lên. Ngay cả kiểu cười cũng giống nhau nữa.

"Hihi, là chị nè!" - Chị ấy nói.

"Chị là Asahina Mikuru. Chị đến từ tương lai xa hơn...Chị luôn muốn gặp em."

Chắc chắn lúc đó trông tôi rất ngớ ngẩn. Thật ra, tôi có thể dễ dàng chấp nhận Asahina là người từ tương lai đến. Tôi nhận thấy rằng Asahina khi lớn lên đẹp đến như thế nào. Hơn nữa, chị cũng cao hơn, khiến chị càng trở nên gợi cảm.

"Em vẫn chưa tin chị à?"

Asahina nói một cách nghịch ngợm trong bộ đồ giống một thư kí.

"Chị sẽ cho em xem bằng chứng!"

Chị nhanh chóng cởi nút áo blouse. Khi chị mở nút thứ hai, chị để lộ ngực của mình, khiến tôi chết đứng.

"Em nhìn thấy vết bớt hình sao không? Không phải là dán lên đâu! Em muốn sờ thử chứ?"

Có một vết bớt trên ngực trái của chị, một chỗ nổi bật lồi cuộn trên nước da trắng, lan tỏa sự quyến rũ.

"Bây giờ em tin chưa?"

Tôi nên nói thế nào đây? Tôi còn không nhớ tôi thấy vết bớt này từ hồi nào. Dù tôi bị ép nhìn chị lúc chị mặc đồ cô gái thỏ con, tôi không tập trung chú ý đến chỗ này. Trong khi tôi đang suy nghĩ, Asahina hình dáng người lớn hấp dẫn nói.

"Lạ thật. Nếu em không nói với chị rằng chị có vết bớt này, chị cũng không để ý nữa."

Asahina bối rối lắc đầu, rồi sau đó, chị như phát hiện ra điều gì đó, mắt mở to và mặt đỏ bừng bừng.

"Á..không, chị chỉ...Đ...Đúng rồi! Chúng ta vẫn chưa...Chị nên làm sao đây?"

Asahina đặt tay lên đầu và lắc đầu nguầy nguậy, nút cổ áo vẫn chưa cài lại.

"Chị nhầm lẫn rồi...C..Chị xin lỗi! Quên những gì chị nói đi!"

Nói dễ hơn làm. À, chị có thể cài lại nút áo không? Em không biết tôi nên nhìn vào đâu nữa!

"Được rồi, em tin chị. Bây giờ, em có thể tin bất cứ điều gì."

"Xin lỗi?"

"À không có gì, vợ vẫn ấy mà."

Asahina-không-rõ-bao-nhiêu-tuổi vẫn nắm chặt đầu mình khi nhận ra tôi đang nhìn vào đầu, và nhanh chóng cài nút lại. Sau khi ngồi lại nghiêm chỉnh, chị ho một cái rồi nói.

"Em có tin chị đến từ tương lai đến mặt phẳng thời gian này không?"

"Đương nhiên. Hmm, trong trường hợp đó, có nghĩa là có hai Asahina trong thế giới này?"

"Đúng rồi, chị trong quá khứ...bây giờ, chị đang ăn trưa với bạn trong lớp."

"Asahina đó có biết chị ở đây không?"

"Không, Asahina đó là quá khứ của chị."

Ra thế.

"Chị phải cầu xin cấp trên để chị trở về thời điểm này bởi vì chị có điều cần nói với em. À, chị cũng đã nhờ Nagato-san để chúng ta một mình rồi."

Nếu đó là Nagato, tôi đoán cô ấy cũng sẽ không bất ngờ khi gặp Asahina.

"...Chị có biết Nagato-san thực sự là ai không?"

"Chị xin lỗi, đó là thông tin mật. À, chị nhớ rằng chị không nói như thế lâu lắm rồi."

"Em mới nghe chị nói vài ngày trước."

"Cũng đúng." - Asahina vừa gõ đầu mình vừa lè lưỡi ra. Đây đúng là việc mà Asahina sẽ làm.

Thế nhưng trông chị lại nghiêm túc ngay lập tức.

"Chị không thể ở lại đây lâu, nên chị sẽ nói ngắn gọn."

Chị muốn nói gì thì cứ nói đi!

"Em có biết truyện Bạch Tuyết không?"

Tôi nhìn Asahina. Mắt chị hơi ướt.

"À, vâng..."

"Dù bất cứ điều gì làm em lo lắng, chị hi vọng rằng em sẽ luôn nhớ đến câu chuyện này."

"Ý của chị là truyện có bảy chú lùn, mù phù thủy và táo tẩm độc phải không?"

"Ừ, truyện Bạch Tuyết."

"Hôm qua em mới trải qua vài chuyện suýt mất mạng."

"Không...việc này còn nghiêm trọng hơn nữa. Chị không thể nói chi tiết, nhưng tất cả những gì chị có thể nói là Suzumiya Haruhi luôn ở bên cạnh em."

Haruhi? Luôn bên cạnh em? Ý của chị là cả em lẫn Haruhi đều bị vướng vào rắc rối? Khi nào? Ở đâu?

"...Có lẽ Suzumiya không nghĩ nó gây sẽ rắc rối...nhưng với em và mọi người xung quanh, đây là cả một vấn đề đấy."

"Chị không thể nói chi tiết hơn được sao?"

"Chị xin lỗi, chị chỉ có thể đưa em gợi ý. Đó là tất cả những gì chị có thể làm."

Asahina hồi lỗi đến nỗi chị ấy gần như bật khóc. Đúng rồi, đây là biểu hiện mà Asahina thường làm.

"Truyện Bạch Tuyết phải không?"

"Phải."

"Em sẽ ghi nhớ."

Sau khi thấy tôi gật đầu, Asahina nói rằng chị chỉ còn chút ít thời gian ở đây, nên chị lưu luyến đi vòng vòng khắp phòng, vuốt ve bộ đồ hầu gái treo trên giá quần áo đầy trân trọng.

"Lúc trước chị hay mặc bộ này. Bây giờ chắc chị không dám mặc nó nữa."

"Dù gì thì bây giờ chị giống như đang cosplay rồi."

"Hihi, chị phải mặc giống như giáo viên vì chị không thể vào đây với đồng phục của chị."

Một số người được sinh ra để mặc đồ cosplay.

"Tiện thể cho em hỏi, Haruhi còn bắt chị mặc gì nữa?"

"Chị không nói đâu, xấu hổ lắm. Dù gì thì em cũng biết sớm thôi mà, phải không?"

Asahina bước đến trước mặt tôi. Tôi thấy mắt chị hơi ướm ướm, và mặt của chị ửng đỏ.

"Chị đi đây!"

Asahina nhìn tôi, muốn tiếp tục nhưng lại quyết định dừng bước. Thấy chị run lên và có vẻ muốn một thứ gì đó, có lẽ tôi nên hôn chị. Ngay khi tôi định ôm chị, chị lùi lại.

Asahina quay lưng và nói:

"Cuối cùng, chị có một yêu cầu. Đừng đến quá gần chị."

Chị ấy thở dài.

Asahina chạy nhanh ra khỏi cửa, tôi hét lớn: "Em có một câu hỏi cho chị!"

Asahina dừng lại.

"Asahina, chị bao nhiêu tuổi rồi?"

Asahina quay lại, sửa lại tóc rồi nở một nụ cười quyến rũ: "Thông tin mật~"

Cánh cửa đóng lại. Tôi cố đuổi theo chị thì cũng không làm được gì.

Oa, tôi không nghĩ rằng Asahina lại hấp dẫn như thế khi chị ấy lớn lên. Rồi tôi chợt nhớ lại điều chị ấy nói: "Kyon-kun...cũng lâu rồi." Điều đó chỉ mang một ý nghĩa: Asahina không gặp tôi trong thời gian dài.

"Vậy cũng có lí."

Asahina đến từ tương lai chắc hẳn trở về tương-lai-không-xa, rồi sống vài năm ở đó, trước khi gặp lại tôi ở thời điểm này một lần nữa.

Bao lâu nhỉ? Từ hình dáng của chị, tôi có thể nói rằng khoảng năm năm...hay ba năm không biết chừng! Con gái thay đổi rất nhiều khi tốt nghiệp phổ thông. Chị họ của tôi cũng như thế. Khi chị ấy học trung học, chị lúc nào cũng là một nữ sinh trầm lặng, không ai để ý đến. Rồi khi chị

vào đại học, chị lột xác từ một con sâu xấu xí thành con bướm xinh đẹp. Bây giờ tôi càng bị lẫn lộn với tuổi thật của Asahina; tôi không nghĩ chị mười bảy tuổi!

Trời, đối quá, tôi nghĩ tôi nên trở về lớp học.

"..."

Ngay lúc đó, Nagato bước vào với gương mặt lạnh lùng thường thấy, nhưng hôm nay cô ấy không đeo mắt kính.

"Này, cậu có thấy ai trông giống Asahina đi ngang qua không?" - Tôi nửa nói nửa đùa.

"Tôi đã thấy Asahina Mikuru từ mặt phẳng thời gian khác sáng nay rồi."

Nagato lặng lẽ ngồi xuống, đặt quyển sách lên bàn rồi mở ra.

"Cô ấy không còn ở đây và đã di chuyển sang khung thời gian khác."

"Cậu có thể du hành thời gian không? Với thứ gọi là Thế Dữ liệu ấy?"

"Tôi không thể. Nhưng di chuyển qua thời gian không khó như người ta nghĩ, chỉ là do con người chưa nắm bắt được nguyên tắc của nó. Thời gian như vũ trụ, di chuyển qua nó rất dễ dàng."

"Cậu nói cho mình biết được không?"

"Đây là khái niệm không thể truyền đạt đầy đủ bằng lời nói, nên cậu sẽ không hiểu ngay cả khi tôi giải thích cho cậu."

"Thật vậy à?"

"Thật."

"Mình nghĩ mình đang bị lạc giữa đồng hồ độn này rồi."

"Ừ, cậu đang bị lạc."

Chả có lí do gì phải cố gắng nói chuyện với một nhân vật cứ trơ như gỗ, nên tôi quyết định trở lại lớp. Có thể tôi sẽ kịp ăn trưa chẳng?

"Nagato-san, cảm ơn vì hôm qua."

Nagato chuyển động đôi chút.

"Không cần phải cảm ơn tôi. Hành động của Asakura Ryouko do tôi chịu trách nhiệm; tôi đã không cẩn thận giám sát cô ta."

Tóc của cô ấy rung nhẹ.

Cô ấy đang cố gắng xin lỗi tôi sao?

"Cậu không mang mắt kính dễ thương hơn nhiều lắm."

Nagato không trả lời.

Tôi muốn chạy nhanh về lớp để ăn trưa, nhưng Haruhi đã chờ tôi ngoài cửa lớp, và kế hoạch ăn trưa tan như bong bóng xà phòng. Đây là định mệnh chẳng? Có lẽ tôi đã tiến đến điểm mà tôi có thể nhìn thấu quá báo mà giờ tôi phải trả.

Haruhi dường như mất hết kiên nhẫn và hét với giọng khó chịu.

"Cậu chạy đi đâu vậy? Tôi nghĩ cậu quay về sớm hơn, nên tôi vẫn chưa ăn gì hết!"

Cô ấy có vẻ như không nổi điên, mà cứ như những đứa con gái bĩu môi để che giấu sự xấu hổ của mình.

Haruhi để miếng đệm cổ tay lên tay tôi, rồi kéo tôi đi đến dây cầu thang tối.

Trời ơi đói quá!

"Tôi vừa mới hỏi thầy Okabe trong phòng giáo viên. Các thầy chỉ biết rằng Asakura chuyển đi sáng nay. Sáng sớm, một người tự nhận là cha của Asakura gọi đến, nói rằng họ phải dời đi vì có chuyện khẩn cấp. Và cậu biết họ tới đâu không? Canada! Sao có thể như thế được? Thật đáng ngờ!"

"Ồ, vậy à?"

"Sau đó, tôi nói rằng tôi là bạn thân của Asakura và muốn hỏi làm sao để liên lạc với Asakura ở Canada."

Cho xin, cậu ít khi nói chuyện với Asakura khi cô ấy vẫn còn ở đây.

"Và cậu biết giáo viên nói gì không? Họ nói rằng không biết. Thông thường nếu người ta muốn chuyển đi, họ thường để lại thông tin để liên lạc. Có chuyện gì đó vui vẻ đang diễn ra đây."

"Không có đâu."

"Nên tôi hỏi địa chỉ nhà cũ của Asakura Ryouko trước khi dời đi. Tôi muốn đến đó xem sau giờ học. Có thể chúng ta sẽ tìm được gì đó."

Cô ta sẽ không bao giờ nghe những gì người khác nói như mọi khi.

Quên đi, tôi sẽ không ngăn cản cô ấy đâu. Cuối cùng, người đang lãng phí thời gian chính là Haruhi, không phải tôi.

"Cậu phải theo chung luôn."

"Tại sao!?"

Haruhi hít một hơi dài, rồi như một con rồng sắp phun lửa, cô ấy hét với âm thanh mà cả trường có thể nghe thấy.

"BỒI VÌ CẬU LÀ THÀNH VIÊN CỦA QUÂN ĐOÀN SOS."

Tôi quyết định chịu thua, và nghe theo lời của Haruhi. Tôi đến phòng câu lạc bộ để nói với Nagato rằng cả tôi lẫn Haruhi đều không có hoạt động câu lạc bộ nào trong hôm nay. Tôi có nhờ Nagato nhắn lại với Koizumi và Asahina khi hai người đó đến, nhưng tôi không chắc rằng sinh vật ngoài hành tinh ít nói này có làm mọi chuyện phức tạp hơn không, nên để an toàn, tôi lấy bút lông ghi lên mặt sau tờ rơi của Quân đoàn SOS rồi dán lên cửa.

"Hôm nay Quân đoàn SOS không hoạt động. - Haruhi"

Mặc kệ Koizumi, ít nhất Asahina có thể mặc bộ đồ hầu gái cho lần sau.

Nhờ mấy vụ này, chuồng tiết năm reo lên trước khi tôi có thể ăn chút gì đó. Vậy là tôi phải chờ giờ nghỉ tiếp theo mới ăn được.

Nếu nói rằng tôi chưa bao giờ muốn đi dạo vai kề vai cùng một cô gái như trong những bộ phim ăn khách, thì đó là lời nói dối. Nhưng ngay cả khi giấc mơ này nay đã trở thành hiện thực, tôi chả sung sướng chút nào. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

"Cậu vừa nói gì vậy?"

Haruhi bước những vài chân dài bên trái tôi, tay cầm một mảnh giấy. Tôi tự động hỏi.

"Có vấn đề gì à?"

"Không, không có gì."

Chúng tôi xuống dưới đồi, theo đường ray xe lửa, đi xa hơn một chút sẽ gặp nhà ga Koyouen.

Tôi nghĩ rằng mình đang hướng đến nhà của Nagato, và rồi sau đó, chúng tôi dừng chân ngay trước khu căn hộ quen thuộc.

"Hình như Asakura từng sống ở phòng 505."

"Thảo nào."

""Thảo nào' là thảo nào?"

"Không, quên đi. À, cậu định vào bằng gì? Thấy chưa, cổng ngoài còn khóa nữa mà."

Tôi chỉ lên bảng phím số điện tử và nói.

"Cậu cần phải gõ đúng mật khẩu thì cổng mới mở ra. Cậu biết chưa?"

"Không cần, chỉ cần trường kì kháng chiến là nhất định thắng lợi."

Cậu định chờ cái gì? Ngay sau khi tôi tự hỏi phải mất bao lâu mới mở được cánh cổng, một phụ nữ trung niên mở cánh cổng từ bên trong, có vẻ đang ra ngoài mua vài thứ. Bác ấy nhìn chúng tôi rồi bước ra ngoài. Haruhi nhanh chóng bước vào bên trong trước khi cánh cổng đóng lại.

Trông có vẻ không được khôn ngoan cho lắm.

"Nhanh lên nào!"

Tôi bị kéo đi như thế qua cánh cổng, rồi vào thang máy ở tầng trệt. Đó là phản xạ tự nhiên khi đứng yên nhìn bảng số tầng lúc lên thang máy...

"Asakura..."

Nhưng Haruhi dường như không để ý tới những phép xã giao thông thường.

"...Cô ta có rất nhiều điểm đáng nghi ngờ. Hình như cô ta còn không học cấp hai ở đây."

Đương nhiên.

"Tôi đã làm vài cuộc điều tra và biết rằng cô ta chuyển đến trường cấp ba Phương Bắc từ thành phố khác. Thật khả nghi! Trường Phương Bắc không phải là một trường nổi tiếng, vậy thì cô ta tốn công tốn sức qua đây học làm gì?"

"Chả biết."

"Nhà cô ta không ở gần trường, vả lại, những căn hộ này phải mua bằng tiền mặt chứ không cho thuê. Giá chắc chắn sẽ mắc khủng khiếp. Chẳng lẽ cô ta đi học bằng xe lửa mỗi ngày sao?"

"Tôi đã nói rằng tôi không biết."

"Có vẻ như chúng ta cần phải tìm hiểu Asakura đã bắt đầu sống ở đây khi nào."

Thang máy dừng ở tầng năm. Chúng tôi lặng lẽ đứng nhìn phòng số 505. Bảng tên nhà đã bị gỡ bỏ, có nghĩa đây là căn hộ trống. Haruhi xoay nắm đấm cửa, và đúng như dự đoán, nó đã bị khóa từ trước rồi.

Haruhi khoanh tay, tự hỏi cách nào để có thể vào bên trong để điều tra, tôi phải cố gắng lắm mới không phải ngáp dài trước tình cảnh này. Thật sự lãng phí thời gian.

"Tìm tiếp tân đi."

"Tôi không nghĩ ông ấy sẽ đưa cho mình chìa khóa đâu."

"Không, tôi đang định hỏi rằng Asakura bắt đầu ở đây khi nào."

"Quên đi, về nhà thôi! Có biết đi nữa thì chúng ta làm được gì nào?"

"Không."

Chúng tôi xuống tầng trệt và đến chỗ quầy tiếp tân ở cửa ra vào. Trông có vẻ như không ai ở đằng sau tấm thủy tinh, nhưng khi chúng tôi ấn vào chiếc còi, một ông già tóc bạc từ từ xuất hiện.

Haruhi hỏi ông lão xối xả như đang dội bom trước khi ông ấy nói được bất cứ điều gì.

"Xin lỗi, cháu là bạn của Asakura. Bạn ấy đột nhiên chuyển đi nơi khác mà quên để lại địa chỉ, và cháu không biết làm sao để liên lạc được. Bác có thể nói cho cháu biết bạn ấy chuyển đi đâu không? Và sẵn tiện cho cháu hỏi Asakura bắt đầu ở đây khi nào vậy?"

Tôi thực sự bị bất ngờ với cái cách ăn nói lịch sự, bình thường của Haruhi. Ông lão hình như bị lảng tai, vì ông cứ lặp đi lặp lại "Cái gì?", "Nhắc lại đi." và cứ như thế. Dù vậy, Haruhi vẫn có thể biết rằng ông lão rất bất ngờ khi Asakura chuyển đi. (Bác không thấy người của công ty vận chuyển đến đây, nhưng mọi vật dụng trong nhà đều biến mất. Bây giờ nghĩ lại còn thấy đáng sợ). Và Haruhi cũng biết rằng Asakura đến đây vài năm về trước (Bác nhớ rằng hôm đó cháu gái ấy còn đưa bác một hộp kẹo!) Đồng thời, chúng tôi biết rằng có vẻ căn hộ này được trả tiền một lần bằng tiền mặt thay vì trả góp (Bác đoán rằng họ rất giàu có) Tuyệt! Cứ kiểu này thì cậu có thể trở thành thám tử đấy!

Ông lão có vẻ cảm thấy hài lòng khi có thể nói chuyện với một cô bé dễ thương như Haruhi.

"Giờ nghĩ lại, dù bác thường xuyên gặp Asakura, nhưng bác không nhớ là đã gặp cha mẹ của Asakura bao giờ chưa."

"Bác nhớ tên của cô bé là Ryouko. Đó đúng là một cái tên phù hợp cho con gái."

"Tiếc thật, cô bé vẫn chưa chào tạm biệt bác...Phải rồi, cháu cũng dễ thương đấy."

Khi ông lão bắt đầu nói những chuyện tào lao, Haruhi biết rằng cô ấy không thể lấy thêm thông tin gì nữa, rồi quyết định chào ông lão rồi nói: "Cảm ơn bác rất nhiều."

Cô ấy hồi thúc tôi rời khỏi đây. Tôi đã muốn ra khỏi đây lâu rồi, nên không cần phải hồi thúc như vậy.

"Này cháu, cô bé đi chung với cháu sẽ trở thành một người phụ nữ xinh đẹp, đừng để tuột khỏi tầm tay nhé!"

Ông lão đang nói lảm nhảm. Haruhi đã nghe hết điều đó, và tôi lo lắng không biết cô ấy sẽ phản ứng ra sao. Thế nhưng Haruhi cứ bước đi tiếp, còn tôi vẫn im lặng. Mới bước ra khỏi cổng vài bước, chúng tôi bắt gặp Nagato đang mang cặp và vài cái túi nhựa từ siêu thị về. Nagato thường xuyên ngồi đọc sách cho đến khi trường đóng cổng, và nếu Nagato có mặt ở đây, thì có nghĩa là cô ấy rời khỏi trường ngay sau tôi.

"A! Cậu cũng ở đây phải không? Thật trùng hợp!"

Nagato gật đầu. Thôi nào, đây đâu phải là trùng hợp đâu?

"Cậu có nghe gì về Asakura không?"

Nagato lắc đầu.

"Được rồi. Nếu cậu nghe bất cứ tin gì về Asakura, nhớ báo cho tôi."

Nagato gật đầu.

Tôi để ý thấy trong túi nhựa có rau quả và đồ hộp. Tôi chợt nghĩ rằng thì ra cô ấy cũng có thể ăn!

"Mắt kính của cậu đâu rồi?"

Nagato không trực tiếp trả lời câu hỏi, lặng lẽ nhìn tôi. Tôi hơi chợt dạ khi bị nhìn như thế, trong khi đó, Haruhi không mong đợi câu trả lời, chỉ nhún vai và bước đi không quay đầu lại. Tôi vẫy tay chào tạm biệt Nagato.

Khi tôi đi ngang qua, Nagato thì thầm: "Cẩn thận đấy."

Cẩn thận cái gì mới được? Tôi quay sang định hỏi, thì Nagato đã vào chung cư rồi.

Tôi theo sau Haruhi chừng hai, ba bước, bước đi vô định dọc đường ray xe lửa. Cứ tiếp tục đi thế này thì chúng tôi ngày càng rời xa nhà nên tôi hỏi rằng chúng tôi đang đi đâu.

"Không nơi nào cụ thể." - Cô ấy đáp lại.

Tôi nhìn vào sau gáy của Haruhi và nói: "Vậy tôi về được chưa?"

Ngay lúc đó, Haruhi dừng lại, trông cô ấy như sắp ngã về phía trước. Rồi Haruhi nhìn tôi với vẻ mặt trắng bệch như Nagato.

"Cậu có bao giờ có cảm giác rằng mình chỉ là một con sên nhỏ trên trái đất này không?"

Cô ấy tiếp tục: "Tôi đã từng như vậy, và tôi sẽ không bao giờ quên."

Haruhi đứng bên phía đường ray bên kia và bắt đầu nói.

"Khi tôi học lớp sáu, tôi cùng gia đình đi xem trận đấu bóng chày. Tôi không thích bóng chày cho lắm, nhưng khi đã đến đó, tôi thật sự bị sốc, vì chỗ nào cũng đều có người cả. Những người phía khán đài đối diện trông

nhỏ như những hạt gạo. Tôi nghĩ rằng cả nước đều đã tập trung về đây, nên tôi hỏi cha tôi rằng sân vận động này hiện nay đang có bao nhiêu người. Cha tôi trả lời rằng vì hôm đó sân kín chỗ, nên có khoảng chừng năm mươi ngàn người..."

"Sau trận đấu, những con đường tràn ngập người. Tôi cảm thấy choáng váng khi thấy cảnh này. Có quá nhiều người, nhưng họ chỉ là một phần nhỏ. Tôi học địa lý và biết rằng dân số Nhật Bản chừng một trăm triệu. Tôi về nhà, làm một phép tính, và thấy rằng năm mươi ngàn người chỉ là một phần hai ngàn dân số Nhật Bản. Tôi lại bị choáng váng lần nữa. Tôi chỉ là một phần nhỏ trong số người ở sân vận động, và số người ở sân vận động chỉ bằng một phần hai mươi dân số cả nước."

"Trước đây, tôi luôn nghĩ rằng mình rất đặc biệt. Tôi hạnh phúc với gia đình mình, và tôi có cảm giác tôi đang học chung với những người thú vị nhất thế giới. Nhưng từ lúc ấy trở đi, tôi nhận ra mọi thứ không như vậy. Những điều vui vẻ nhất mà tôi trải qua trong trường lại trở nên quá bình thường. Nếu tính trên cả nước, việc này không có gì đặc biệt cả. Khi tôi phát hiện ra điều đó, cả thế giới quanh tôi mất cả sức sống. Tôi đánh răng và đi ngủ, sau đó thức dậy và ăn sáng. Cậu có thể nhìn thấy điều đó mọi nơi."

"Tôi thấy cực kì nhàm chán khi tôi nhận ra đây đều là một phần cuộc sống bình thường mà ai cũng có. Vì trên thế giới này rất nhiều người, nên tôi tin rằng chắc hẳn phải có một người nào đó thật đặc biệt, thật thú vị. Nhưng tại sao người đó không phải là tôi?"

"Trước khi tôi tốt nghiệp tiểu học, tôi đã nghĩ về những chuyện ấy. Cho nên khi tôi vào trường cấp hai, tôi quyết định tự thay đổi mình. Tôi muốn cho cả thế giới biết rằng tôi không phải là một đứa con gái chỉ biết ngồi chờ đợi. Tôi tin tôi đã cố gắng hết sức, nhưng mọi thứ không phải lúc nào cũng như mong muốn. Tôi bây giờ đã là một học sinh trung học, và vẫn mong chờ một sự thay đổi."

(Ghi chú: Nhật theo hệ thống giáo dục 6-3-3, sáu năm cấp một, ba năm cấp hai, ba năm cấp ba.)

Haruhi nói không ngừng nghỉ như thể đang trong một cuộc hội thảo. Sau khi nói xong, cô ấy có vẻ hối hận, đau khổ nhìn lên bầu trời. Một chiếc xe lửa chạy nhanh qua chúng tôi. Nhờ tiếng ồn đó, tôi có thêm thời gian suy nghĩ có nên tiếp tục hỏi, hay tìm mấy thứ liên quan tới triết học để làm Haruhi hài lòng.

Tôi nhìn phía sau chiếc xe lửa cùng với âm thanh Hiệu ứng Doppler của nó và nói: "Vậy à?"

(Ghi chú: Hiệu ứng Doppler là hiện tượng sóng bị thay đổi tần số và biên độ khi nguồn phát sóng chuyển động tương đối với người quan sát.)

Tôi cảm thấy mình thật tệ khi chỉ đáp lại đơn giản như thế.

Haruhi lấy tay giữ tóc mình lại và nói: "Đi thôi!"

Sau đó, cô ấy lại quay lưng đi về. Dù tôi có thể về nhà nhanh hơn nếu tôi đi chung đường với Haruhi, nhưng có vẻ như Haruhi muốn nói rằng: "Đừng đi theo tôi!", nên tôi ở yên đó, nhìn Haruhi bước đi cho đến khi cô ấy biến mất sau đường chân trời.

Nãy giờ tôi làm cái quái gì vậy?

Khi tôi về nhà, Koizumi đang đợi tôi trước cổng.

"Chào."

Nụ cười của hắn có vẻ giả tạo, như đang cố gắng chào một người bạn cũ. Hắn đang mặc đồng phục, tay xách cặp, chắc mới vừa từ trường về.

"Tôi muốn giữ lời hứa của mình. Đó là lí do tại sao tôi đứng chờ ở đây. Tôi không ngờ cậu lại về sớm vậy!"

Koizumi tiếp tục với nụ cười lúc nào cũng nở trên môi.

"Cậu bớt chút thời gian được không? Tôi muốn cậu đến chỗ này."

"Có liên quan đến Suzumiya không?"

"Việc này có liên quan đến Suzumiya-san."

Tôi mở cửa và để cặp ngay đó. Sau khi nói với em gái tôi rằng tôi sẽ về trễ, tôi quay trở lại với Koizumi.

Vài phút sau, chúng tôi đã đi khỏi.

Koizumi gọi taxi rồi đi dọc về phía đông con đường chính. Koizumi nói với tài xế đến một thành phố lớn. Đi bằng xe lửa thì rẻ hơn, nhưng vì Koizumi trả tiền, nên tôi không quan tâm lắm.

"Được rồi, cậu muốn giữ lời hứa gì?"

"Không phải cậu nói rằng cậu muốn xem bằng chứng về năng lực siêu nhiên của tôi sao? Bây giờ là cơ hội, tôi muốn cậu đến là vì thế."

"Vậy có nhất thiết phải đi xa vậy không?"

"Có. Tôi chỉ có thể dùng năng lực của mình dưới điều kiện và địa điểm thích hợp. Nơi chúng ta đến hội tụ đủ những điều đó."

"Cậu vẫn tin Haruhi là Thượng đế à?"

Koizumi liếc nhìn tôi.

"Cậu có nghe đến Học thuyết Loài người chưa?"

"Chưa bao giờ."

Koizumi thở dài rồi mỉm cười.

"Về cơ bản, đó là thuyết cho rằng chúng ta đúng là đang tồn tại vì một lẽ đơn giản, chúng ta tồn tại."

Tôi không hiểu.

"Vũ trụ tồn tại đơn giản vì có chúng ta quan sát nó. Nói cách khác, những thể sống có trí khôn như loài người biết rằng vũ trụ tồn tại qua việc quan sát vũ trụ và phát hiện những quy luật vật lý. Nếu loài người không tiến hóa đến mức độ như hiện nay, thì sẽ không có sự quan sát, nhận xét đó, và họ sẽ không bao giờ nhận thức được sự tồn tại của vũ trụ."

"Điều này có nghĩa rằng đối với một người chưa tiến hóa đầy đủ, vũ trụ có tồn tại hay không không có gì khác biệt. Sự tồn tại của vũ trụ được chấp nhận rộng rãi là vì loài người đã tiến hóa đầy đủ. Đây là cách nghĩ từ quan điểm của con người."

"Suy nghĩ gì mà kì lạ! Ý của tôi là vũ trụ vẫn tồn tại dù con người có xuất hiện hay không."

"Cậu nói đúng. Đó là lí do tại sao Học thuyết Loài người không hoàn toàn là khoa học, chỉ là một cách nghĩ triết học thôi. Tuy nhiên, có vài điều thú vị từ thuyết ấy."

Xe taxi dừng đèn đỏ. Tài xế chỉ nhìn thẳng phía trước, và không bao giờ để ý đến chuyện của chúng tôi.

"Tại sao vũ trụ này lại thích hợp để cho con người sinh sống? Một thay đổi nhỏ trong hằng số trọng lực có nghĩa rằng đó là một vũ trụ khác hoàn toàn với vũ trụ của chúng ta. Những quy luật khác như hằng số Planck hoặc tỉ số khối lượng nguyên tử, phân tử dường như được tạo ra một cách chính xác để con người có thể sống trong vũ trụ này. Cậu không thấy điều hay rất tuyệt vời hay sao?"

Tôi cảm thấy khó chịu vì Koizumi nói cứ như những cuốn sách hoa mỹ được phân phát bởi những nhóm tôn giáo mới thành lập mà nguyên tắc của những nhóm này dựa trên những lý thuyết khoa học.

"Bình tĩnh nào! Tôi không tin Thượng đế quyền năng hay Đấng Tạo hóa đã tạo ra con người. Rất nhiều chiến hữu của tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng có một điều làm chúng tôi lo lắng."

Lo lắng cái gì?

"Điều chúng tôi đang làm. Chúng tôi không giống những thằng hề đang trồng chuối ở bên bờ vực thẳm sao?"

Chắc hẳn gương mặt của tôi lúc này rất kì lạ, nếu không thì Koizumi đã không cười sặc sụa như thế.

"Tôi đùa thôi!"

"Tôi không biết này giờ cậu đang nói về cái gì."

Tôi rất muốn nói rằng: Tôi không có thời gian để làm mấy chuyện vớ vẩn này với cậu. Cậu buông tha tôi được không? Bác tài ơi, bác quay lại được không? Nếu được, tôi thích lựa chọn sau hơn.

"Tôi chỉ lấy Học thuyết Loài người ra làm so sánh thôi. Chúng tôi vẫn chưa chạm vào vật thể Suzumiya-san."

Lạ thật! Tại sao cậu, Nagato và Asahina đều mê mẩn Haruhi vậy?

Tôi không thích những gì Koizumi đang nói, nhưng tôi nhớ là tôi đã nghe điều này rồi.

"Cô ấy có khả năng biến giấc mơ thành hiện thực."

Cậu kết luận vậy à?

"Tôi không thể không xác nhận điều đó, bởi vì hiện nay cả thế giới đang hướng theo ước muốn của Suzumiya."

Sao lại có thể như thế được?

"Suzumiya-san luôn tin rằng có sinh vật ngoài hành tinh, đó là lí do tại sao Nagato Yuki xuất hiện. Tương tự, cô ấy muốn gặp người du hành thời gian, thế là Asahina Mikuru cũng xuất hiện theo. Và tôi gặp được cô ấy cũng vì lí do đó."

"Sao cậu biết?"

"Ba năm về trước..."

Lại ba năm trước! Tôi chán nghe vụ này lắm rồi!

"Một ngày, tôi chợt nhận ra tôi sở hữu một năng lực đặc biệt, và vì lí do nào đó, tôi hoàn toàn hiểu cách sử dụng năng lực này. Ngay lúc ấy, tôi phát hiện những người khác cũng giống tôi, năng lực trong người họ tỉnh giấc và những năng lực này chính là do Suzumiya Haruhi ban cho. Tôi không thể đi sâu vào chi tiết, những gì tôi có thể nói là tôi biết những thứ này trong khi không thể giải thích được chúng."

"Được rồi, ngay cả khi cậu có năng lực như thế, tôi vẫn không tin rằng Haruhi lại đặc biệt như vậy."

"Tôi cũng giống như cậu. Một nữ sinh bình thường có khả năng thay đổi thế giới - xin lỗi, tạo nên thế giới thì đúng hơn. Điều đáng sợ là bây giờ cô ấy cảm thấy thế giới này quá nhàm chán."

"Sao lại sợ?"

"Không phải tôi nói từ trước rồi sao? Nếu cô ấy tạo nên thế giới theo ý muốn của mình, thì cô ấy cũng có thể làm thế giới này biến mất không sót

lại chút dấu vết và tạo dựng một thế giới khác theo ý mình. Nói nôm na là thế giới này sẽ tận thế. Chúng tôi không chắc là giả thuyết này có đúng không; ai biết được rằng thế giới chúng ta tin là độc nhất vô nhị đó không được tái tạo bao nhiêu lần trước đó rồi."

Tôi đã lạm dụng từ "không thể tin được" quá nhiều đến nỗi bây giờ tôi cần một từ đồng nghĩa khác thay thế.

"Trong trường hợp đó, sao cậu không nói thẳng với Haruhi rằng cậu là ai? Để cho cô ta biết nhà ngoại cảm thực sự hiện diện. Nếu cô ta biết, chắc cô ta sẽ vui lắm đây. Có thể lúc đó thế giới này sẽ không bị tiêu diệt nữa!"

"Rồi nó sẽ trở thành một vấn đề lớn hơn. Nếu Suzumiya-san tin rằng sự hiện diện của nhà ngoại cảm là bình thường, thì cả thế giới này cũng sẽ trở nên như thế. Mọi định luật vật lý sẽ bị đảo lộn: Hằng số Planck, Định luật hai Nhiệt động học, và tất cả vũ trụ sẽ trở nên hỗn loạn."

"Có những thứ tôi không hiểu" - Tôi nói tiếp - "Tôi nhớ cậu có nói rằng vì Haruhi muốn gặp sinh vật ngoài hành tinh, người du hành thời gian và nhà ngoại cảm nên cậu, Nagato với Asahina mới xuất hiện trước mặt cô ấy phải không?"

"Vâng."

"Nếu điều đó là sự thật, vậy tại sao Haruhi vẫn chưa phát hiện ra? Ngược lại, chỉ có tôi và cậu biết sự thật. Điều này không lạ à?"

"Cậu thấy nó mâu thuẫn sao? Thực tế không hẳn vậy; sự mâu thuẫn thực sự nằm sâu thẳm trong trái tim của Suzumiya-san."

Cậu không thể nói sao cho tôi dễ hiểu được ư?

"Nói cách khác, cô ấy có hi vọng sinh vật ngoài hành tinh, người du hành vũ trụ và nhà ngoại cảm tồn tại. Tuy nhiên, những giác quan thông

thường của cô ấy lại nói rằng những thứ đó không có thật, và điều này tạo nên sự bất ổn trong nhận thức. Dù cô ấy là người lập dị trong hành động và lời nói, suy nghĩ của Suzumiya vẫn không khác gì với người bình thường. Sự hăng hái của cô ấy bắt đầu nguội dần vài tháng gần đây, và chúng tôi hài lòng khi thấy cô ấy ổn định như vậy, nhưng dạo gần đây, một cơn bão bắt đầu xuất hiện."

"Tại sao vậy?"

"Đó là do cậu."

Koizumi nhướn môi lên.

"Nếu cậu không gợi ý cho Suzumiya-san những ý tưởng hài hước, thì bây giờ chúng tôi vẫn đang bí mật giám sát cô ấy."

"Tôi đã làm gì!?"

"Chính cậu là người khuyến khích cô ấy thành lập câu lạc bộ kì lạ đó. Tất cả là vì cuộc nói chuyện của cậu với Suzumiya-san, nên cô ấy mới có ý tưởng thành lập câu lạc bộ để tập hợp tất cả những nhân vật bí ẩn. Vì thế cậu phải chịu trách nhiệm về việc này. Vì cậu mà ba nhóm lo lắng cho Suzumiya Haruhi nhất bây giờ phải tập hợp lại với nhau."

"...Đây là lời buộc tội không công bằng!" - Tôi tự bào chữa nhưng không thuyết phục mấy.

Koizumi mỉm cười rồi tiếp tục: "Nhưng đây không phải là lí do duy nhất."

Hắn nói được bao nhiêu đó thì ngừng lại. Trong lúc tôi đang định nói một điều gì đó, bác tài đột ngột: "Đến nơi rồi."

Chiếc xe dừng lại và cửa xe mở ra. Tôi hòa vào đám đông cùng với Koizumi. Tôi không ngạc nhiên lắm khi thấy chiếc xe taxi vụt đi khỏi mà không lấy tiền xe.

Nếu ai ở vùng này muốn đi mua sắm, thì đây chính là nơi họ cần. Đây là khu trung tâm, cũng là nơi giao nhau của những tuyến đường điện ngầm, cũng có những khu thương mại và những công trình kiến trúc phức tạp. Ánh hoàng hôn chiếu sáng con đường nhộn nhịp với một màu sắc rực rỡ. Khi đèn giao thông chuyển sang màu xanh, con đường trở thành một biển người chỉ trong chốc lát. Chúng tôi bị lạc mất nhau một lúc bởi đợt sóng này sau khi xuống vỉa hè.

"Đây là thứ cậu muốn cho tôi xem à?"

Koizumi chậm chậm bước trên vạch ngựa vằn, nhìn thẳng và nói: "Bây giờ cậu thay đổi ý định vẫn còn kịp đấy!"

"Dù gì tôi cũng đã tới đây rồi, cứ nhanh chóng đi vào vấn đề chính."

Koizumi chột nấp lấy tay tôi. Này, cậu nghĩ mình đang làm gì vậy hả!? Quái thật!

"Xin lỗi, cậu có thể nhắm mắt một lúc được không? Không lâu đâu."

Tôi nhảy sang bên né một chiếc xe sắp đâm vào tôi. Ngọn đèn xanh bắt đầu chớp tắt liên tục.

Được rồi! Tôi miễn cưỡng nhắm mắt lại. Tôi vẫn nghe thấy bước chân trên đường, động cơ xe gào rú, những câu chuyện phiếm không bao giờ chấm dứt, và mọi thứ tiếng ồn khác.

Tôi bước lên phía trước một bước, hai bước, rồi ba bước dưới sự chỉ dẫn của Koizumi, và tôi dừng lại.

"Cậu có thể mở mắt ra."

Tôi từ từ mở mắt.

Cả không gian mang một màu xám xịt.

Trời rất tối. Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Tôi không còn thấy những tia mặt trời chói sáng nữa, thay vào đó những đám mây xám ảm đạm. Đó có phải là mây không? Đường chân trời kéo dài vô tận theo mọi hướng. Thứ duy nhất giúp nơi này không hoàn toàn chìm vào bóng tối chính là ánh sáng chớp tắt yếu ớt thể chỗ mặt trời.

Không có người.

Koizumi và tôi đang đứng giữa ngã tư, và đám đông lúc này đã tan biến không còn dấu vết. Trong màn đêm sâu thẳm thẳm này, chỉ còn đèn giao thông là vẫn hoạt động, những không có bất cứ xe cộ nào trên đường. Có cảm tưởng như Trái đất cũng đã ngừng quay.

"Bây giờ chúng ta đang ở trong khe hở của đường đứt gãy không gian; đây là Không gian Cô lập, là nơi hoàn toàn biệt lập với thế giới bên ngoài chúng ta đang sống."

Giọng của Koizumi trở nên đặc biệt rõ ràng trong không gian tĩnh lặng này.

"Trung tâm của giao lộ này nằm ngay "bức tường" của Không gian Cô lập. Nhìn đi, giống như vậy đó."

Koizumi dang rộng tay và dừng lại ở giữa không trung như thể có gì đang chặn lại. Tôi thử làm như thế, và có cảm giác mình đang chạm vào rau quả đông lạnh. Tôi đẩy thẳng vào bức tường co giãn vô hình, nhưng tôi không thể đẩy được quá mười centimet.

"Không gian Cô lập này có bán kính chừng năm cây số. Thường thì ta không thể vào không gian này bằng những phương tiện vật lý. Một trong những năng lực của tôi là vào những không gian kiểu thế này."

Những cửa hàng xung quanh đều tối đen, chỉ một vài ngọn đèn đường le lói yếu ớt.

"Đây là đâu?"

Không, câu hỏi nên là: "Đây là không gian nào?"

"Tôi sẽ giải thích sau." - Koizumi nói.

"Tôi không biết chi tiết, nhưng đây là không gian không xa với chúng ta...Cứ hiểu thế này: một đường đứt gãy không gian vừa xuất hiện đằng kia, và chúng ta vào được bằng khe hở. Ngay lúc này, thế giới bên ngoài vẫn đang tiếp diễn . Một người bình thường gần như không thể vô tình rơi vào đây."

Chúng tôi băng qua đường. Koizumi đi theo hướng mà hắn đã định sẵn.

"Cứ tưởng tượng một không gian lõm như cái chén, có hình dạng như quả trứng, và đây là phần phía trong."

Chúng tôi bước vào một khu tòa nhà cao tầng, nhưng không có ai ở đây, ngay cả một hạt bụi nhỏ cũng không có.

"Những Không gian Cô lập xảy ra ngẫu nhiên. Cứ vài ngày là nó thỉnh thoảng xuất hiện, nhưng có khi cả vài tháng mới xuất hiện một lần. Có một điều chắc chắn..."

Chúng tôi đi lên cầu thang dù bên trong khá tối. Nếu tôi không đi theo Koizumi thì tôi đã trượt ngã rồi.

"Khi nào tinh thần của Suzumiya-san trong tình trạng không ổn định, không gian này sẽ xuất hiện."

Chúng tôi đến sân thượng của tòa nhà.

"Một khi Không gian Cô lập xuất hiện, tôi sẽ cảm nhận được nó, và các bạn bè của tôi cũng thế. Làm sao chúng tôi có thể cảm nhận được? Thú thật, chúng tôi cũng không hiểu tại sao. Trong mọi trường hợp, chúng tôi chỉ biết thời gian và địa điểm xảy ra Không gian Cô lập, và cách nào để thâm nhập vào. Tôi không thể diễn tả những cảm giác này bằng lời nói được."

Tôi nắm lấy hàng rào trên sân thượng và nhìn lên bầu trời. Không có chút gió.

"Cậu dẫn tôi đi xem cái này à? Ở đây làm gì có ai!"

"Không, thứ cậu cần xem diễn ra sau việc này. Sắp bắt đầu rồi."

Đừng đùa nữa! Thế nhưng Koizumi không để ý đến thái độ của tôi.

"Khả năng của tôi chỉ đơn thuần là phát hiện Không gian Cô lập và xâm nhập vào nó. Thật ra, tôi còn có thể phát hiện tình trạng tinh thần của Suzumiya-san. Không gian này như là chỗ bị thương từ những biến động trong tâm trí và cảm xúc của Suzumiya-san, và tôi là thứ thuốc chữa lành những chỗ bị thương này."

"Cậu so sánh khó hiểu quá."

"Ai cũng nói vậy. Dù gì thì cậu cũng tuyệt vời lắm! Cậu không sợ chết khiếp khi nhìn thấy hết những thứ này."

Ngay lúc này, hình ảnh Asakura tan biến không còn chút dấu vết và phiên bản người lớn của Asahina chột thoáng qua đầu tôi: Tôi đã có quá

nhiều kinh nghiệm về những chuyện đại loại như thế rồi.

Koizumi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ngoài xa.

"Hình như nó đã bắt đầu. Cậu quay lại nhìn phía sau."

Tôi thấy nó.

Đứng giữa những tòa nhà cao tầng đằng xa là một người khổng lồ tỏa sáng màu xanh dương.

Cái đầu của nó không thôi cũng đã cao hơn tòa nhà ba mươi tầng. Cái bóng mờ mờ màu xanh ấy mang một thứ nguyên liệu gì đó giúp nó phát sáng. Tôi không thể nhìn rõ hình dạng của nó vì trời quá tối, trừ mắt và miệng. Mặt của nó cũng không có nét gì đặc biệt.

Cái quái gì thế?

Người khổng lồ giơ tay lên và đập xuống như đang cầm chiếc rìu.

Tòa nhà bên cạnh bị chẻ làm đôi, rồi bê tông, ống nước và những mảnh vụn rơi xuống đình tai như một cảnh phim quay chậm.

"Chúng tôi tin rằng đây là biểu hiện cho cơn nóng giận trong người Suzumiya-san. Mỗi lần những mâu thuẫn bên trong cô ấy đạt đỉnh điểm, thứ khổng lồ này sẽ xuất hiện và phá hủy mọi thứ xung quanh để giải tỏa căng thẳng, nhưng chúng tôi không thể để nó thoát ra ngoài thế giới thực, nếu không, nó sẽ gây nên thảm họa kinh hoàng. Đây là lí do tại sao Không gian Cô lập được tạo nên, là để nó có thể trút giận bên trong này. Cậu hiểu không?"

Mỗi lần người khổng lồ giơ tay lên là những tòa nhà sẽ bị chẻ làm đôi và sụp đổ hoàn toàn. Thứ khổng lồ này cứ tiến lên phía trước, đập lên đồng

đổ vỡ. Tôi có thể nghe tiếng những tòa nhà sụp đổ, nhưng thật ngạc nhiên, tôi không nghe thấy bước chân của người khổng lồ.

"Theo những quy luật vật lý, một người khổng lồ như nó không thể đứng dậy vì khối lượng quá lớn. Nhưng nó vẫn có thể di chuyển trong môi trường không trọng lực. Dù phá hủy một tòa nhà sẽ làm thay đổi cấu trúc phân tử, những luật lệ này không có tác dụng với nó. Ngay cả quân đội cũng không thể ngăn cản."

"Vậy chúng ta cứ để nó như vậy à?"

"Không, đây là lí do chúng tôi tồn tại. Nhìn kìa."

Koizumi chỉ vào tên khổng lồ. Tôi thấy vài đốm sáng màu đỏ sáng lấp lánh bay xung quanh. Những đốm sáng ấy đối với tên khổng lồ chẳng khác gì hạt vừng. Tổng cộng họ có năm người, họ bay rất nhanh nên tôi không thể nhìn thấy họ. Những chấm đỏ quay xung quanh người khổng lồ như vệ tinh, cố gắng ngăn nó tiến lên xa hơn.

"Họ là chiến hữu của tôi. Họ cũng giống như tôi, đều có được năng lực siêu nhiên từ Suzumiya-san, họ là những chiến binh săn tìm những người khổng lồ thế này."

Những chấm đỏ né tránh những đòn tấn công của người khổng lồ một cách khéo léo, đồng thời nhanh chóng đổi hướng bay và phản công lại. Cơ thể của người khổng lồ dường như chỉ là một đám khí vì những chấm đỏ có thể bay qua nó dễ dàng.

Tuy nhiên, người khổng lồ không hề để ý đến những đòn tấn công từ các chấm đỏ. Nó giơ tay lên và đập vỡ một tòa nhà thương mại khác.

Những chấm đỏ có tấn công thế nào đi chăng nữa thì người khổng lồ vẫn không có dấu hiệu ngưng lại. Những chùm ánh sáng màu đỏ giống như laser không ngừng xâm nhập vào cơ thể của nó, nhưng vì tôi ở quá xa, tôi

không thể nhận ra bất cứ thương tổn nào mà nó phải chịu đựng. Có một điều chắc chắn: những tia sáng màu đỏ không tạo ra bất cứ lỗ hổng nào trên cơ thể của tên khổng lồ.

"Tôi nghĩ tôi nên giúp họ."

Cơ thể của Koizumi bắt đầu phát ra thứ ánh sáng màu đỏ, rồi sau đó, đứng trước tôi không phải là một con người, mà là một quả cầu đỏ rực.

Chuyện này càng ngày càng trở nên kì cục.

Khối cầu phát sáng rồi bay lên như đang ra hiệu, rồi bay thẳng đến chỗ người khổng lồ với tốc độ khủng khiếp.

Những khối cầu màu đỏ bay không ngừng nghỉ nên tôi không thể nhận ra tổng cộng có bao nhiêu người. Tôi đoán là chưa đến mười người, kể cả Koizumi. Họ dũng cảm bay vào người khổng lồ, nhưng họ chỉ có thể bay xuyên qua nó. Ngay khi tôi nghĩ rằng chuyện này sẽ không đạt được kết quả gì, một đốm sáng tiếp cận và bay vòng quanh cổ tay của người khổng lồ.

Lập tức, bàn tay người khổng lồ bị chặt đứt. Nó rơi xuống đất, bắt đầu trở nên trong suốt và rồi tan biến như tuyết dưới ánh nắng mặt trời. Tôi đoán rằng làn khói xanh thoát ra từ cổ tay người khổng lồ là máu của nó. Cảnh tượng này thật chỉ có trong mơ.

Những chấm đỏ dường như đã thay đổi cách tấn công. Họ tiếp cận người khổng lồ liên tục như những con bọ bay vòng quanh một con chó. Một chùm sáng đỏ đâm xuyên mặt của người khổng lồ, và cái đầu của nó rơi xuống, rồi tiếp theo là phần vai, phần thân. Những phần rơi xuống tỏa sáng lên và bắt đầu tan biến.

Vì người khổng lồ đứng ở vùng đất trống, nên tôi có thể quan sát tất cả diễn biến. Khi phần thân trên rơi xuống, cả phần người còn lại cũng bắt đầu

tan rã, cuối cùng biến mất như những hạt bụi lẫn trong đồng gạch vụn.

Sau khi một chấm đỏ kiểm tra xem mọi việc đã hoàn thành hay chưa, họ bắt đầu bay đi theo mọi hướng. Hầu hết biến mất ngay lập tức, chỉ còn một chấm sáng bay về phía tôi, cuối cùng dừng lại ở trên sân thượng. Quả cầu màu đỏ dần mất vàng sáng xung quanh nó, và Koizumi đứng trước mặt tôi, mỉm cười như mọi khi.

"Xin lỗi. Cậu chờ lâu không?"

Giọng của hắn rất bình tĩnh, không mang chút vẻ mệt mỏi.

"Cuối cùng, tôi muốn chỉ cho cậu thứ này rất thú vị."

Koizumi chỉ tay lên bầu trời. Tôi nửa tỉnh nửa mơ ngược nhìn, và trong bầu trời xám xịt ảm đạm, tôi đã thấy nó!

Ngay trên nơi người khổng lồ xuất hiện xuất hiện một vết nứt, giống như một con chim non cố gắng phá vỡ cái vỏ trứng của mình. Vết nứt lan rộng ra như mạng nhện.

"Sau khi sinh vật màu xanh ấy bị tiêu diệt, Không gian Cô lập cũng sẽ biến mất. Như một trò ảo thuật!"

Koizumi giải thích xong, một vết nứt lớn đã bao bọc cả thế giới trước mặt tôi, như được che phủ bởi một tấm lưới kim loại. Mép của tấm lưới bắt đầu co lại cho đến khi nó trở thành những đường cong màu đen. Ngay lúc này, rắc!

Thực ra thì tôi không nghe thấy gì hết. Tôi chỉ cố lờng tiếng thủy tinh vỡ. Một tia sáng chiếu vào từ một điểm trên bầu trời, rồi lan tỏa khắp nơi. Tôi có cảm giác giống như đang tắm trong ánh sáng. Không, nói vậy không đúng: nó giống như việc trần sân vận động Tokyo dần dần mở ra trong vài giây. Điều khác biệt là cái trần này chứa đầy những tòa nhà bên dưới.

Những tiếng ồn ào đình tai chui thẳng vào màng nhĩ của tôi, và theo bản năng, tôi che tai lại. Nhưng đó là vì tôi đã ở trong một thế giới tĩnh lặng trong một lúc và tôi chưa thích nghi kịp. Khi tôi lắng nghe lại, đây là tiếng ồn ào bình thường trên đường phố. Thế giới trở về trạng thái ban đầu.

Không có những tòa nhà bị phá hủy, không còn bầu trời xám xịt, và cũng không còn những chấm đỏ bay trong không khí. Con đường đầy người và xe cộ. Một vầng sáng màu cam quen thuộc len lỏi giữa những tòa nhà. Cả thế giới lại trở nên ấm áp, bỏ lại màn đêm sau lưng.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua.

"Bây giờ cậu hiểu chưa?"

Koizumi hỏi tôi sau khi lên taxi. Thật kì diệu, chiếc taxi này dừng trước mặt chúng tôi ngay khi rời khỏi toà nhà thương mại. Tôi nhận ra đây cũng là bác tài đã chở tôi đến đây.

"Tôi vẫn không hiểu." - Tôi thành thật trả lời.

"Tôi biết cậu sẽ trả lời như thế." - Koizumi cười - "Chúng tôi gọi những sinh vật màu xanh đó là Hiện thân. Như tôi đã nói với cậu, những Hiện thân quan hệ trực tiếp đến điều kiện tinh thần của Suzumiya-san. Đương nhiên chúng tôi cũng như vậy. Một khi Không gian Cô lập hình thành, một khi Hiện thân xuất hiện, thì chúng tôi mới sử dụng được năng lực của mình. Chúng tôi chỉ có thể sử dụng năng lực trong Không gian Cô lập, hiện giờ, tôi chỉ là một người bình thường."

Tôi lặng lẽ nhìn sau lưng bác tài.

"Tôi không biết tại sao chỉ có chúng tôi sở hữu những sức mạnh như vậy, nhưng chắc chắn nó không liên quan đến thân phận của tôi. Nó giống như xổ số: mặc dù tỉ lệ rất thấp, nhưng chắc chắn sẽ có người đoạt giải. Tôi chỉ là người bị ngọn lao số phận đâm trúng."

"Tôi thật xui xẻo!" - Koizumi cười gượng. Còn tôi cứ im lặng vì tôi không biết nói gì.

"Chúng tôi không thể để các Hiện thân di chuyển thoải mái. Tại sao thế? Vì Hiện thân phá hoại càng nhiều, Không gian Cô lập càng được mở rộng. Cái cậu vừa thấy chỉ nhỏ thôi. Nếu cậu cứ để yên như vậy, nó sẽ lớn dần, bao trùm cả nước, rồi cả thế giới này, và cuối cùng, cái thế giới xám xịt đó sẽ thay thế luôn thế giới chúng ta đang sinh sống."

Tôi há hốc mồm.

"Sao cậu biết nhiều vậy?"

"Tôi đã nói rồi, tôi chỉ biết, chứ không giải thích được. Mọi người trong Hiệp hội đều như thế. Một ngày nọ, họ biết tất cả mọi thứ về Suzumiya-san và ảnh hưởng của cô ấy đến thế giới này, cũng như họ biết rằng bây giờ họ đã có siêu năng lực, họ không thể để các Không gian Cô lập đó tồn tại được. Khi một người bình thường biết được chuyện này, họ sẽ rất muốn biết họ có giúp đỡ được gì không. Nếu chúng tôi không can thiệp vào những việc đó, thế giới chắc hẳn đã bị tiêu diệt từ lâu."

"Và đó là điều rắc rối." - Koizumi im lặng sau khi lẩm bầm những từ vừa rồi.

Chúng tôi không nói gì thêm, chỉ ngồi nhìn qua cửa sổ trước khi về đến nhà.

Chiếc xe dừng lại, ngay khi tôi vừa bước ra, Koizumi nói:

"Xin hãy để ý đến những hành động của Suzumiya-san. Tâm trạng của cô ấy gần đây đã có những dấu hiệu thay đổi nhanh chóng. Những chuyện như ngày hôm nay đã không xảy ra từ lâu rồi."

Ngay cả khi tôi giám sát, cô ấy vẫn cứ như thế, không phải sao?

"Thật ra, tôi cũng không biết. Nhưng tôi thấy đây là ý kiến tốt nếu cứ để mọi chuyện lại cho cậu giải quyết, vì một số chiến hữu của tôi suy nghĩ quá phức tạp."

Koizumi quay vào trong xe và đóng cửa lại trước khi tôi kịp trả lời. Tôi nhìn chiếc taxi đi nhanh như một bóng ma ra khỏi tầm mắt, tôi chợt ngớ người ra và vội vàng bước về nhà.

NỖI SẦU MUỘN CỦA SUZUMIYA

HARUHI

Nagaru Tanigawa
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Một người tự nhận mình là sinh vật ngoài hành tinh. Một cô gái tự nhận mình là người du hành thời gian. Một nam sinh tự nhận mình là thành viên trong một nhóm nhà ngoại cảm. Cả ba đều cả cho tôi thấy bằng chứng về danh tính của họ để lấy được sự tin tưởng của tôi. Họ quan tâm đến Haruhi bằng những lí do riêng của mình. Thực ra, điều này không cũng không tệ lắm, mà là rất tệ, bởi vì tôi vẫn không hiểu một điều.

Tại sao lại là tôi?

Koizumi nói rằng lí do mà sinh vật ngoài hành tinh, người du hành thời gian, nhà ngoại cảm đều tập trung xung quanh Haruhi là vì cô ấy muốn như vậy.

Vậy còn tôi thì sao?

Tại sao tôi lại có liên quan đến chuyện này? Tôi chỉ một người bình thường. Hoàn toàn bình thường. Tôi không có kí ức về những chuyện kì lạ đã xảy ra, hoặc những năng lực siêu nhiên phải che giấu. Tôi đơn giản chỉ là một thẳng học sinh cấp III bình thường!

Ai đã viết ra cái kịch bản đó?

Hay là đã có ai đánh thuốc mê tôi và đây chỉ là ảo giác? Hoặc là tôi bị sét đánh? Ai đã gây cho tôi những chuyện quái quỷ này?

Lại là cậu phải không, Haruhi?

Đùa thôi.

Tôi không biết gì hết.

Tại sao tôi phải lo lắng khi tất cả mọi chuyện đều xoay quanh về Haruhi? Chính cô ta mới là người đáng phải lo lắng.

Với cả Nagato, Koizumi và Asahina nữa, họ nên đến nói thẳng với Haruhi thì tốt hơn đấy. Sau đó thế giới có làm sao đi nữa thì đó cũng là lỗi của Haruhi; không phải trách nhiệm của tôi.

Mấy người thích làm gì thì làm! Để tôi yên là được!

Gần hè, tôi cảm thấy đến trường như là một cực hình. Tôi đổ mồ hôi nhễ nhại khi leo lên dốc, chiếc áo khoác ướt đẫm. Tôi kéo cà vạt xuống rồi mở đến nút áo thứ ba. Mới buổi sáng đã nóng thế này thì buổi trưa chắc nó sẽ trở thành địa ngục. Khi tôi đang cắn răng trèo lên ngọn dốc, một người đập vào vai tôi. Tôi muốn hét lên "Đừng đụng vào tôi!!" và quay lại, đó là thằng Taniguchi.

"Yo!"

Nó đi kể bên tôi, cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

"Này..." - Tôi cắt ngang khi thằng Taniguchi bắt đầu đến phần làm nhảm - "...Chú có nghĩ anh là một thằng học sinh bình thường không?"

"Gì cơ?"

Taniguchi cười sặc sụa cứ như nghe được một chuyện vô cùng hài hước.

"Nếu chú muốn biết thì định nghĩa chữ 'bình thường' cho anh xem."

"Có cần thiết không?"

Tôi hồi hận khi hỏi như vậy.

"Có cần thiết chứ . Chú, bình thường á? Anh không nghĩ một học sinh bình thường lại đẽ một cô gái con nhà lành xuống sàn, trong một lớp học trống!"

Đương nhiên là Taniguchi sẽ không quên những chuyện thế này.

"Nhất là khi cô gái đó lại là Nagato Yuki, A- theo thang điểm của anh đấy."

Vậy ra Nagato hạng A- à!

Mà tôi cũng đã cố gắng giải thích cho thằng "não phẳng" Taniguchi này mấy lần rồi.

Rằng câu chuyện do cậu ta vẽ nên quả thực vô cùng vớ vẩn, quái dị và hoàn toàn là hư cấu.

Nagato tội nghiệp là nạn nhân của Haruhi. Haruhi đã vô cớ chiếm đóng phòng câu lạc bộ của cô ấy. Nagato rất lo lắng vì không thể tổ chức bất kì một hoạt động nào cho câu lạc bộ nên nhờ tôi giúp đỡ. Nagato hỏi tôi rằng có cách nào để Haruhi bỏ căn phòng của câu lạc bộ Văn học và đi chỗ khác không. Tôi vô cùng cảm thông nên quyết định giúp Nagato, và bàn về việc này ở phòng học sao khi Haruhi đã về nhà. Trong khi bọn tôi đang bàn luận tro về việc này, thì Nagato bị ngất vì thiếu máu. Tôi lao đến đỡ Nagato ngay trước khi cô ấy ngã xuống đất và ngay lúc đó thì cậu ta, Taniguchi, mở cửa bước vào. Sau đó thì thay vì "sự thật được đưa ra ánh sáng" thì cậu ta lại biến nó thành một mớ chuyện tào lao.

"Chém gió!"

"Haizz"

Nói thế xong cậu ta còn đá tôi một cái. Chết tiệt! Tôi phải mất biết bao công sức mới nghĩ ra được câu chuyện hoàn hảo như thế! Tôi không thể tin rằng tôi không thể lừa được Taniguchi!

"Ngay cả khi anh tin chuyện vợ vẫn đó của chú, tớ cũng không nghĩ cậu bình thường. Một người khó gần như Nagato mà còn nhờ cậu giúp đỡ...thực sự đáng quan tâm đây."

"Thôi nào, Nagato nổi tiếng như vậy từ bao giờ?"

"Ngoài ra, cậu còn là tay sai của Suzumiya. Nếu chú là người bình thường, thì chắc chắn còn ai có thể coi là bình thường nữa."

Rồi tôi hỏi: "Này Taniguchi, chú có khả năng siêu nhiên nào không?"

"Hả?"

Cậu ta nghệt mặt ra mất mấy phút, khuôn mặt mà các nữ sinh phải coi chừng.

Rồi cậu ta nói: "Ra vậy, ngay cả chú cũng không miễn nhiễm với chất độc của Suzumiya...Dù chỉ mới quen, nhưng chú đã từng là một người bạn tốt. Xin đừng lại gần anh nữa, nếu không chú sẽ lại lây bệnh Suzumiya cho anh mất."

Tôi đâm vào người Taniguchi và cậu ta phá lên cười. Haizz, nếu tên này là nhà ngoại cảm, thì tôi là Tổng thư kí Liên Hợp quốc.

Tôi cũng có phần cảm ơn thằng Taniguchi vì sau khi nói chuyện với nó, cái nóng dường như đã dịu bớt.

Trong tiết trời nóng nực này, ngay cả Haruhi cũng nằm dài trên bàn, buồn rầu nhìn ngọn đèn xa xăm.

"Kyon, tôi sắp bị luộc chín rồi!"

Thật không? Tôi cũng khác gì cậu.

"Quạt cho tôi với."

"Tôi không có dư năng lượng để quạt hộ cậu đâu."

Haruhi tiếp tục nằm uể oải. Cái nguồn không khí sôi động, bát nháo thường thấy của cô ấy đã biến đâu mất.

"Cậu nghĩ Mikuru-chan nên mặc gì tiếp theo?"

Sau trang phục thỏ con và bộ đồ hầu gái sẽ là...etou...

.... Mà này, sẽ có bộ đồ khác à!?

"Tai mèo được không? Hay là y tá? Chắc bộ đồ nữ hoàng cũng được nhỉ?"

Hình ảnh của Asahina lướt qua tâm trí tôi: dáng người nhỏ nhắn của chị run lên bần bật và bị bắt ép nhiều thứ trang phục khác nhau. Tôi bắt đầu cảm thấy chóng mặt rồi. Ôi, chị ấy dễ thương quá.

Haruhi cố đoán xem tôi đang nghĩ gì rồi cau có nhìn tôi. Cô ấy nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai.

"Mặt đần kìa!" - Haruhi tự nói.

Này, không phải cậu là người gợi lên chuyện này sao? Nhưng có lẽ cô ấy đúng, nên tôi cũng chả có lí do gì để cãi lại.

Trong khi đang lấy sách quạt phần cổ áo, Haruhi đột ngột thốt lên: "Chán quá!"

Miệng Haruhi mở lớn trông như những nhân vật trong truyện tranh.

May mắn làm sao, chúng tôi cũng thoát được cái nóng thiêu đốt dưới ánh nắng chói chang sau giờ thể dục. Sau tiết học, ai cũng rửa thềm "Thầy Okabe chết tiệt! Bắt chạy marathon suốt hai giờ liền!" trong khi cởi bộ đồ thể dục ướt nhẹp ra trong phòng học của lớp 1-6 trước khi trở về lớp 1-5.

Hầu hết nữ sinh đều đã thay đồ, nhưng vì tiết cuối là tiết chủ nhiệm, nên một số người mặc luôn đồ thể dục để sau giờ học còn tham gia những hoạt động của các câu lạc bộ thể thao. Nhưng điều làm tôi khó hiểu là Haruhi vẫn mặc đồng phục thể dục, trong khi cô ấy không tham gia bất cứ câu lạc bộ thể thao nào.

"Trời nóng lắm!"

Đúng rồi, đây là lí do của cô ấy.

"Rồi thì đã sao? Tôi sẽ thay đồ khi tôi đến phòng câu lạc bộ! Chưa kể hôm nay tôi phải trực lớp, mặc thế này thoải mái hơn nhiều."

Haruhi chống cằm, nhìn những đám mây đen ngoài trời.

"Cũng không tệ."

Nếu chủ đề cosplay sắp tới là đồng phục thể dục thì đó không phải là ý kiến tồi đâu! Cái gì? Không phải là cosplay à? Tôi không biết cô ấy định làm gì, nhưng bây giờ có lẽ Haruhi đang cố gắng cosplay thành một nữ sinh trung học!

"Cậu đang nghĩ cái quái gì vậy?"

Khả năng phán đoán của Haruhi làm tôi tưởng rằng cô ấy có thể đọc được ý nghĩ người khác.

"Trước khi tôi đến, tôi cấm cậu làm bất cứ chuyện gì vui vẻ với Mikuru-chan."

Vậy sau khi cậu đến thì tôi có thể làm chuyện vui vẻ với Mikuru-chan à? Tôi cứ nghĩ như vậy rồi giờ tay đầu hàng như tên tội phạm bị cảnh sát trưởng tóm gọn trong các bộ phim cao bồi.

Như thường lệ, tôi gõ cửa trước rồi mới dám bước vào. Một cô hầu gái dễ thương đang ngồi trên ghế mím cười rất tươi chào tôi, như những đóa hoa đón chào ánh mặt trời. Thật là ấm áp!

Nagato ngồi đọc sách bên cái bàn, như một bông hoa trà nở rộ khi xuân đến. Chết rồi, tôi đang so sánh kiểu gì thế này?

"Chị sẽ đi pha trà."

Asahina đeo băng buộc đầu lên, đến kế bên chiếc bàn cũ kĩ rồi cẩn thận bỏ những lá trà vào ấm.

Tôi ngồi vào chỗ của thủ lĩnh, ngắm nhìn Asahina, rồi đột nhiên tôi nghĩ đến một thứ. Tôi vội vàng bật máy tính và ngồi chờ máy khởi động. Tôi mở một thư mục và nhập mật khẩu "MIKURU". Đúng như dự đoán, cái máy tính đời mới này chạy với tốc độ đáng kinh ngạc. Ngay lập tức, những hình ảnh của Asahina trong bộ đồ hầu gái hiện lên.

Sau khi tôi chắc chắn rằng Asahina đang bận pha trà, tôi phóng to hết tấm hình này đến tấm hình khác.

Tấm hình đó là từ khi Haruhi bắt ép Asahina chụp trong các tư thế gợi cảm. Tôi có thể thấy được vòng ngực quyến rũ của Asahina, và trên ngực trái của chị có một vết màu đen. Tôi đánh dấu nó và phóng lớn lên. Hình hơi mờ, nhưng chắc chắn nó có hình ngôi sao.

"Thì ra là đây."

"Em tìm thấy gì à?"

Trước khi Asahina đặt tách trà lên bàn, tôi nhanh chóng tắt hết các hình ảnh đó đi. Tôi phản ứng rất nhanh khi ở trong những trường hợp thế này. Đương nhiên, khi Asahina đến đây, chị sẽ không thấy gì hết.

"Ừa, gì đây? Trong thư mục MIKURU này có gì thế?"

Thôi rồi, tôi bất cần quá!

"Tại sao thư mục này lại có tên chị? Trong đó có gì thế? Cho chị xem với, đi mà! Cho chị xem!"

"À...cái gì trong đó à? Em cũng không biết nữa. Chắc không có gì quan trọng đâu. Đúng, không có gì quan trọng cả."

"Em đừng có chém gió!"

Asahina hớn hờ chồm người tới và với tay cố gắng chụp lấy con chuột bên tay phải tôi. Không thể nào! Tôi cố cầm chặt con chuột. Sau đó Asahina nhảy lên cả người tôi, cố gắng bò qua vai tôi. Tôi có thể nghĩ thấy một hương thơm thật ngọt ngào.

"Asahina-san, chị bỏ em ra được không..."

"Thôi nè, xem một chút thôi!"

Giờ đây, Asahina đã hoàn toàn ở trên người tôi, tay trái đặt lên vai tôi, còn tay phải thì đang cố gắng với tay tới con chuột. Tôi nhận thấy tình hình đã tệ nay còn tồi tệ hơn.

Giọng cười ngọt ngào của chị rót thẳng vào tai tôi. Tôi không thể chống cự lại sự cám dỗ này, tay tôi dần rời lỏng ra, và ngay lúc đó...

"Hai người đang làm gì vậy?"

Chúng tôi đột ngột bị đông cứng bởi một giọng nói lạnh như băng ở âm 273 độ C. Haruhi vẫn mặc đồng phục thể dục, tay xách cặp. Cô ấy trông vô cùng đáng sợ như thể vừa chứng kiến cha mình quấy rối đứa con gái vô tội.

(Ghi chú: Âm 273 độ C = Độ không tuyệt đối.)

Đúng lúc đó, Asahina mới bắt đầu cử động. Chị vụng về xuống khỏi lưng tôi, từ từ lùi về sau rồi ngồi lên ghế như con robot ASIMO sắp hết pin. Mặt chị tái nhợt như sắp khóc đến nơi.

Haruhi hừ lên một tiếng, sải bước đến liếc nhìn tôi.

"Thì ra cậu chết mê chết mệt cô hầu gái phải không?"

"Cậu nói vậy là sao?"

"Tôi sắp thay đồ."

Cứ tự nhiên. Tôi chỉ muốn uống trà Asahina pha cho tôi trong yên tĩnh.

"Tôi nói là tôi sắp thay đồ."

Rồi sao?

"RA KHỎI ĐÂY NGAY!!!"

Tôi bị đuổi cổ ra ngoài. Cánh cửa đóng sập lại.

"Vậy là sao hả trời!?"

Tôi còn không kịp đặt tách trà xuống. Tôi lau vết trà đổ trên cổ tay, đứng dựa lưng vào cửa.

Tôi cảm thấy thật lạ lùng. Hôm nay thật không bình thường.

"À ra thế."

Bình thường thì Haruhi sẽ thay đồ trong lớp luôn, nhưng bây giờ lại đá tôi ra khỏi phòng.

Có vẻ cô ấy đã bắt đầu thay đổi. Hay phải chăng bây giờ cô ấy đã biết xấu hổ với những chuyện này ư? Bởi vì lúc nào đám con trai lớp 1-5 lúc nào cũng chạy ra ngoài khi có tiếng chuông reo báo tiết thể dục, không ai để ý rằng cô ấy đã thật sự thay đổi. Đúng rồi, người đã làm chúng tôi có thói quen ra ngoài trước tiết thể dục, Asakura, không còn ở đây nữa.

Tôi ngồi ngoài một lúc nhưng vẫn không nghe ai nói gì. Thế nên, tôi chờ suốt mười phút.

"Em vào đi..."

Asahina nhẹ nhàng mời tôi vào phòng. Khi chị ấy mở cửa cho tôi, tôi nhìn thấy sau lưng chị là Haruhi đang cau có gác đôi chân trắng của mình lên bàn. Haruhi mặc bộ đồ cô bé thỏ con đáng nhớ kia cùng với tai thỏ, nhưng lần này cô ấy không cài nơ lẫn mang vớ.

"Phần cánh tay và phần lưng mát mẻ rồi, nhưng bộ đồ này làm tôi không thở nổi!"

Nói xong, Haruhi cầm tách trà và uống liền một hơi trong khi Nagato vẫn đọc sách.

Tôi không biết phải phản ứng ra sao khi xung quanh tôi là một hầu gái và một cô bé thỏ con. Nếu tôi sử dụng hai người này để thu hút khách hàng, tôi chắc chắn sẽ thu được kha khá...

"Ồ, cái gì đây?"

Koizumi đột ngột bước vào với nụ cười.

"Hôm nay là lễ hội cosplay à? Cho tôi xin lỗi vì đến đây mà không mặc đồ lễ hội."

Thôi chuyện vợ vẫn đó đi, càng làm mọi chuyện thêm phức tạp thêm thôi.

"Mikuru-chan, chị ngồi đây."

Haruhi chỉ đến cái ghế trước mặt. Asahina ngồi xoay lưng lại với Haruhi. Chị ấy khiếp sợ, run lên bần bật. Tôi tự hỏi rằng Haruhi sẽ làm gì với chị ấy, và rồi cô ấy cầm tóc của Asahina lên, thắt làm ba bím.

Thoạt nhìn, đây là một cảnh thật ấm cúng, một người chị đang tết tóc cho em mình. Tuy vậy, Asahina lại có vẻ sợ hãi tột độ, còn Haruhi thì mang bộ mặt hờn dỗi. Tôi đoán Haruhi chỉ muốn thấy một cô hầu gái thắt bím thôi.

Tôi quay sang Koizumi, người cười toe toét từ nãy đến giờ, và hỏi.

"Chơi Othello không?"

"Được thôi. Đã lâu lắm rồi tôi chưa chơi trò này."

Trong khi quân trắng và quân đen đang cố giành thế thượng phong trên bàn cờ (Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một nhà ngoại cảm như Koizumi lại chơi tệ đến như vậy), Haruhi cột một đuôi ngựa cho Asahina, rồi gỡ ra, cột lại hai đuôi ngựa, và một búi tóc...

(Mỗi lần Haruhi chạm vào Asahina, chị ấy run lên bần bật) trong khi Nagato vẫn đang đắm mình trong những cuốn sách.

Với tôi, thật khó đoán những chuyện này có ý nghĩa gì!

Đúng rồi, ngày hôm nay là ngày hoạt động êm đềm của Quân đoàn SOS. Không có gì liên quan đến sinh vật ngoài hành tinh thuộc không gian

khác, người du hành thời gian từ tương lai, cũng không có những quái vật khổng lồ màu xanh hay những quả cầu đỏ sáng rực. Không ai muốn làm chuyện gì đặc biệt, cũng không ai biết mình nên làm gì. Chúng tôi cứ trôi theo dòng chảy của thời gian, sống một cuộc sống an nhàn của học sinh trung học. Mọi thứ trông có vẻ hoàn toàn bình thường.

Mặc dù tôi chán nản với cuộc sống bình dị thế này, tôi luôn tự nhủ "Tại sao phải suy nghĩ nhiều? Còn khối thời gian cơ mà". Và rồi tôi lại một lần nữa trông chờ vào ngày mai.

Dù vậy, tôi vẫn khá vui vẻ. Tôi đến phòng câu lạc bộ này để nhìn Asahina làm việc như một cô hầu thực sự, Nagato ngồi yên như tượng, Koizumi với nụ cười tươi luôn nở trên môi và Haruhi với tính khí thất thường của cô ấy. Những thứ đó gây cho tôi một cảm giác hoàn toàn bình lặng, thế nhưng tất cả đã trở thành một phần của cuộc sống học sinh mà tôi luôn ngạc nhiên đợi chờ. Dù tôi đã trải qua những chuyện tận-mắt-chứng-kiến kiểu như một bạn học cố gắng giết tôi, hay thấy những quái vật hung hãn trong một thế giới xám xịt, tôi vẫn không chắc rằng chúng có phải là do trí tưởng tượng, là do bị thôi miên hay là do ảo giác hay không.

Tôi vẫn thấy khó chịu cái cách Haruhi kéo tôi vào câu lạc bộ này, nhưng sâu tận trong đáy lòng, chính cô ấy là người đã giúp tôi tiếp xúc với những thứ thú vị một cách hoàn toàn bình thường. Bỏ câu hỏi "Tại sao lại là tôi?" ra, có lẽ một ngày nào đó, những người hoàn toàn bình thường như tôi sẽ muốn gia nhập câu lạc bộ này.

Tôi nghĩ về chuyện này cũng khá lâu rồi.

Ai cũng có suy nghĩ thế này, phải không?

Nhưng vẫn có người chưa bao giờ nghĩ về chuyện ấy.

Đúng thế, người đó chính là Suzumiya Haruhi.

Tối hôm đó, sau khi ăn tối, tắm rửa, tôi làm bài tập tiếng Anh rồi chuẩn bị đi ngủ. Tôi nằm lên giường, lấy cuốn sách mà Nagato đưa cho tôi. Tôi nghĩ rằng đọc nhanh vài trang cũng chả chết ai, nên tôi lật vài trang xem thử. Truyện này lôi cuốn một cách kì lạ, tôi cứ đọc từ trang này đến trang khác. Đọc sách cũng không tẻ lắm!

Nhưng đọc hết cuốn sách dày thế này trong một đêm là không thể. Sau khi đọc xong một đoạn đọc thoại rất dài của nhân vật chính, cơn buồn ngủ chợt kéo tới. Tôi đóng sách lại, tắt đèn rồi run cầm cập dưới tấm chăn. Chỉ vài phút sau, tôi đã ở trong thế giới mộng mơ.

Các bạn có biết con người mơ như thế nào không? Giấc ngủ được chia làm hai loại, một loại là ngủ sâu, một loại là REM. Chúng thay thế xen kẽ nhau theo chu kì. Một giấc ngủ sâu diễn ra vài giờ đồng hồ sau khi ngủ, và não bộ thường trong trạng thái ngưng trệ. Giấc ngủ REM xảy ra khi bộ não bắt đầu hoạt động đôi chút, và người ta thường hay mơ trong giai đoạn này. Tần số xuất hiện của giai đoạn REM tăng lên vào buổi sáng, có nghĩa là hầu hết mọi người đều mơ khi họ thức dậy. Tôi nằm mơ mỗi ngày, nhưng vì tôi hay dậy trễ, rồi phải vội vã đến trường, nên tôi hay quên tuốt những gì đã mơ thấy. Nhưng đôi khi, tôi lại chợt nhớ đến một giấc mơ đã xảy ra từ rất lâu rồi. Trí óc của một người thật tuyệt vời.

(Ghi chú: REM = Rapid Eye Movement)

Nói vậy đủ rồi. Thật ra, nói vậy chưa đủ đâu.

Tôi cảm thấy có ai đó đang tát bôm bốp vào mặt mình. Biến đi! Tôi đang mệt! Đừng quấy rầy tôi!

"...Kyon."

Đồng hồ vẫn chưa reng. Mà nó có reng đi nữa thì tôi cũng tắt nó ngay và cũng phải tốn khối thời gian để em gái tôi kéo tôi ra khỏi giường.

"Dậy đi."

Không! Tôi muốn ngủ tiếp. Tôi không có thời gian cho những giấc mơ kì lạ đâu.

"Tôi nói là dậy ngay! Không nghe à?"

Một đôi bàn tay vòng quanh cổ tôi, lắc liên tục. Cuối cùng tôi cũng mở mắt ra khi tôi đập đầu vào sàn nhà.

Sàn nhà?

Tôi mơ màng ngồi dậy. Haruhi nhìn tôi, lùi lại để tránh đầu hai đứa đập vào nhau.

"Dậy chưa nào?"

Haruhi quỳ bên cạnh tôi trong bộ đồng phục thủy thủ. Gương mặt của cô ấy đầy vẻ lo lắng.

"Cậu biết đây là đâu không?"

Đương nhiên là tôi biết. Đây là trường Phương Bắc, và bây giờ chúng ta đang ở gần cầu thang ngay chỗ tủ đựng giày gần cổng trường. Đèn không sáng, và một bầu không khí xám xịt trước mặt chúng tôi.

Không, điều này lạ quá.

Không có bầu trời đêm.

Chỉ một màu xám xịt. Một màu buồn thảm. Không trắng. Không sao. Cũng không có một đám mây nào. Chỉ là một màu xám như bê tông.

Cả thế giới được bao trùm trong bóng tối và tĩnh lặng.

Đây là Không gian Cô lập.

Tôi từ từ đứng lên. Tôi thấy bất ngờ khi tôi không mặc đồ ngủ, mà là đồng phục của trường.

"Khi tôi thức dậy, tôi thấy cậu ở bên cạnh tôi. Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao chúng ta lại ở trường?"

Haruhi hỏi tôi với giọng dịu dàng bất thường. Tôi không trả lời ngay, mà giơ tay ra để tìm đường đi. Từ cơn đau ê ẩm khắp người đến bộ đồng phục, đây có vẻ không phải là một giấc mơ. Tôi bứt tóc. Đau thật.

"Haruhi này, chỉ có chúng ta ở đây thôi sao?"

"Ừ, đáng lẽ giờ này tôi đang ngủ ở nhà chứ. Tại sao chúng ta lại ở đây? Và bầu trời trông kì kì..."

"Cậu có thấy Koizumi không?"

"Không...sao cậu lại nhắc tới Koizumi vậy?"

"Không có gì."

Nếu đây là Không gian Cô lập được tạo ra bởi một cơn chấn động trong đường đứt gãy không gian hay bởi những nhân tố bên ngoài, thì chắc chắn phải có một người khổng lồ phát sáng, và Koizumi cũng thế."

"Thôi, đi ra khỏi trường nào! Chắc sẽ gặp ai đó thôi."

"Hình như cậu không lo lắng gì thì phải?"

Đương nhiên là tôi có lo lắng, đặc biệt khi thấy cậu ở đây. Đây không phải là sân chơi cho người khổng lồ của cậu hay sao? Hay là tôi quá nhạy cảm đến nỗi nằm mơ ra những chuyện này? Một mình với Haruhi trong Không gian trống rỗng này...Nếu Sigmund Freud ở đây, ông ấy sẽ phân tích mọi việc cho tôi.

Tôi vẫn giữ khoảng cách với Haruhi khi chúng tôi đến cổng trường và bị chặn lại bởi một bức tường vô hình. Tôi vẫn nhớ cái cảm giác khi chạm vào bức tường này. Nó có thể bị đẩy ra một chút, nhưng ngay sau đó, một bức tường cứng hơn không cho xâm nhập vào sâu hơn.

"...Cái gì đây?"

Haruhi vừa hỏi vừa giơ tay ra, cố gắng đẩy bức tường vô hình. Tôi bước đi trên sân vận động của trường, lần theo bức tường.

Có vẻ như chúng tôi đã bị kẹt ở đây rồi.

"Không có lối thoát ra khỏi đây."

Dường như gió cũng đã ngừng thổi.

"Thử cổng sau đi!"

"À đúng rồi, có cách nào để liên lạc với mọi người không? Đi tìm điện thoại đi, tôi không mang theo điện thoại di động."

Nếu đây là Không gian Cô lập như Koizumi nói thì có tìm ra được điện thoại cũng vô dụng thôi. Dù vậy, chúng tôi cũng quyết định vào trong trường xem xét mọi chuyện. Điện thoại thì chắc trong phòng giáo viên cũng có.

Ngôi trường trông thật kì quái trong bóng đêm. Chúng tôi đi ngang qua tủ để giày và bước nhẹ nhàng đến dãy phòng học. Trên đường đi, chúng tôi bật những ngọn đèn lên. Mặc dù chúng là những ngọn đèn nhân tạo lạnh lẽo, nhưng chúng đã làm cho tôi lẫn Haruhi cảm thấy dễ chịu hơn.

"...Không được rồi."

Haruhi nhắc điện thoại lên, nhưng không nghe thấy gì hết. Cô ấy gọi điện cho vài số, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Chúng tôi rời khỏi phòng giáo viên, vừa đi vừa bật đèn. Chúng tôi đi lên cầu thang, vì Haruhi muốn quay trở lại lớp học. Vì phòng học của chúng tôi ở tầng trên cùng, có lẽ chúng tôi sẽ thấy được gì đó từ trên cao.

Haruhi nắm chặt tay áo của tôi khi chúng tôi đi dọc hành lang. Đừng trông chờ vào tôi; tôi không có năng lực siêu nhiên đâu. Nếu cậu sợ hãi đến như vậy, thì cứ ôm lấy tay tôi! Như vậy tự nhiên hơn!

"Ồng gốc!"

Haruhi cau có nhưng những ngón tay của cô ấy vẫn nắm chặt tay áo của tôi.

Phòng học vẫn không có gì thay đổi; nó vẫn cứ như thế kể từ sau giờ tan trường.

"...Kyon, nhìn nè..."

Haruhi nhẹ nhàng bước đến bên cửa sổ. Tôi đi theo và nhìn xuống dưới.

Cả thế giới xung quanh tràn ngập trong một màu xám. Từ lầu bốn của một tòa nhà trên ngọn đồi, tôi còn thấy cả đường chân trời ngoài bờ biển. Toàn bộ bức tranh phủ đầy bóng tối, không một ngọn đèn nào sáng. Có vẻ như đây là ngày tận thế.

"Đây là đâu...?"

Không phải tất cả mọi người trên thế giới biến mất, mà đúng hơn, người biến mất chính là hai chúng tôi. Dường như tình cờ chúng tôi lại rơi vào Không gian Cô lập này.

"Lạ thật." - Haruhi thì thầm.

Chúng tôi lấy chìa khóa trong phòng giáo viên, và mở cửa phòng câu lạc bộ. Cả hai đều cảm thấy dễ chịu khi trở về căn phòng quen thuộc, sáng sủa này.

Chúng tôi bật radio, nhưng không có sóng. Căn phòng yên tĩnh đến nỗi tôi có thể nghe rõ ràng tiếng rót trà. Tôi còn không thay bã trà, mà cứ thế rót nước sôi vào rồi uống. Haruhi đứng bên cạnh tôi, nhìn ra bầu trời xám xịt.

"Cậu uống trà không?"

"Không"

Tôi kéo một chiếc ghế, ngồi xuống và hít một hơi. Trà này dở tệ. Asahina pha ngon hơn nhiều.

"Chuyện gì đang xảy ra!? Tôi không hiểu! Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây?"

Sắc mặt của Haruhi trông không tốt.

"Và tại sao trong bao nhiêu người thì tôi lại ở chung với cậu?"

"Làm quái gì tôi biết được!?"

Haruhi đẩy nhẹ mái tóc và cúi kính nhìn tôi.

"Tôi ra ngoài xem đây." - Nói xong cô ấy rời khỏi căn phòng, ngay khi tôi cũng định rời nơi này...

"Cậu ở đây, tôi sẽ quay trở về ngay."

Haruhi bỏ đi. Đây mới chính là Haruhi! Trong khi tôi đang nghe thấy tiếng bước chân của Haruhi dần biến mất, vật đó xuất hiện.

Đó là một quả cầu đỏ rực. Đầu tiên, nó có kích cỡ bằng một trái banh tennis, sau nó dần lớn lên, rực sáng và cuối cùng có hình dạng giống con người.

"Koizumi phải không?"

Trước mặt tôi là một vầng sáng màu đỏ trông giống hình người. Tôi không thấy Koizumi rõ ràng, kể cả mắt, mũi và miệng của hắn.

"Chào." - Một giọng nói nhẹ nhàng phát ra từ vật đó.

"Cậu đến trễ quá! Tôi nghĩ cậu sẽ xuất hiện trong hình dạng con người..."

"Tôi biết. Tôi cũng sắp nói ngay đây thôi. Tôi chậm trễ là có lí do. Đây là một vụ khẩn cấp, thật đấy!" - Ánh sáng màu đỏ nảy lên đôi chút - "Nếu đây là Không gian Cô lập bình thường, tôi đã có thể vào đây dễ dàng, nhưng lần này không như vậy. Tôi phải xuất hiện trong hình dạng không hoàn chỉnh, và tôi cần sự trợ giúp từ các chiến hữu mới có thể đến đây được. Tôi cũng không thể ở đây lâu được. Năng lực của chúng tôi đang biến mất từ từ."

"Cứ nói chuyện gì đang xảy ra đi. Chỉ có tôi và Haruhi ở đây thôi sao?"

"Phải." - Koizumi trả lời.

"Điều này có nghĩa là điều chúng tôi lâu nay lo sợ đã trở thành sự thật. Suzumiya-san đã chán thế giới này và quyết định tạo ra thế giới mới."

"..."

"Những người đứng đầu Hiệp hội hoàn toàn hoảng loạn. Không ai biết thế giới sẽ ra sao khi Thượng đế của nó biến mất. Dù rằng thế giới vẫn sẽ

tồn tại một khi Suzumiya-san còn lòng nhân từ, nhưng vẫn có khả năng nó sẽ tan biến ngay lập tức."

"Cậu đang nói gì vậy?"

"Nói đơn giản thế này..." - Ánh sáng màu đỏ giờ trông như ngọn lửa - "Cậu và Suzumiya-san đã biến mất khỏi thế giới cũ. Thế giới này không phải là Không gian Cô lập, nó giống một thế giới mới được Suzumiya tạo nên. Những Không gian Cô lập trước mà chúng tôi gặp như là một sự luyện tập trước khi tạo nên thế giới khác."

Đùa hay đây, tôi không biết cười kiểu gì nữa. Hahaha.

"Tôi không đùa đâu. Thế giới này chắc chắn rất giống thế giới mà Suzumiya mong muốn. Chúng ta sẽ sớm biết câu trả lời thôi."

"Chuyện đó tính sau, vấn đề là tại sao tôi ở đây?"

"Cậu không biết à? Cậu là người được Suzumiya-san chọn. Cậu là người duy nhất mà Suzumiya-san muốn ở kề bên. Tôi tưởng cậu biết rồi chứ." - Vầng sáng xung quanh Koizumi như ngọn đèn gần hết pin, sáng yếu dần - "Tôi đã gần tới giới hạn rồi. Cứ thế này thì tôi sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa; mặt khác, tôi cũng thấy đỡ mệt vì không phải tìm diệt đám Hiệ thân nữa."

"Tôi phải sống một mình với Haruhi trong cái thế giới xám xịt này sao?"

"Hai người giống như Adam và Eva. Nếu chịu khó ***** đều đều thì chắc cũng giải quyết được vấn đề dân số đấy! "

"...Cậu không im tôi đập chết giờ."

"Đùa thôi. Bây giờ, tình trạng cô lập này chỉ là tạm thời, nhưng nó cũng sẽ tương tự với thế giới cậu từng sống. Nhưng hai thế giới là hai thế khác biệt. Bây giờ, thế giới thật chính là thế giới này, còn cái cũ kia chính là Không gian Cô lập. Không may là chúng tôi không biết sự khác biệt giữa hai thế giới. Nếu tôi được đầu thai vào thế giới mới, nhờ cậu hướng dẫn cho tôi vậy."

"Không còn cách nào trở về thế giới cũ sao?"

"Miễn là Suzumiya-san muốn như vậy, thì vẫn còn cơ hội đấy. Tôi chỉ mới quen cậu trong thời gian ngắn; chà, biết nói sao nhỉ...Tôi rất vui khi ở Quân đoàn SOS...Chút nữa là quên, Asahina Mikuru và Nagato Yuki có lời nhắn cho cậu."

Và Koizumi để lại lời nhắn trước khi hoàn toàn tan biến.

"Asahina Mikuru nhờ tôi xin lỗi cậu: 'Chị xin lỗi, tất cả là lỗi của chị'. Còn Nagato Yuki thì nói: 'Nhớ bật máy tính.'"

Sau lời nhắn, Koizumi biến mất như một ngọn đèn trước gió.

Tôi không biết tại sao Asahina lại xin lỗi tôi. Asahina làm gì sai chẳng? Nhưng tôi quyết định không nghĩ đến chuyện này bây giờ, tôi theo lời hướng dẫn của Nagato Yuki, bật máy tính lên. Sau khi khởi động, đúng ra phải hiện ra màn hình của hệ điều hành chứ...Lạ thật, tại sao không có gì vậy? Màn hình hệ điều hành không hiện ra, chỉ còn lại màn hình đen kịt với con trỏ màu trắng nhấp nháy góc trên bên trái màn hình. Con trỏ bắt đầu chuyển động, và dòng chữ hiện ra.

YUKI.N> Cậu thấy gì không?

Tôi bị bất ngờ trong chốc lát, rồi lấy bàn phím ra.

"Có"

YUKI.N> Hiện giờ tôi đã vẫn chưa hoàn toàn mất liên lạc với thế giới cậu đang ở trong đó. Nhưng việc này chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Nếu điều ấy xảy ra, đây là cuộc trò chuyện cuối cùng giữa cậu và tôi.

"Mình phải làm gì đây?"

'YUKI.N> Tôi cũng không biết. Sự phun trào thông tin bất thường đã biến mất hoàn toàn ở đây. Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức rất thất vọng về việc này, bởi vì họ mất khả năng tiến hóa.

"Tiến hóa nghĩa là sao? Còn Haruhi tiến hóa thế nào?"

YUKI.N> Trở thành một thể cấp cao có nghĩa là có thể xử lý thông tin nhanh chóng và chính xác. Những thể sống hữu cơ bị giới hạn bởi thể chất thông thường, vì thế không thể truyền tải, xử lý thông tin chính xác, nhanh chóng. Vì thế, các sinh vật hữu cơ sẽ ngưng tiến hóa khi đến mức nào đó.

"Có thể tiến hóa mà không cần cơ thể sao?"

'YUKI.N> Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức cũng được tạo thành từ dữ liệu. Họ đã rất tự tin rằng khả năng xử lý thông tin của họ có thể tăng lên vô hạn cho đến khi vũ trụ tự nóng lên. Nhưng họ đã lầm. Sự tiến hóa của họ cũng có giới hạn, như là vũ trụ này vẫn có ranh giới, ít nhất là những thể nhận thức còn phụ thuộc vào dữ liệu để tồn tại.

"Còn Suzumiya thì sao?"

YUKI.N> Suzumiya Haruhi sở hữu khả năng tạo ra một khối lượng thông tin khổng lồ từ hư không. Đó là khả năng mà Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức không có. Cô ấy có thể phóng thích dữ liệu mà chưa bao giờ một con người, hay một thể sống hữu cơ nào từng xử lý trong cả cuộc đời của nó. Thế Hợp nhất Thông tin Nhận thức tin rằng nếu khả năng tạo dữ liệu này được phân tích, họ có thể tìm ra cách để tự tiến hóa.

Con trở nhấp nháy trong chốc lát. Dường như Nagato vẫn đang do dự phải sử dụng từ ngữ gì cho thích hợp. Ngay sau đó, những dòng chữ tuôn ra như nước.

YUKI.N> Tôi trông đợi mọi thứ vào cậu.

"Trông đợi gì chứ?"

YUKI.N> Tôi hi vọng cả hai đều có thể trở về thế giới này. Suzumiya Haruhi là đối tượng quan trọng cần phải giám sát, một kho báu quý giá chắc hẳn chỉ xuất hiện một lần trong cả vũ trụ bao la này. Ngoài ra, tôi cũng mong muốn cậu quay trở về

Những dòng chữ bắt đầu mờ dần vì nguồn điện bắt đầu cạn kiệt. Con trở vẫn tiếp tục.

YUKI.N> Hẹn gặp lại cậu trong thư viện.

Tôi cố gắng chỉnh màn hình máy tính cho sáng hơn, nhưng không có ích gì. Những dòng chữ cuối cùng Nagato gửi cho tôi.

YUKI.N> người đẹp ngủ trong rừng

Brr Âm thanh từ ổ cứng máy tính làm tôi giật mình. Ánh sáng từ CPU nhấp nháy, và màn hình khởi động hệ điều hành quen thuộc xuất hiện. Quạt máy tính thổi vù vù trong một không gian tĩnh lặng.

"Tôi phải làm gì đây? Koizumi! Nagato!"

Tôi thở dài và chán nản xoay đầu nhìn ra cửa sổ.

Một ánh sáng màu xanh xuất hiện.

Một tên khổng lồ phát sáng đứng giữa sân trường. Vì tôi đứng sát bên nó, nên trông nó như một bức tường màu xanh.

Haruhi chạy vào trong phòng.

"Kyon! Có thứ gì nè!"

Haruhi suýt chút nữa là nhảy vào người tôi.

"Cái gì thế? Nó lớn quá! Nó có phải là quái vật không? Hình như đây không phải là ảo giác."

Haruhi có vẻ như rất thích thú. Cái tâm trạng khó chịu, thất vọng của cô ấy dường như đã biến mất. Ngay lúc này, đôi mắt của Haruhi sáng lên hăng hái, không chút sợ hãi vật đứng trước mặt mình.

"Cậu có nghĩ đây là sinh vật ngoài hành tinh không? Hay đây là siêu vũ khí được chế tạo từ thời xa xưa nay đã tỉnh dậy sau giấc ngủ dài? Đây có phải là lí do chúng ta không thể ra khỏi trường không?"

Bức tường màu xanh chuyển động. Hình ảnh những tòa nhà sụp đổ dưới tay của tên khổng lồ hiện lên trong đầu tôi. Tôi vội vàng nắm lấy tay của Haruhi và chạy ra khỏi phòng.

"Chờ đã! Cậu đang làm gì vậy!?"

Trong khi chúng tôi chạy nhanh ra ngoài đến nỗi gần như té xuống đất, một cơn chấn động dữ dội xuyên qua trong không khí. Tôi đẩy Haruhi xuống dưới đất và lấy thân mình che chắn cho cô ấy. Dây phòng câu lạc bộ run lên bần bật. Âm thanh của một vật thể chuyển động nặng nề truyền thẳng vào tai tôi. Từ đây, tôi biết rằng mục tiêu của tên khổng lồ không phải chỗ này, mà chính là dây phòng học đối diện.

Haruhi sững sốt đến nỗi nói không nên lời, miệng mở to như những con cá vàng. Tôi tóm lấy Haruhi và bắt đầu chạy. Thật lạ, Haruhi nghe lời tôi rồi cũng bắt đầu chạy.

Tay tôi ướt đầm mồ hôi. Haruhi cũng vậy.

Khu phòng câu lạc bộ cũ kĩ đầy bụi bặm. Tôi dùng tất cả sức lực của mình kéo Haruhi đến cầu thang. Chúng tôi có thể nghe thấy tên khổng lồ đang phá hủy thêm vài thứ nữa. Tôi chạy xuống cầu thang, cảm thấy hơi nóng từ lòng bàn tay của Haruhi. Sau khi băng qua sân trường, chúng tôi chạy đến đoạn đường dốc và hướng đến sân điền kinh. Tôi liếc nhìn nhanh Haruhi. Tôi không biết tôi có nhầm lẫn hay không, nhưng trông cô ấy khá vui vẻ. Cô ấy trông giống như một đứa trẻ thức dậy sau đêm Giáng sinh và thấy rằng mọi món quà nó đã mong chờ từ lâu đang nằm trên giường.

Sau khi chạy xa ra khỏi các tòa nhà, chúng tôi quay lại, nhìn lên trên. Tên khổng lồ này cũng to lớn như tên khổng lồ mà Koizumi cho tôi xem trước đây, ngang bằng một tòa nhà cao tầng.

Tên khổng lồ vẫy nhẹ và khu lớp học sụp đổ nhanh chóng. Những miếng bê tông rớt xuống và vỡ vụn ra theo mọi hướng cùng với một tiếng ồn đinh tai.

Chúng tôi chạy như điên đến giữa sân điền kinh rồi dừng lại. Một vật khổng lồ màu xanh xuất hiện trong màn đêm đen thẫm.

Nếu cậu muốn chụp hình, thì hãy chụp cái khung cảnh này đi, chứ không phải hình của Chủ tịch nhóm Tin học sờ soạng ngực của Asahina, và chắc chắn cũng không phải hình Asahina mặc các thứ trang phục kì lạ. Trang web cần những hình ảnh mà chúng ta đang thấy!

Trong khi tôi đang suy nghĩ, Haruhi nói.

"Cậu có nghĩ nó sẽ tấn công chúng ta không? Tôi không nghĩ nó có ý xấu đâu, cậu có nghĩ thế không?"

"Chả biết."

Tôi nghĩ về những gì Koizumi đã nói với tôi lúc đưa tôi vào Không gian Cô lập. Nếu chúng ta để những 'Hiện thân' này tiếp tục nổi cơn thịnh nộ, phá hủy hoàn toàn mọi thứ, thì Không gian Cô lập sẽ thay thế thế giới thật, có nghĩa là thế giới xám xịt này sẽ thế chỗ mọi thứ, và rồi...

Thế giới của chúng ta sẽ ra sao?

Theo những gì Koizumi nói, có vẻ như Haruhi đang muốn tạo một thế giới mới. Asahina và Nagato mà tôi quen biết có ở trong thế giới mới này không? Hay đây sẽ là thế giới kì dị, nơi mà các 'Hiện thân' thoải mái đi lại, sinh vật ngoài hành tinh, người du hành thời gian và nhà ngoại cảm trở thành chuyện bình thường?

Nếu chuyện đó thật sự xảy ra, tôi sẽ ra sao?

Thôi, quên chuyện đó đi, có suy nghĩ cũng vô dụng thôi, vì đơn giản tôi chả hiểu gì hết. Tôi không hiểu Haruhi đang nghĩ gì, và tôi không có khả năng đọc suy nghĩ của người khác.

Ngay lúc đó, tôi nghe thấy Haruhi nói.

"Chuyện gì đang xảy ra đây? Cả những tên khổng lồ nữa...Cả thế giới này...tất cả thật kì lạ!"

Chị ơi, những thứ đó là do chị tạo ra chứ ai! Chính tôi mới là người nên hỏi câu này, tại sao lại mang tôi vào đống hỗn độn này!? Adam và Eva là sao? Vớ vẩn thật! Tôi sẽ không bao giờ tin vào chuyện nhảm nhí thế này! Không bao giờ!

"Cậu không muốn trở về thế giới cũ sao?"

Tôi nhẹ nhàng hỏi.

"Cậu nói gì thế?"

Haruhi quay lại. Gương mặt của cô ấy vẫn trắng mịn dù ở trong màn đêm xám xịt này, và đôi mắt đang lấp lánh vui mừng đột nhiên tối sầm lại.

"Chúng ta không thể ở đây mãi được! Không có cửa hàng thì làm gì có đồ ăn. Chưa kể, xung quanh trường còn bị bao bọc bởi một bức tường trong suốt, không có lối ra. Cứ kiểu thế này thì trước sau gì chúng ta cũng chết đói ở đây."

"Hmm, lạ thật, nhưng tôi không quan tâm. Mọi thứ tự nhiên sẽ đâu vào đấy thôi. Không biết vì sao mà tôi lại cảm thấy rất vui vẻ."

"Rồi Quân đoàn SOS thì sao? Cậu đã thành lập ra câu lạc bộ đó mà! Cậu muốn bỏ nó sao?"

"Bây giờ tôi không còn quan tâm đến cái gì nữa hết, bởi vì tôi đang chứng kiến một thứ thực sự thú vị; tôi không cần phải ra ngoài tìm kiếm những chuyện bí ẩn nữa."

"Nhưng tôi muốn quay về thế giới cũ."

Tên không lồ đột nhiên ngưng phá hủy ngôi trường.

"Trước khi chuyện này xảy ra, tôi không nhận ra rằng tôi đã thích cuộc sống của mình đến thế nào. Ở đó tôi có hai thằng "não phẳng" Taniguchi và Kunikida, cùng với Koizumi, Nagato, Asahina... và cả Asakura, dù đã biến mất từ lâu nữa."

"...Cậu đang nói gì thế?"

"Tớ muốn gặp lại những người ấy. Tôi vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với họ."

Haruhi cúi đầu, rồi tiếp tục.

"Chúng ta sẽ gặp họ thôi; thế giới này sẽ không chìm trong bóng tối mãi đâu. Khi bình minh đến, mặt trời lại mọc. Tôi chắc chắn đấy."

"Không phải thế. Thế giới này không giống như cậu nghĩ. Tớ thực sự muốn gặp lại những người bạn của mình."

"Cậu đang nói cái quái gì thế? ."

Haruhi cau có như một đứa trẻ bị người ta lấy mất món quà của mình.

"Không phải cậu chán cái thế giới tẻ nhạt kia rồi sao? Thế giới đó quá bình thường, không có gì đặc biệt xảy ra. Cậu không muốn thấy những thứ thú vị hơn sao?"

"Tôi đã từng nghĩ như vậy."

Tên khổng lồ bắt đầu di chuyển. Nó đá văng phần còn lại của khu lớp học và tiến tới sân trường. Trên đường đi, nó đập tan hành lang, rồi đá vào khu phòng câu lạc bộ thật mạnh. Ngôi trường đang từ từ bị san bằng, kể cả phòng câu lạc bộ của chúng tôi.

Tôi nhìn qua vai của Haruhi và chết điếng người khi thấy một vài bức tường màu xanh xuất hiện thêm. Một, hai, ba...khi đếm đến năm, tôi thôi không đếm nữa.

Không có những quả cầu màu đỏ ngăn cản, những tên khổng lồ màu xanh phá hủy thế giới xám xịt này không do dự. Tôi không biết việc phá hủy này có thú vị hay không, chỉ biết rằng mọi thứ mà chúng chạm vào biến mất ngay lập tức.

Một nửa ngôi trường đã biến mất chỉ trong chốc lát.

Tôi không thể biết Không gian Cô lập này rộng bao nhiêu, và tôi cũng không biết không gian này có mở rộng nữa và thay thế thế giới thực hay

không. Ngay lúc này, tôi vẫn không dám chắc. Nếu lúc này có một gã say ngồi trên xe lửa nói với tôi rằng: "Ta nói với người điều này, nhưng không được nói với ai hết! Thực ra, ta là một sinh vật ngoài hành tinh." thì tôi sẽ tin ngay tức khắc. Bởi vì những sự kiện bí ẩn mà tôi đã trải qua đã tăng lên gấp ba lần chỉ trong vòng một tháng.

Chính xác thì tôi nên làm gì? Nếu đây là một tháng trước, có lẽ tôi sẽ không thể nghĩ ra gì hết, nhưng bây giờ tôi nghĩ là tôi có thể. Vì tôi đã có một vài lời gợi ý.

"Haruhi, mấy ngày vừa rồi, tôi đã chứng kiến những chuyện rất thú vị. Dù cậu không biết, nhưng có rất nhiều người quan tâm đến cậu. Tôi không chém đâu, xét đúng nghĩa đen, cả thế giới quay xung quanh cậu. Mọi người tin rằng cậu là một người rất đặc biệt, và họ cố gắng chứng minh điều này bằng hành động. Cậu có thể không biết, nhưng thế giới này đang có chiều hướng trở nên rất thú vị đấy."

Tôi đặt tay lên vai của Haruhi, quên rằng mình đang nắm tay cô ấy. Haruhi nhìn tôi với gương mặt cậu-ăn-nhằm-cái-quái-gì-vậy.

Và rồi, cô ấy đảo mắt tránh nhìn tôi, hướng về mấy tên khổng lồ đang phá phách, cố đánh trống lảng.

Nhìn gương mặt của Haruhi, tôi chợt nhớ ra rằng đối với Nagato, đây là "cơ hội tiến hóa", còn với Asahina là "chấn động thời gian", và Koizumi thì xem Haruhi là "Thượng đế". Còn đối với tôi, Haruhi là ai? Tôi xem cô ấy là gì?

Haruhi là Haruhi, không có gì phải thắc mắc cả? Tôi không có ý định trả lời như thế thật. Nhưng tôi không có câu trả lời rõ ràng nào khác. Tôi đã biết mọi chuyện sẽ thế này, phải không? Nếu bạn chỉ một đứa bạn học của tôi đằng sau lưng và hỏi "Cô ấy là gì đối với cậu?" thì bạn nghĩ tôi nên trả lời thế nào? ...Thôi, tôi xin lỗi. Tôi rơi vào vòng lẩn quẩn rồi! Với tôi,

Haruhi không phải là một bạn học thông thường, và chắc chắn không phải kiểu như "cơ hội tiến hóa", "chấn động thời gian" hay cả "Thượng đế". Vậy cô ấy là gì chứ?

Tên không lồ quay sang sân điền kinh. Nó không có mắt, nhưng tôi cảm nhận được rằng nó đang nhìn tôi. Nó bước một bước về phía chúng tôi. Một bước của nó bằng cả mét, cho nên dù nó bước đi rất chậm, nó vẫn rút ngắn khoảng cách một cách nhanh chóng!

Tôi hiểu rồi! Không phải Asahina và Nagato đã nói rồi sao? Lời tiên tri! Và lời nhắn cuối cùng của Nagato nữa. Bạch Tuyết và Người đẹp ngủ trong rừng. Thôi nào, tôi biết Bạch Tuyết là nói về cái gì mà! Hai câu truyện này giống nhau ở chỗ nào? Trong tình huống này, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Trời ạ, thật đáng xấu hổ.

Thật không thể chịu được! Asahina, Nagato! Tôi sẽ không chấp nhận bước tiến triển này đâu! Không bao giờ!

Lí trí của tôi cứ nhấn mạnh điều đó. Nhưng con người không phải là một thể sống chỉ dựa trên lí trí để tồn tại. Có lẽ họ cần thứ mà Nagato gọi là "dữ liệu pha trộn". Tôi đặt hai tay lên vai Haruhi, xoay người cô ấy lại.

"Cái gì đây..."

"Cậu biết đấy, tôi rất thích cậu cột tóc đuôi gà."

"Gì cơ?"

"Tôi không biết từ khi nào, nhưng kể từ lúc đó, tôi chưa bao giờ ngưng nghĩ về cậu khi cậu cột tóc đuôi gà. Tôi nghĩ nó hợp với cậu lắm."

"Cậu âm mưu cái gì vậy?"

Đôi mắt đen láy của Haruhi phản kháng. Tôi làm ngơ sự phản đối của Haruhi và hôn lên môi cô ấy. Sẽ lịch sự hơn nếu bạn nhắm mắt trong thời khắc thế này, nên tôi nhắm mắt mình lại. Vì vậy, tôi không biết Haruhi sẽ phản ứng thế nào. Mắt cô ấy sẽ mở to vì bất ngờ chẳng? Hay cũng nhắm mắt lại như tôi? Nhưng cũng có thể cô ấy sẽ giơ tay lên và tát tôi một cái trời giáng, nhưng tôi nghĩ đó không thành vấn đề. Đúng rồi đấy! Nếu có ai đã từng làm chuyện này với Haruhi, họ cũng sẽ biết tôi có cảm giác thế nào.

Tôi nắm lấy tay Haruhi thật chặt.

Tôi vẫn nghe thấy tiếng âm âm từ xa, có vẻ như tên khổng lồ vẫn đang tiếp tục phá hủy sân trường. Ngay khi vừa nghĩ đến chuyện đó, tôi đột nhiên mất thăng bằng và té xuống, mọi thứ đảo lộn lên cả. Tay trái của tôi rơi xuống đau điếng. Khi tôi cố gắng ngồi dậy và mở mắt, tôi bất ngờ khi nhìn thấy lại cái trần nhà quen thuộc.

Tôi vẫn ở trong phòng của tôi, tôi quay lại, và thấy mình bị té xuống sàn nhà từ trên giường. Đương nhiên là tôi vẫn mặc đồ ngủ. Đống chăn mền lộn xộn lên cả. Tay của tôi đang đặt ở sau lưng, miệng thì mở to như một thẳng ngốc.

Tôi từ từ đứng dậy trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, mở cửa sổ và nhìn ra ngoài. Tôi thấy một vài ngôi sao lấp lánh và những ngọn đèn tỏa sáng. Đó là những ngọn đèn từ các cửa sổ và tôi vẫn còn thấy bóng người qua những ô cửa sổ đó.

Đó là mơ phải không?

Tôi có giấc mơ mà trong giấc mơ đó, tôi rơi vào một thế giới kì dị với một cô gái tôi biết, rồi cuối cùng hôn cô ấy! Một giấc mơ dễ hiểu đến nỗi Sigmund Freud sẽ cười cho thật to.

Ôi, tôi muốn treo cổ tự tử ngay lập tức.

Có lẽ tôi nên biết ơn vì đất nước này không cho sở hữu súng, nếu không, tôi đã có thể lấy một cây súng tự động và bắn vào đầu mình không chút do dự. Nếu đó là Asahina, thì tôi còn có thể phân tích đầy đủ, chi tiết tính cách từ giấc mơ, nhưng hết người rồi hay sao mà tôi lại mơ thấy mình hôn Haruhi! Tiềm thức của tôi đang suy nghĩ cái quái gì vậy kìa!?

Tôi ngồi dưới sàn nhà, ôm đầu và nghĩ rằng liệu đây có phải là giấc mơ hay không. Tại sao tôi lại cảm thấy chân thật như thế? Bàn tay đổ mồ hôi, và hơi ấm còn lại trên môi tôi...

...Có phải...Có phải điều này có nghĩa rằng đây không phải thế giới ban đầu nữa? Đây có phải là thế giới mới mà Haruhi đã tạo dựng không? Có cách nào xác nhận điều này không nhỉ?

Tôi suy nghĩ rất kĩ mà vẫn không có cách nào. Hoặc đúng hơn, tôi không muốn nghĩ về vấn đề này. Nếu tôi phải thừa nhận mọi thứ chỉ là giấc mơ vì cái đầu của tôi đã hết hạn sử dụng, thì tôi thà tin rằng thế giới đã bị phá hủy còn hơn. Ngoài ra, tôi chả suy nghĩ được gì hết.

Tôi nhìn đồng hồ. Hai giờ rưỡi sáng.

...Tôi đi ngủ tiếp đây.

Tôi kéo chăn, tự nhủ rằng mình nên có một giấc ngủ sâu.

Tôi không thể ngủ.

Đó là lí do tại sao tôi kiệt sức đến nỗi gần như phải bò lên ngọn đồi. Nói thật, tôi sắp chết đến nơi rồi. Tôi sung sướng khi tôi không gặp Taniguchi, nếu không tôi lại phải nghe hắn nói liên tục và liên tục. Mặt trời tiếp tục tỏa ra nhiệt độ từ những phản ứng hạt ứng nhiệt hạch vô tận. Ông Mặt trời ơi, tôi xin ông, ông nghỉ ngơi một chút không được sao? Tôi sắp chết khô rồi!

Con quý ru ngủ lúc cần lại chẳng thấy đâu, lúc không cần lại xuất hiện. Nếu cứ thế này, tôi không biết rằng tôi có thể tỉnh táo hết tiết một không nữa.

Khi tôi nhìn thấy ngôi trường, tôi dừng lại và ngắm nhìn tòa nhà bốn tầng to lớn cũ kĩ. Những đám học sinh bò lên trường trông như đám kiến.

Tôi lê chân mình lên cầu thang và vào phòng học thứ năm quen thuộc, dừng lại ba bước trước cửa sổ.

Ở đó, tôi thấy Haruhi vẫn ngồi bên cửa sổ. Tôi phải nói thế nào đây? Cô ấy chống cằm lên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ với nét mặt lạnh băng.

Từ phía sau lưng, tôi thấy một đuôi gà nhỏ. Tóc cô ấy bây giờ quá ngắn để có thể cột được một cái đuôi gà, nên tôi đoán cô ấy chỉ cột chơi cho vui.

"Cậu sao rồi?"

Tôi để cặp lên bàn.

"Tồi tệ! Tôi vừa gặp ác mộng tối qua."

Haruhi nói với giọng bình thản. Này, cậu vừa trải qua một sự kiện cực kì khó tin tối qua đấy!

"Đó là lí do tại sao cả đêm tôi không thể ngủ được. Tôi định nghỉ ngày hôm nay, nhưng số buổi vắng của tôi nhiều quá rồi."

"Thế à."

Tôi ngồi xuống ghế và trông nét mặt của Haruhi. Tóc của cô ấy che hết một bên mặt từ tai xuống, nên tôi cũng không thể rõ nét mặt của cô ấy. Dù sao, trông cô nàng vẫn còn đang khó chịu lắm. Ít nhất gương mặt của cô ấy nói cho tôi biết thế.

"Nè Haruhi."

"Cái gì?"

Haruhi vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cậu cột tóc đuôi gà nhìn dễ thương lắm."

"..."

NỖI SẦU MUỘN CỦA SUZUMIYA

HARUHI

Nagaru Tanigawa
www.dtv-ebook.com

Kết

Còn đây là chuyện diễn ra sau đó.

Đến buổi chiều, Haruhi lại xoa tóc ngang vai. Chắc cô ấy đã chán cột tóc rồi. Tôi đoán rằng tôi phải đợi tóc của Haruhi dài ra thêm chút nữa rồi mới thuyết phục cô ấy cột tóc đuôi gà được.

Trên đường đến phòng thay đồ trong giờ nghỉ trưa, tôi gặp Koizumi đứng ở hành lang.

"Tôi thực sự biết ơn cậu đấy!"

Cậu ta mỉm cười.

"Thế giới này vẫn giống như cũ, và Suzumiya-san vẫn ở đây như thường lệ. Có vẻ như nhờ cậu mà chưa đến lúc tôi thất thất nghiệp đâu. À, tôi không có ý mỉa mai đâu. Mặt khác, cũng có khả năng thế giới này chỉ mới được tạo dựng đêm qua thôi! Dù gì thì tôi cảm thấy rất vinh dự vì đã quen cậu cùng với Suzumiya-san."

"Có lẽ chúng ta sẽ phải hợp tác trong thời gian dài đấy." - Koizumi vẫy tay - "Gặp lại sau!"

Tôi đến phòng câu lạc bộ Văn học để xem xét tình hình, và thấy Nagato vẫn ngồi đọc sách như mọi khi.

"Cậu và Suzumiya Haruhi đã biến mất khỏi thế giới này trong hai giờ ba mươi phút sáng nay."

Nagato mở miệng nói, và chỉ nói đến đó thôi, rồi cô ấy cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

"Mình đang đọc quyển sách cậu đưa đấy. Có lẽ mình nên trả lại cho cậu trong một tuần."

"Được rồi."

Nagato vẫn cúi đầu.

"Trên hành tinh nào có bao nhiêu người giống như cậu?"

"Nhiều."

"Vậy cũng sẽ có những người muốn tấn công mình như Asakura đã làm à?"

Bây giờ Nagato ngẩng đầu lên và nhìn tôi.

"Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra."

Tôi quyết định không nhắc cô ấy về chuyện thư viện hồi đêm qua.

Sau giờ học, tôi gặp Asahina trong phòng câu lạc bộ. Chị đang mặc đồng phục, thay vì bộ đồ hầu gái. Khi Asahina thấy tôi, chị chạy đến và ôm chầm lấy tôi.

"Chị vui quá, chị vẫn còn được gặp em..."

Asahina tựa đầu vào ngực tôi nức nở.

"Chị nghĩ em sẽ...không bao giờ...(hic)...trở về...(hic)...thế giới này..."

Asahina như chợt nhớ lại điều gì đó, đột nhiên đẩy tôi ra.

"Không, không được. Nếu Suzumiya-san thấy chuyện này, điều tương tự sẽ xảy ra lần nữa!"

Trông thấy Asahina đáng yêu khóc sụt mướt, tôi như được hồi sinh. Theo ý kiến của tôi, không có đứa con trai nào mà lại không yêu đôi mắt ngây thơ đến như thế.

"Sao hôm nay chị không mặc đồ hầu gái?"

"Chị giặt nó rồi."

Ngay lúc này, tôi chợt nghĩ ra cái gì đó và nói.

"Asahina này, chị có vết bớt hình ngôi sao trên ngực đấy."

Asahina lau nước mắt, trông chị kinh ngạc như một chú chim vừa bị bắn. Chị chậm rãi xoay người lại và kéo cổ áo sang một bên để nhìn, rồi gương mặt chị chín đỏ lên nhanh chóng.

"S...Sao em biết!? Ngay cả chị còn không biết! Em phát hiện ra từ khi nào?"

Asahina giơ tay lên, đấm tôi túi bụi, mặt vẫn ửng đỏ tức giận.

Chính chị từ tương lai nói cho em biết chứ đâu. Tôi không biết có nên nói Asahina sự thật không nhỉ?

"Hai người đang làm gì vậy?"

Haruhi đứng ngay cửa phòng với gương mặt ngạc nhiên. Năm đấm của Asahina dừng ngay giữa không trung và chị đột nhiên tái mặt đi. Haruhi cười nham hiểm như bà mẹ kế độc ác biết rằng đứa con ghẻ của mình đã ăn táo độc và sắp chết đến nơi rồi đặt cái túi giấy lên bàn.

"Mikuru-chan! Chị chán đồ hầu gái rồi phải không? Lại đây! Đến giờ thay đồ rồi!"

Haruhi di chuyển nhẹ nhàng như một võ sư. Asahina đứng chết trân tại chỗ và bị tóm ngay lập tức.

"K...Khôngggg~!!"

Asahina không ngừng gào thét khi Haruhi cởi đồng phục của chị ra.

"Đứng yên! Kháng cự vô ích. Lần này sẽ là đồng phục y tá! Tôi nghĩ bây giờ họ gọi đó là trợ lý bệnh viện hay cái quái gì đó, nhưng cũng thế thôi!"

"I..ít nhất cũng phải khóa cửa phòng lại!"

Tôi muốn ở lại và thưởng thức khung cảnh này, nhưng cuối cùng tôi quyết định ra ngoài, đóng cửa lại.

Dù tôi cảm thấy có lỗi với Asahina, nhưng tôi vẫn hi vọng vào những thứ mình sẽ thấy khi cửa phòng mở ra.

À phải rồi, Nagato vẫn ngồi đó, tiếp tục yên lặng đọc sách như thường lệ.

Lần này, cuối cùng tôi cũng đưa tờ đơn thành lập Quân đoàn SOS cho Hội Học sinh. Nếu tôi không mua chuộc Hội Học sinh, thì chả bao giờ họ cho phép một câu lạc bộ kiểu "Quân đoàn Truyền bá Vui vẻ khắp Thế giới cùng với Suzumiya Haruhi" tồn tại.

Đó là lí do tại sao tôi đổi tên một chút thành "Hội giúp đỡ Hội học sinh để thay đổi thế giới" (viết tắt Quân đoàn SOS), và tôi cũng biến đổi hoạt động của câu lạc bộ thành "đưa ra ý kiến tham khảo cho những ai gặp vấn đề ở trường, và tham gia tích cực hoạt động xã hội ở địa phương".

Tôi không hiểu cái tên với mục đích hoạt động có ý nghĩa gì, nhưng tôi nghĩ nó vẫn ổn miễn như nó không mắc phải lỗi ngữ pháp. Sau đó tôi chỉ cần làm vài tờ rơi về những vấn đề bức xúc và dán chúng lên bảng. Tôi có cảm giác rằng hầu hết những người gặp chúng tôi để xin ý kiến chắc chắn không vì "những thứ thú vị".

Mặt khác, "Cuộc tìm kiếm những sự kiện bí ẩn" lần đáng nhớ thứ hai của Haruhi trong thị trấn vẫn tiếp diễn dưới sự lãnh đạo của cô ấy trong hôm nay. Theo quyết định, hoạt động của hôm nay bao gồm lãng phí cả dịp cuối cùng để lang thang mọi nơi không mục đích, nhưng vì cả Asahina, Nagato và Koizumi đều nói rằng họ có việc quan trọng phải làm, nên cuối cùng tôi phải một mình đứng chờ Haruhi ở cửa xoay ngay phòng bán vé.

Tôi không biết ba người kia có ý định gì, hoặc thực sự họ có những việc quan trọng phải làm. Nhưng vì họ đã không phải là người bình thường ngay từ đầu, không có gì đáng ngạc nhiên khi họ có việc bận ở nơi nào đó mà tôi chưa bao giờ nghe nhắc đến.

Tôi nhìn đồng hồ. Ba mươi phút nữa mới đến giờ hẹn. Tôi cũng đã đứng chờ ở đây ba mươi phút rồi; nói cách khác, tôi đến sớm một tiếng. Tôi làm điều này không phải vì tôi hứng thú với hoạt động hôm nay của câu lạc bộ, mà vì Quân đoàn SOS có luật bất thành văn: ai đến cuối cùng, dù họ có trễ hay không, đều phải nộp phạt. Ngoài ra, chỉ có hai người tham gia vào buổi hoạt động hôm nay.

Tôi ngẩng đầu lên và thấy một hình dáng quen thuộc. Cô ấy sẽ không bao giờ đoán được rằng tôi sẽ đến sớm như vậy. Cô ấy đứng bất động tại chỗ, nhưng rồi cũng gắt gỏng bước đến phía tôi. Tôi không biết sự cau có của Haruhi là do hôm nay ít người tham dự, hay là vì tôi đến trước cô ấy. Tôi sẽ phải hỏi cho ra khi chúng tôi đến quán nước. Đương nhiên Haruhi sẽ là người trả tiền.

Đến lúc đó, tôi sẽ có rất nhiều điều muốn nói với cô ấy, như việc Quân đoàn SOS sẽ làm gì từ giờ trở đi, trang phục của Asahina, cố gắng thuyết phục Haruhi nói chuyện với các bạn trong lớp và hỏi suy nghĩ của cô ấy về thuyết Phân tâm học của Sigmund Freud.

Tuy nhiên, tôi cần một chủ đề thật hay để mở đầu câu chuyện.

À, tôi đã quyết định rồi. Đúng thế, tôi đã quyết định...

...Trước tiên nói về sinh vật ngoài hành tinh, người du hành thời gian và nhà ngoại cảm.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Kết](#)